

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns in a dark green color, framing the central text.

Revirpinkaren

Revirpinkaren

En Sune Bergström-thriller

av Karl G Sjödin

K G Sjödin Förlag - Stockholm

Av Karl G Sjödin har tidigare utgivits

Läckan, 1990

Hämnd, 1991

Hotet, 1991

Vinna eller försvinna, 1993

Utmarker, 1993

Satans barn, 1995

Prolog

Det gick fort.

Den svarta limousinen gjorde en plötslig U-sväng, studsade upp på trottoaren och tvärnitade med skrikande bromsar framför den unge kinesen. I nästa ögonblick rusade fyra svartklädda landsmän ut och kastade något över hans huvud. Hårda händer knuffade honom in i bilen, ett slag i huvudet in i medvetslösheten. Det tog inte mer än tio sekunder.

Men han hann bli rädd.

*

När ynglingen sakta återfick medvetandet var också rädslan det första han kände. Sedan smärtan. En dunkande, glödande boll bakom pannloben, det stack som nålar i händer och armar. Han blinkade några gånger, vänster ögonlock kämpade sig loss från en sträng levrat blod. Han lyfte blicken. Det han såg fick hans mage

att dra ihop sig.

Han var naken. Hans händer var bundna vid en takbjälke. Även fötterna var surrade, de hängde några decimeter från golvet där två svarta råttor med gula ögon och vädrande nosar betraktade honom. Golvplankorna var slitna, här och där fanns fläckar av intorkat sågspån. En naken glödlampa i taket bildade en ljuscirkel strax framför honom. I övrigt var det mörkt i rummet.

Han rörde på huvudet och kved till. Försiktigt tittade han sig omkring. Byggnaden kunde vara en nedlagd lagerlokal. Eller ett uthus. Genom en trasig ruta i ett smutsigt fönster blåste kvällsvinden in med ett lågt, visslande ljud. Långt borta hörde han kyrkklockor. Han kunde inte låta bli att räkna slagen. Allt för att slippa tänka på hur rädd han var.

Ett svagt hasande hördes från ena sidan av rummet. Råttorna försvann blixtnabbt. I ögonvrån skymtade ynglingen en skugga samtidigt som ett lågt, konstig fnittrande nådde honom. Ljudet fick håret att resa sig på hans huvud. Sedan blev det tyst.

Han kippade efter luft, skräcken hotade att kväva honom. En tår rann nedför hans kind. Han försökte säga något men allt som kom över hans läppar var ett kraxande.

Det hasande ljudet återkom, nu tydligare och på väg emot honom. Skuggan fick konturer, in i ljuscirkeln kom en blek kines. Det uttryck av njutning som syntes i mannens ansikte fick en frossbrytning att rista ynglingens kropp.

Mannen hade mörka ögon med lite gult i irisen. Som en katt, tänkte ynglingen. Ett rovdjur. Under den spetsiga näsan satt en mun som saknade läppar och var förvriden till ett snittat, knappt förnimbart men ändå dödligt hotfullt leende. Han utstrålade ondska.

Efter sig släpade mannen i några remmar en brun säck av läder. Säckens innehåll rörde sig, ett pipandet ljud hördes tydligt. Mannen höll upp säcken. Leendet försvann, hans ansikte blev uttryckslöst.

“I din fars ställe får du nu utstå straffet för att ha trotsat Brödraskapet. Eftersom det enligt vår tidräkning är Råttans År skall dessa våra minsta bröder tillfoga dig den största av smärtor.” Ynglingen stirrade som hypnotiserad på läderpåsens rörelser. Ögonen lysta av fasa. Han öppnade åter munnen men fick inte fram ett

ljud.

Hans plågoande betraktade honom i några sekunder. De sneda ögonen blev tomma, liksom i förbigående öppnade han säckens remmar. Han skakade säcken kraftigt och betraktade uttryckslöst innehållet. Åter trängde ett flickaktigt fnitter över hans läppar. Sedan gick han till verket.

Han trädde säcken över ynglingens fötter, drog med ett ryck upp den och knöt ihop läderremmarna runt pojkens midja.

När han gick mot dörren kom det första fasansfulla skriket.

Kapitel 1

Sune Bergström vek ihop sin långa lekamen och sjönk djupare ned i framsätet men blev omedelbart tvungen att ändra ställning. Han hatade när kalsongerna gled upp i grenen. Med höger hand fiskade han ur en väska på golvet upp en kamera, nyss inköpt på en av Söders pantbanker.

Augustisolen hade klättrat över hustaken, ljuset var mer än tillräckligt. Han tog stöd för kamerans teleobjektiv mot bilens fönsterkarm och fokuserade skärpan på de två män som i till synes glatt samspråk gick gångstigen upp mot Hagaparkens kulle. Avståndet var perfekt, vinkeln likaså — men om mindre än tjugo steg skulle båda vara skymda av lummiga träd och buskar.

“Kom igen, ge honom grejerna!” Sune väste fram besvärjelsen och lät i ren nervositet den motordrivna kameran rassla iväg ett par kort. Och han blev bönhörd. Mindre än en meter från en stor syrenbuske stannade den längste av dem, tittade sig försiktigt omkring och drog ur kavajens innerficka fram ett avlångt kuvert som den andre snabbt smusslade undan. Men inte snabbt nog, Sune hann med att ta tre bilder av överlämnandet.

“Gottcha!”

*

Sune lyckades hitta en ledig parkeringsplats på Bellmansgatan, ett kvarter från kontoret. Han gick med snabba steg upp mot Hornsgatspuckeln och sitt företag, Utredare AB.

När han för fyra år sedan startade eget hade det varit för att överleva. Han hade fått sparken från polisen, suttit två år på kåken för dråp och just muckat. En tid senare “benådades” han i efterskott och tilläts inträda i tjänst. Han valde halvtid och att fortsätta driva företaget, som tack vare hans skicklighet och kontakter inom såväl polisen som i den undre världen faktiskt gick strålande. Det innebar att han hade två jobb och höga ambitioner i båda. Glasrutan skullrade till när han tryckte upp dörren. Kitt, för helvete, kitt! Att det ska vara så svårt att komma ihåg att köpa det!

Solen silade in mellan persiennerna och fyllde rummet med ett grådaskigt,

dimliknande ljus. Sune lät blicken vandra. Inte var det mycket att fästa ögonen på, hans högkvarter. Som utredare och säkerhetskonsult med uppdrag åt både försäkringsbolag och stora företag hade han visserligen råd med något mer ståndsmässigt än det repade skrivbordet, det grå, buckliga arkivskåpet och pinnstolen för besökare. Det enda moderna var den bärbara datorn, datautbildning hade han ju fått på rikskrim. Annars var det mesta lika gammalt som han kände sig. Men vad fan, möblemanget hade funnits där när han flyttade in, precis som trattlampan i taket. Och egentligen struntade han i vad hans kunder tyckte, det var inte på kontoret han skötte sina uppdrag. Sune gäspade. På senare tid var ordet "misskötte" mer adekvat.

Han hängde av sig kavajen på en metallkrok på väggen, lossade slipsen i halsen och satte kurs mot kylskåpet. Med sin stora hand strök han sig över det glesa, ljusa håret, tungan fuktade läpparna. Han var alldeles torr i halsen, undra på det i denna sommarvärme. Kylskåpsdörren släppte sitt sugande grepp, en fyra-fem tomma ölflaskor skramlande mot metallgallret. Han noterade i förbigående att de måste städas undan, föste dem åt sidan och hittade en immig flaska. Bara tre stark kvar. Även detta faktum förvandlades till en minnesnotering, fast av höge dignitet än den föregående. Med ölen i näven satte han sig ned på snurrstolen bakom skrivbordet och grep telefonluren.

"Ja, det är ingen tvekan om saken. Han levererade ritningarna under lunchrasten." Sune satte flaskan till munnen och tog några rejäla klunkar.

"Finns det dokumenterat?" Rösten i andra ändan lät inte speciellt nyfiken, snarare uttråkad.

"Ja, jag har foton, de kommer med posten i slutet på veckan. Liksom min räkning."

"Utmärkt."

"Om ni är nöjda med mina tjänster hoppas jag få komma i fråga igen?" Sune grimaserade, han gillade inte att "sälja". Men vad fan, lite lismande ingick i jobbet. Utredaren vid försäkringsbolaget svarade jakande och Sune lade på. Just när han igen satte flaskan till munnen, ringde det. Sune suckade och grep luren.

"Bergström."

"Var håller du hus?" Det var hans kollega Tomas Falk vid rikskriminalens

ekorotel.

“Hej på dig också. På kontoret, som du hör.”

“Fel kontor, grabben. Vi ska ju ha en genomgång här, har du glömt det?” Sune svarade inte, slängde bara på luren. Snabbt ställde han tillbaka den halvt urdruckna flaskan i kylskåpet, rev åt sig kavajen och sprang mot dörren.

Innan han satte sig i bilen stoppade han in tre bitar tuggummi i munnen.

Kapitel 2

“Sätt er ned och knip igen!”

Som vanligt gick ekorotelns chef Rune Lager rakt på sak. Men också grundligt tillväga. Med bullrig röst, de knubbiga fingrarna knäppta över sumomagen och de korta, tjocka benen utsträckta framför sig gick han igenom det alla redan visste. Sune mötte Tomas blick och suckade.

I mer än tre år hade rikskriminalens rotel för ekonomisk brottslighet förgäves försökt komma bakom den mur av tystnad som omgav kinesmaffians verksamhet. Primärt siktade roteln in sig på kinesrestaurangerna. Beskyddarverksamhet, utpressning och knarklangning fanns med i bilden liksom svart sprit, svart kött och svart arbetskraft. Över tid hade även en omfattande tvätt av svarta pengar tillkommit. En mörk bransch — och omöjlig att kasta ljus över. Ekoroteln kunde räkna upp en lång rad av återvändsgränder och nedlagda utredningar, vilket var precis vad Lager nu gjorde. Sune tittade på klockan och drog sig över den aggressiva hakan. Stress och skäggstubb. Han lade in ett nytt tuggummi och avbröt sin chef.

“Varför den här sammankomsten? Det du pratar om är gammal skåpmat.” Lager hejdade sig med ett finger i luften och lät de grå ögonen för ett ögonblick granska Sunes vresiga ansikte. Sedan pekade han utan ett ord på Tomas Falk som tog vid.

“En av mina tjallare, en småtjuv och haschlangare vid namn Knut ‘Sillen’ Norström ringde igår och sade sig ha nåt att komma med. Efter det vanliga tjafsandet om tjallarbonusens storlek fick jag ett namn och en försäkran om att killen är ‘het’. Och att ett möte är aktuellt.”

Sune såg skeptisk ut. Även om Tomas näst efter Rune Lager hade rotelns bästa nät av informatörer så hade erfarenheten när det gällde tips om Triaden hittills bara inneburit en massa onödigt springande, ett slöseri med tid. Och för Sune var tid en bristvara.

Tomas betraktade honom roat och klappade sig på buken, något han omedvetet gjorde såväl före som efter en måltid. Överhänget hade passerat stadiet lönnfetma och framträdde nu i full tydlighet under det spända skjorttyget. Tomas

brukade skylla på sitt äktenskap: "Italiensk kokkonst och glödande passion". Sånt blev man fet av, hävdade han. Sune kände hur det sved till i magen, lunchen hade han varit tvungen att hoppa över. Som vanligt.

"OK, det här tipset. Vad rör det sig om?"

"Enligt Sillen är det en kines vid namn Hao eller nåt sånt som bett honom att kontakta 'några pålitliga poliser', vilket alltså skulle vara vi. Hao driver en restaurang på Folkungagatan och har något att berätta. Sillen visste inte mer än så."

"Lika tunt som vanligt när det gäller Triaden." Sune försökte släta över sin negativism.

"Men man vet aldrig. När är mötet?"

"Idag, i Råambhovsparken. Han vill träffa oss bakom utescenen." Tomas tystnade med lade till: "Sillen brukar inte bluffa, hans tips stämmer för det mesta." Sune nickade. Tomas räckte honom ett passfoto.

"Han hade till och med ett foto på kinesen."

Mannen på bilden hade svart, bakåtkammat hår, de sneda ögonen tittade rakt in i kameran. Sune räckte tillbaka korten. För honom såg de alla likadana ut. Lager slog handflatan i bordet.

"OK, grabbar, ordna mötet med kinesen, det är värt ett försök." Han reste sig ovigt från stolen och tittade begrundande på Sune.

"Sune, innan ni åker vill jag tala med dig." Sune kände hur det drog ihop sig i maggropen igen. Anade Rune något? Sune försökte smita.

"Kan inte det vänta? Jag måste ringa..." Lager skakade på det runda huvudet, avbröt honom och pekade på Tomas.

"Tomas, gå och försök få kontakt med på kinesen under tiden. Se till att ...". Plötslig stannade Lager mitt i meningen och tog sig åt bröstet. Han flämtade till, försökte sätta sig upp men föll i stället tillbaka i stolen. Högerhanden famlade i luften, det såg ut som om han försökte gripa tag i något. Ögonen blev stela, hyn askgrå. Ett rosslande ljud kom ur hans strupe.

Både Sune och Tomas insåg omedelbart vad som hände — Rune Lager fick en hjärtattack!

Kapitel 3

Medan ambulansen backade in mot akutintaget parkerade Sune helt sonika sin bil på gräsmattan. Både han och Tomas sprang sedan fram till ambulansens bakdörrar men föstes åt sidan av ambulansmännen och sjukvårdspersonalen, som kommit springande med en bårvagn. De fick efter ett visst besvär upp Lager på vagnen. Med sina etthundrasextioåtta centimeter och etthundrafem kilo var han kraftigt överviktig. Där låg nog också huvudorsaken till att han var här, tänkte Sune. Han skuggade med handen för ögonen och tittade mot sjukhuskomplexet som tornade upp sig framför honom.

Det var en stor anläggning. Huvudbyggnaden hade flera annex men det fanns också fristående enheter. Mellan byggnaderna låg gräsmattor med nyplanterade träd, en inhägnad lekplats med gungor och rutschbana, en uteservering och överallt parksoffor. Plus naturligtvis parkeringsplatser, stora sådana — men inga lediga rutor. Patienttillströmningen var tydligen konstant. Med dagens marknadsterminiologi var Sahlbergsska sjukhuset ett “fullservicesjukhus”. Här fanns allt från barnsjukvård till geriatrik, cancerklinik och aidsvård. Dessutom komplett laboratorieverksamhet, röntgenavdelning och kanske landets främsta kirurgavdelning med hjärtbyten och annan avancerad kirurgi som specialitet. Allt som behövdes för en helrenovering. Och förhoppningsvis allt Rune skulle behöva.

Bårvagnen rullades i hög fart in på akuten. Sune och Tomas sprang bredvid. Lager var vid medvetande. Hans ögon sökte Sunes, men Lager sade ingenting. Han höll rädslan i schack genom att begrunda sina underlåtenhetssynder.

Den första hjärtklappningen kom han ihåg som igår fast det var över ett år sedan. Utan förvarning, framför TVn, började han svettas kraftigt. Det strömmade nedför hans ansikte. Han kunde plötsligt höra sitt hjärta. Hjärtljuden tycktes bli djupare och takten var onormalt hög. Han satte sig upp i stolen och försökte andas lugnt. Efter någon halvminut var det över. Attacken hade skrämt honom. Men inte tillräckligt, ansåg hans husläkare.

Lager insåg så här i efterskott att doktorn haft rätt men då hade han intalat sig att det inte var något att oroa sig för. Vad fan, han hade i tjänsten blivit både knivskuren, skjuten och misshandlad — lite hjärtklappning var väl inget att gnälla om? Och månaderna gick.

Han ljög för sig själv efter bästa förmåga men kroppen lyssnade inte. Vid flera tillfällen kände han sig onaturligt orkeslös. Ett annat fenomen var ett återkommande tryck över bröstet. Ingenting våldsamt men klart förnimbart. Hjärtklappningarna återkom också, även om de inte var lika svåra som den första. Eller kanske hade han vant sig. Det hade i alla fall inte gjort att han slagit av på tempot eller börjat motionera. Eller ändrat sina matvanor. När man inte vill se så finns det naturligtvis inget att se.

Han hade inte berättat om sina besvär för sin personal. Lager inbillade sig att det bara skulle göra saken svårare — och varför belasta andra med hans bekymmer? Trots allt var det bara han själv som kunde göra något åt dem. Dessutom räckte det med att hans kära hustru Gunnel bevakade honom som en hök — att han inte åt för mycket och gick sina promenader. Han var ju trots allt femtiofem år och ingen ungdom, fick han höra. Mycket uppmuntrande.

Sune böjde sig halvspringande ned mot honom.

“Rune, hur känns det? Håll ut!”

“Hetsa inte, Sune, jag tror att det värsta är över. Trycket över bröstet har släppt lite.” Lagers röst var svag med tydlig.

Inne i akutkorridoren och i väntrummet var det fullt med folk. Två poliser ledde en omtöcknad man mellan sig, hans käke hängde snett. Förmodligen bruten, tänkte Sune. En sjuksköterska skyndade till. När poliserna släppte taget började mannen veva med armarna och ramlade rakt i sjuksköterskans famn. Alla tre hjälptes åt att baxa upp honom på en säng som stod utefter korridorvägen. Sune vred på huvudet.

Det var folk överallt. Framför honom rullade en bårvagn förbi med vad som såg ut som en knivskuren kvinna av utländsk härkomst. Framsidan på den liggande kvinnans blus var nedblodad. En undersköterska småsprang bredvid och höll en duk tryckt mot hennes bröst. Vad Sune kunde förstå av hennes kvidande var hennes tillstånd ett resultat av ett lägenhetsbråk.

Lagers bårvagn sköts in mot ena korridorväggen, en sjuksköterska kollade Lagers blodtryck och såg till att droppet var rätt satt. En annan sjuksköterska kom fram och meddelade beklagande att alla salar för tillfället var fullbelagda men att en plats snart skulle ordnas.

“Vaddå ‘snart’?! Karl’n har ju för fan fått en infarkt!” Sune trodde inte sina öron. Sjuksköterskan förklarade åter att det snart skulle ordna sig och ilade iväg.

Sune tittade långt efter henne, sedan på Lagers bleka ansikte. Sune vankade fram och tillbaka, varje minut kändes som en evighet. Både Lager och Tomas försökte lugna honom, men Sune lyssnade inte.

Bakom en inglasad expedition rörde sig ett antal vitklädda personer. De såg visserligen alla ut att ha något att göra — en knappade på en dator, en annan slog i pärmar, en tredje satt i telefon — men där fanns också folk som bara verkade stå och prata med varandra. När Sune såg en kaffekopp i handen på en man i vit rock fick han nog. Med några långa kliv stod han inne i receptionsutrymmet.

“Varför får vi ingen hjälp?” Hans röst passade på en kaserngård. Alla i utrymmet vände förvånade ansikten i hans riktning. En sjuksköterska reste sig upp och kom fram till honom.

“Jag är Stina Carlsson, tjänstgörande avdelningsföreståndare. Här inne får ni inte vara. Vi kommer så fort vi kan, var vänlig och gå ut i korridoren.” Sune rörde sig inte utan nickade ilsket i riktning mot mannen i den vita rocken.

“Så fort ni kan’! En hjärtinfarktpatient ligger i korridoren och här står ni och dricker kaffe!” Läkaren med kaffekoppen tittade på Sune. Han såg förvirrad ut. Sjuksköterskans mun blev till ett smalt streck.

“Doktor Berglund dricker kaffe stående därför att vi avskaffat kafferasterna. Vi har helt enkelt inte tid med sån’t! Och vi har inte heller tid att argumentera med er!” Ett instämmande mummel kom från de övriga.

Sune skulle just gå i svaromål när en lång, mörk man i vit läkarrock klev in på expeditionen. Stämningen i rummet förändrades omedelbart. Läkaren med kaffekoppen försökte smussla undan sin dryck, de övriga tystnade. Mannen fick omedelbart syn på Sune och banade sig fram. Han såg kraftfull ut, en man med pondus.

“Jag är överläkare Wallin. Vad pågår här?” Hans stämma var myndig. Det kraftfulla intycket förstärktes av att övrig personal vid hans inmarsch tog ett steg tillbaka. Utom Sune, som tog ett steg framåt och pekade mot korridoren.

“Där ute ligger chefen för rikkriminalens ekorotel med en hjärtinfarkt, här inne

står personalen och dricker kaffe. Det är vad som pågår!” Överläkaren stelnade till men såg sedan överraskad ut.

“Lager? Rune Lager? Är han här?” Utan att ta någon vidare notis om Sune gick han ut i korridoren och fram till Lagers säng. Han grep Lagers hand och skakade den.

“Rune! Inte visste jag att du låg här. Syster!” Han vinkade till sig en sjuksköterska.

“Se till att mannen här omedelbart kommer in på ett undersökningsrum!” Sköterskan såg först ut att vilja protestera men grep sedan tag i sängen och började baxa fram den mellan bårvagnar och patienter. Överläkaren tog täten. Sune och Tomas följde efter, Sune böjde sig fram mot Lager:

“Hur känner du honom?” Lager log ett blekt leende och svarande nästan viskande:

“Vi tillhör samma skytteklubb men det var ett tag sen jag såg honom där.” Lager grep tag i Sunes arm. “Stick nu, grabbar, ni har ett jobb att sköta. Jag klarar mig.”

När Lager försvann in på ett av rummen tittade Sune på Tomas. Båda skakade på huvudet. De tänkte vänta.

*

En halvtimme senare kom avdelningsföreståndaren Stina Carlsson fram till dem och meddelade att Lager var utom fara men att han måste stanna ett dygn för observation. Sune blängde på henne.

“Nog är det väl fan att man måste känna nån för att få vård.” Avdelningsföreståndaren blev vit i ansiktet men innan hon hann svara tog Tomas tag i Sunes arm och drog honom därifrån.

“Vad fan är det med dig? Du går på som en buse.”

“Jag hatar sån’t där mygel!”

“Dom gör så gott dom kan. Som sjukvården har skurits ned dom senaste åren får

man vara glad att det över huvud taget finns nån vård att få.” Han granskade vänligt Sunes avlånga ansikte.

“Har du ätit lunch?”

“Nej.”

Tomas nickade förstående.

“Det är därför du bits. Till och med jag kan bli så där när jag är tom i kistan. Kom, vi ska snart få dig på bättre humör.”

Tomas svar på allt — en full mage och ett gott humör. Om det vore så enkelt, tänkte Sune.

Kapitel 4

Överläkaren och klinikchefen John Wallin stannade i dörröppningen och tittade efter Rune Lager. Förr i tiden tänkte han bara på dem som patienter, numera kunde han också se dem som kunder. Betalande kunder. Vilket inte hindrade att några av dem var till besvär. Han släppte dörren och gick nedåt korridoren.

Kirurgavdelningen inklusive akuten var hans domäner, en av sjukhusets största. Kirurgavdelningen bestod av åtta operationssalar i fil samt två förberedelse-och uppvakningsrum, alla med toppmodern utrustning. I vanliga fall arbetade tolv läkare samt över trettio sjuksköterskor och undersköterskor där, men trots att det var i slutet av semestertiden var styrkan mer än halverad. På intensivvårdsavdelningen var det ännu värre.

IVA låg på andra våningen. Avdelningen bestod av två stora salar med sex sängar i varje, avskilda från varandra med skynken. Normalt jobbade där minst fyra läkare och åtta sjuksköterskor. För tillfället fanns förutom avdelningsföreståndaren bara två läkare — Gunnar Björkman och Paul Berglund — och två sjuksköterskor i tjänst. I morse hade Björkman ringt sig sjuk, Wallin blev därmed själv tvungen att stå stand by. Den typen av oförutsedda händelser irriterade honom alltid — och särskilt nu. Han hade viktigare saker än patienter att ägna sig åt.

Han rynkade den höga pannan. Björkman var visserligen en duktig läkare, men en myglare. Wallin misstänkte att Björkmans privatpraktik gick före hans plikter mot sjukhuset, men än så länge hade Wallin inte lyckats komma på Björkman med något som gick att använda. Men det var bara en tidsfråga. Den andre, Paul Berglund ville Wallin inte ens tänka på. Nåväl, en tröst i eländet var att IVA för tillfället hade det relativt lugnt. Med raska steg gick han fram till kirurgens expedition. Utanför dörren stannade han upp, drog ett andetag och steg med bestämda steg in. Wallin gillade att göra entré.

Hans vita läkarrock var oklanderligt pressad, den obligatoriska slipsen perfekt knuten. Handen lekte med en penna, de bruna ögonen betraktade uppfordrande avdelningsföreståndaren bakom skrivbordet.

“Stina, hur går det med vakansen på avdelningsföreståndartjänsten? Hur snabbt kan den bli tillsatt?” Tonfallet var krävande, frågorna en order. Utan att vänta på

svar bytte han ämne:

“Du måste hålla undan alla samtal från folk som väntar på donatorer.”

Avdelningsföreståndaren på IVA, översköterskan Stina Carlsson tittade upp från kirurgexpeditionens dator och sköt en av pappershögarna ifrån sig. Hennes vakna ögon betraktade överläkaren. Hon såg sliten ut.

“Jag ska sköta både mitt ordinarie jobb som avdelningsföreståndare och översköterska på IVA och dessutom rycka in här på akuten. Jag har helt enkelt inte tid att förklara, trösta och lugna. Dessutom kräver dom oftast att få tala med dig.” Utan att dra efter andan fortsatte hon: “Har du försökt få hit en ersättare?” Wallin ignorerade hennes fråga.

“Jag har viktigare saker att göra än att sitta i telefonen hela dagarna”. Wallins tonfall var kort, en irriterad rynka började växa fram vid näsroten. Stina Carlsson släppte honom inte med blicken.

“Jag gör så gott jag kan, men många är oroliga. Jag tycker...” John Wallin avbröt henne med en stämman som inte tålde några motsägelser. De nedåtdragna mungiporna intog ett bottenläge.

“Jag är trött på alla transplantationsgamar. Du måste se till att få stopp på detta förbannade ringande!” När han såg hur översköterskan stelnade till försökte han släta över. “Ja, du vet ju hur läget är. Tid är pengar.”

Utan att bry sig om att kontrollera om hans försök att blidka fungerat vände han på klacken och gick med rak rygg nedåt korridoren. När han svängde runt hörnet höll han på att stöta ihop med en ung man.

Läkarkandidaten hade rocken uppknäppt och halvvägs ur fickan dinglade ett stetoskop. Han gav överläkare Wallin ett försiktigt leende. Wallin ignorerade det trevande försöket till vänskaplig kollegialitet. Hans buskiga ögonbryn såg under den rynkade pannan nästan ihopväxta ut. Med höger hand pekade han militäriskt på kandidatens rock.

“Bångstad! Visserligen gör ni bara er AT-tjänstgöring här, men det innebär inte att mina krav är mindre på er än på andra i läkarkåren. Knäpp rocken, stoppa ned stetoskopet! Försök åtminstone se professionell ut!”

AT-läkaren öppnade munnen, för ett ögonblick såg det ut som att han tänkte gå i svaromål. Men en blick in i Wallins mörka ögon fick honom att stänga den, göra som han blivit tillsagd och drypa iväg med svansen mellan benen. Wallin tittade efter honom och mumlade för sig själv:

“Dessa nybakade snorvalpar! Ingen respekt för yrket och kåren.”

Själv utövade han makten som klinikchef för en av landets mest välrenommerade kirurgavdelningar med självklar auktoritet. Han tålde inga “klantskallar” eller “amatörer” — det minsta man kunde begära av dem var att de hade vett att hålla käften och göra som de blev tillsagda! Med avsmak kom Wallin åter att tänka på sin svåger.

Paul Berglund hade utvecklats till ett klart personalproblem, som läkare var han ett skämt. Det sista var det allvarligaste. Wallin strök sig över de välrakade kinderna. Att han låtit sig övertalas att anställa svågern var så här i efterhand obegripligt. Men hans halvsyster Mona hade sådan makt över honom ibland. Nåväl, misstag var till för att korrigeras. Men han måste vänta på rätt tillfälle. Den iväglommande AT-läkaren fick en sista misslynt blick. Hade pojkvaskern öppnat truten skulle Wallin personligen sett till att hans betyg återspeglat hans uppstudsighet.

Inne på sitt tjänsterum satte han sig och lät nacken falla tillbaka mot ryggstödet. Han lät blicken glida runt rummet, där tre av fyra väggar var täckta med bokhyllor, samtliga fullproppade med medicinsk litteratur. Inga nya rön saknades. John Wallin var medveten om att han sände ett budskap — att han hyllade och krävde kompetens. Den var grunden till framgång, garanten mot misslyckande, något han varken kunde tåla — eller hade råd med. Definitivt inte nu. Bara tanken gjorde honom kallsvettig. Det nöjet tänkte han inte bjuda vissa på. Han ruskade på sig och förträngde ångestklumpen i magen. När hans ögon föll på datorn vid fönstret drog han munnen till ett sardoniskt leende — kompetenskravet gällde såväl medicinskt som administrativt. Han lutade sig fram för att aktivera budgetprogrammet men ändrade sig. I stället greppade han sin jo-jo, en i hans tycke oöverträffad stressleksaker och reste sig upp. Han hade svårigheter med “jorden runt”.

Överläkare John Wallin hade inte hunnit göra mer än två misslyckade försök när armbandsuret pep till. Han såg för ett ögonblick konfunderad ut och gned den fyrkantiga hakan. Sedan knäppte han med fingrarna. Seminariet! Visst ja! Det

borde vara dags för några positioneringar nu. Det kunde bli intressant.

Han lade ifrån sig jo-jon och tog ur garderoben fram en elegant, mörkblå kostym, en vit skjorta och en matchande slips. Ett snabbt ombyte och par svarta, välputsade skor fullbordade i väggspegeln bilden av en sofistikerad gentleman.

John Wallin drog kammen genom sitt mörka hår, petade till en bångstyrigt hårlock med handen. Trots hans drygt fyrtiofem år fanns inga tecken på håravfall. Han klämde sig på magen och nickade belåtet. Inget onödigt fett. Han tittade ned på sina händer.

Fingrarna var långa och smidiga, handflatorna breda. På översidan växte tunna hårstrån. Det var starka, dugliga händer — för tillfället till och med vackra med sommarens solbränna. Men det var något som saknades. Han höll upp dem framför sig.

Här sitter konsten, inte makten, tänkte han. Inte än — men snart. Det skulle han bli man för. Oavsett vad det kostade.

När han mötte sin blick i spegeln insåg han att det var sant.

Kapitel 5

Kriminalinspektör Sune Bergström bytte otåligt fot. Han tyckte kön sniglade sig fram fastän McDonaldsslavarna gnodde så att svetten lackade.

Klockan var tolv och lokalen var packad med folk som med jagade blickar tryckte i sig sitt dressingdrypande och majonäsladdade snabbfoder. I kön till vänster stod Sunes kollega Tomas Falk och såg avspänd ut. Sune insåg att Tomas snabbare skulle komma fram till kassan.

I kön till höger stod framme vid disken tre ynglingar i femton-sextonårsåldern, två av dem med invandrarbakgrund. De hade vita plastsugrör i händerna, en av dem eldade med en tändare på spetsen på ett av rören. Sune fnyste irriterat, glina var tydligen kvar i pyromanåldern. Han flyttade blicken till menytaflan på väggen.

“Hörru du, låt bli det där!” Mannen framför Sune, lätt gråsprängd och iklädd en grönrandig tröja, grep tag i armen på en av ynglingarna i kön bredvid.

“Släpp mig, gybbjävel!” Pojken slet sig fri och tittade hotfullt på mannen. Pojkens svarta ögon gnistrade. Hans långa hår var uppsatt i en hästsvans och på överläppen fanns en mörk skugga. Han var den längste av glina, närmare en och sjuttiofem och kraftigt byggd. De två andra räckte honom knappt till axeln men slöt upp på var sin sida om kompisen och satte upp lika tuffa ansikten. Deras händer försvann in i joggingjackornas fickor.

“Ska dy ha stryk, va?!” fräste en av dem. Men den grånade mannen brydde sig inte om de övriga två, han höll blicken fäst på den längste.

“Du ska inte stjäla pengar ur sparbössorna! Försvinn härifrån, annars kallar jag på polisen!”

“Gybbjävel! Jävla fascist! Dy ligger jävligt taskigt till!” Ynglingen flyttade sig hotfullt närmare, flankerad av sina kamrater. Runt omkring började folk sträcka på halsarna men ingen rörde sig. Utom Sune, som tog ett steg närmare kvartetten.

“Hörru ni, snorungar, så där talar man inte till vuxna människor!” Hans närmare

etthundranittio centimeter och kraftiga kroppshydda tornade upp sig över ungarna. De båda kortare glina tog snabbt några steg bakåt men den längre stod kvar. I hans ögon fanns trots, munnen flinade hånfullt. Han gjorde ett kast med huvudet åt mannens håll.

“Säg åt gybbjäveln att inte röra mig.” Mannen i tröjan tittade tigande på dem. Sune nickade åt honom.

“Vad är det frågan om?”

“Pojken där eldade på sugrörets ände så att plasten smälte och blev klibbig. Sedan stack han ned det och försökte fiska upp mynt ur sparbössan!” Han pekade på en genomskinlig plastsparbössa med texten “Stöd Barncancerfonden”. “Stjäl från dom sjuka!” Han skakade uppgivet på huvudet. “Jag tog tag i honom och sa åt honom att sluta.”

Ynglingen stötte ett styvt finger i hans bröst.

“Gybbjävel! Vem tror dy att dy är, va? Är dy polis? Eller dy kanske är bög, va? Är det därför dy tafsar?”

Sune kände hur adrenalinet rann till. Förbannade snorunge! Ingen respekt för någonting — eller någon. Han grep tag i ynglingens arm strax ovanför armbågen.

“Va fan gör dy! Släpp! Är dy också bög!” Ynglingen gapade så att det hördes över hela lokalen. Hans två kompisar tog ett par trevande steg framåt, den ene drog handen ur fickan. Sune kunde i ögonvrån se att han höll något dolt i näven. Sune höll ett öga på honom och klämde åt runt den längstes arm. Han spärrade upp ögonen av smärtan. Med ansiktet tätt intill hans gjorde Sune sin blick och röst nattsvart.

“Nästan rätt, din lilla sopa! Jag är polis.”

Det räckte för att de båda kompisarna skulle tvärvända och springa mot utgången. Ett uttryck av rädsla skymtade till i ynglingens ögon, men bara för ett ögonblick. Sedan återkom trotset. Och hånet.

“Så vaddå‘rå? Tror dy att dy får misshandla folk bara för det? Släpp mig, fascistsvin! Jävla rasist!”

Sune tvekade. Att gripa snorungen skulle innebära transport till närmaste polisstation, väntan, pappersarbete och vittnesutsagor. Hela baletten. Tomas tittade på honom från den andra kön. Sune bestämde sig. Han drog iväg ynglingen mot närmaste vägg och knuffade upp honom mot den.

“Händerna mot väggen, sära på benen!”

“Va fan, dy ...!” Sune svängde honom runt, tog tag i joggingjackans huva och körde i den i munnen på grabben. Sedan lutade han sig fram och väste lågt i hans öra:

“Om du öppnar käften en gång till ska jag ta med dig till stationen och banka skiten ur dig!” Han lät blicken sjunka in i pojkens. “Förstått?!” Budskapet i Sunes isblå ögon var tydligt tillräckligt talande för grabben svalde och nickade.

Sune visiterade honom vant. En butterflykniv och några cigaretter låg i ena jackfickan, annars inget anmärkningsvärt. Sune behöll kniven, ledde grabben till dörren och knuffade ut honom på trottoaren där de två andra väntade. Sune blängde på dem.

“Om ni finns kvar här när jag ätit färdigt kommer ni att ångra er.” Sedan vände han och gick in följd av rop som alla slutade på “-ist”.

*

“Hade du kul?” Tomas Falks tonfall var spydigt, ett retfullt leende skymtade. Han petade in den sista biten av sin McFeast i munnen och torkade sig noga om munnen med en pappersserviett innan han startade bilen och körde iväg.

“Det där var väl för fan inget att flina åt!” Sunes orakade och aggressivt framskjutna haka blev ännu mer framträdande. Rösten var hes. Tomas skakade instämmande på huvudet.

“Nej, det har du rätt i. Den där längste grabben har rättsväsendet nog inte sett det sista av. Men vi har ett uppdrag att sköta och det innefattar inte att rensa gatorna.” Tomas svängde höger ned på Kungsträdgårdsgatan men bromsade in vid övergångsstället. Centrum var fullt av lunchlediga, sommarklädda stockholmare och turister. En blå-vit patrullbil fick försiktigt tränga sig fram trots rött ljus för gångtrafiken, Sune och Tomas fick vackert vänta i sin civila polisbil. Sune drog ilsket näven i handflatan.

“Jag blir så förbannad när jag ser sånt där!”

Tomas tittade förebrående på honom. Sunes humör var ibland påfrestande. Tomas slog ut med handen.

“Folk har antingen bråttom och trängs eller tvärtom och drar benen efter sig. Men vad gör det? Vi har ingen överdriven brådska, eller hur?” Tomas tittade på sin klocka för att understryka det han sade.

“Nej, det är inte det jag menar.” Sune viftade med en av labbarna. “Jag tänkter på grabben inne på McDonalds. Först detta ogenerade stjälande, som om han kallt räknar med att ingen ska våga ingripa. Det ligger ett enormt förakt i den inställningen. När sedan någon trots allt säger ifrån, verkar grabbfa inte ens inse att han gjort fel. Som om han står utanför lagen, kan göra vad som faller honom in. Förbannade yngel! Ingen respekt för nånting!” Sune flyttade sig i stolen, försökte skapa utrymme för sina långa ben och strök sig med sina stora händer misslynt över det tunna håret.

“Och den ska du ingjuta? I varenda en av dom? Vilken missionärsinställning!” Tomas var inte sarkastisk, lät bara beklagande. Det var inte första gången han sett Sune reagera med ryggmärgen i stället för med hjärnan.

Sune svarade inte utan lät blicken glida ut genom bilfönstret. Kungsträdgården var full av lättklädda ungdomar, på gräsmattan utanför Café Opera låg folk och solade sig. Även smålangarna var i farten. Tomas suckade.

I många och långa diskussioner hade han försökt få Sune att inse att världen förutom vanliga, laglydiga medborgare också bestod av ett antal avvikare. Och dessutom av ett ännu större antal klantskallar, dåliga servicegivare och mer ospecificerade idioter. Men att det inte var Sunes primära uppgift att reformera dem. Sune insåg naturligtvis att Tomas hade rätt men likt förbannat hamnade han titt som tätt i situationer av det här slaget.

I grunden återspeglade det Sunes kompromisslösa heders-och rättsbegrepp, något han fått med sig från föräldrahemmet utanför Östersund. Men i polisjobbet innebar det att han, trots den duglige polis han var, ibland var ofokuserad. Som till exempel nu när de hade ett uppdrag utanför det vardagliga att utföra. Som krävde koncentration. Dessutom var detta regelbundna adrenalintillflöde med aggressiva utlopp och dåligt humör en plåga för omgivningen — och även för Sune. Tomas gav sin storvuxne kollega en bekymrad sidoblick. På senare tid

hade Sune varit ovanligt nedstämd, irriterad och håglös. Och trött, det hördes på honom. Den hesa rösten brukade förr i tiden bero på bakfylla men numera var Sune ren. Men det var något som inte stämde. Han var sig inte lik, inte lika mycket på bettet. Tomas skakade av sig känslan av förestående olycka. Han började gnola på en slagdänga och gasade på förbi Arvfurstens palats mot Norr Mälarstrand. Sune gav honom en avundsjuk sidoblick.

Tomas verkade kunna ta livet med en klackspark och ett leende. Sune kände bara leda, ett slags sorgsen saknad. Han orkade inte engagera sig. Åter gav han Tomas en förstulen blick. Egentligen ville Sune prata med honom men bara tanken fick hans tunga att fastna i gommen. Trots det yrkesmässiga förtroende som fanns mellan dem hade Sune svårt att öppna sig när det gällde privatlivet — särskilt om kärleken och äktenskapet. Att Tomas dessutom var nygift och passionerat kär — vilket han inte kunde låta bli att i olika ordvändningar och med ett fånigt leende i ansiktet orera om — gjorde inte saken lättare. Så Sune bet ihop.

Visserligen var Tomas äktenskap inte heller problemfritt. Han hade lyckats med konststycket att kära ned sig i en italiensk kvinna och genom ringväxlingen blivit släkting med Tony Succi, den italienska maffians huvudman i Skandinavien. En delikat situation som givit upphov till många kollegiala gliringar och förstulna kommentarer från buset. Men allt det där var utanpåverk. Ingen kunde tvivla på Tomas och Monicas kärlek, något som även Tony Succi till slut accepterat med ett gratulationskort från Kumlabunkern. Dit hade Sune, om inte permanent så åtminstone temporärt förpassat honom.

Det var Tomas nyvunna lycka som gjorde att Sune inte kunde prata med honom. Sune tyckte det kändes fel att komma dragande med sina äktenskapsproblem mitt i kollegans Sörgårdstillstånd. Han ignorerade klumpen i magen och försökte koncentrera sig på jobbet. Om inte annat var han skyldig Tomas det.

Tomas väjde för en cyklist i badbyxor och free style, vägen utefter vattnet var full med rullskridsko-och skateboardåkande ungar.

“Sillen sa att Hao är rädd, mycket rädd.” Tomas följde en bikiniklädd, blond tös med blicken.

“Det har han anledning att vara.” Sune stoppade in handen i armhålan och drog fram sitt tjänstevapen. Ur kavajfickan fiskade han upp ett laddat magasin som med ett knäpp åkte upp i kolven. Mantelrörelsen förde in en kula i loppet och

spände hanen. Med tummen fällde Sune ned hanen igen och säkrade pistolen innan han stoppade den tillbaka i axelhölstret. Hela proceduren genomfördes med sömngångaraktig precision. Han tittade på Tomas.

“Triaden är inte att leka med.”

Tomas nickade och saknade plötsligt sin egen Sig Sauer P 225:a. Han bar sällan vapen, något som i vanliga fall även gällde Sune. Tomas litade för det mesta på sin kunskaper i Shorinji Kempo, Sune på sina snabba reflexer. Med buset var det numera tvärtom. Varenda småtjuv, langare, knarkare — för att inte tala om tonårsgängen — var beväpnade. Det var ingen tillfällighet att snorvalpen på McDonalds hade en kniv i fickan. Tomas suckade igen och rörde oroligt på sig i bilsätet. Sedan han blev pappa hade han börjat bekymra sig — inte bara för det tilltagande våldet som en yrkesrisk utan också för den värld barnen skulle växa upp i. Han bromsade in och parkerade utefter trottoarkanten. Så fort han slog av motorn kändes värmen. Det måste vara närmare trettio grader ute.

“Jag går via strandpromenaden, du tar vägen över gräsmattan. Vi ses borta vid scenen. Vid minsta tecken på att Hao är skuggad avbryter vi och kontaktar honom senare.” Sune grymtade instämmande och krängde på sig kavajen. Trots värmen var han ju tvungen att dölja vapnet i axelhölstret. Han vek sin stora kroppshydda ut ur bilen och släntrade iväg.

När Tomas låste bildörren hade han en otäck känsla i maggropen.

Kapitel 6

“Min farbror återvände till Taiwan för två år sen och erbjöd mig att överta restaurangen. Han påstod att det var lättare att handskas med Triaden här i Sverige.” Hans engelska hade den typiska asiatiska brytningen.

Hao satt på en av parksofforna utefter grusgången. På var sin sida om honom satt Tomas och Sune. Bakom dem låg utescenen, framför dem men utom hörhåll var gräsmattan packad med solbadare. Snett till vänster och en bit bort låg en nästan manshög kulle med några buskar på ena sluttningen. En svag vind drog över området och skänkte lite svalka i sommarvärmens men både Tomas och Sune kände svetten sippra nedför ryggen.

Kinesen var klädd i ljusblå byxor och en vit, kortärmad skjorta, öppen i halsen. Han verkade obesvärad av värmen men såg sig hela tiden nervöst omkring. Sune kom på sig med att göra samma sak, det var som om kinesens nervositet smittade av sig. Även den normalt så lugne Tomas verkade stirrig trots att ingen av dem sett något anmärkningsvärt under sin avspaning av området. Det mullrade till, alla tre tittade upp mot den blå himlen. Det lät som avlägsen åska men horisonten var klar. Hao fortsatte:

“Den första tiden stämde det. Så länge jag betalade min ‘försäkring’ lämnade dom mig i fred. Jag såg också mellan fingrarna med att min kock, Tao Li, höll på med nåt skumt. Det var till honom mina ‘besökare’ gick. Det passade mig utmärkt, jag ville ha så lite som möjligt att göra med Brödrskapet.” Han gned nervöst händerna i knät.

“Efter ett tag hade jag fått verksamheten att gå runt och bad min yngste son att komma över. Han är kockutbildad så jag kunde avskeda den föregående myglaren.” Han strök bort några svettdroppar ur pannan — Sune var säker på att de inte kom av värmen. Hao fortsatte med hård röst:

“Jag förbannar den dag han kom till det här landet!”

Sune lät blicken glida över omgivningen men kunde inte se något alarmerande. Ändå kröp det i nackhåren. Hao suckade och tittade upp mot den blå himlen.

“Det var antagligen avskedandet av Tao Li som satte stenen i rullning men jag

tror också att Tongmaffian i samma veva fick en ny lokal boss här.”

“När var det, på ett ungefär?” Tomas runda, vänliga ansikte uttryckte försiktig nyfikenhet. Hao tvekade inte.

“För ett och ett halvt år sedan.” Tomas gav Sune en blick. Det stämde. Den förre Tongledaren Huang Chi Cheng hade vid den tidpunkten blivit mördad av den italienska maffian i en maktkamp om bland annat knark och doping.

“Den nye, jag vet inte ens vad han heter, är tydligen känsligare än sin föregångare när det gäller sitt revir. Antingen är man för eller emot. Som om det fanns nåt val. För ett tag sen kom nya krav. Jag skulle enbart ta emot kött och sprit från deras leverantörer, byta ut kassans innehåll innan jag gick till banken och överlåta min bokföring till ‘Revisorn’. Dessutom skulle jag bilda ett nytt bolag som enbart skulle användas till att tvätta kriminella pengar.” Han fnyste ilsket. “Jag kom inte till det här landet för att bli förtryckt igen, så jag vägrade.”

“Modigt.” Sune menade det, att trotsa den kinesiska maffian var ingen bagatell. Hao tittade på honom med uttryckslöst ansikte.

“Det handlar inte om mod, utan om heder — och hämnd.” Han tystnade och hans ansikte förvreds i en grimas som uttryckte både avsky och hat.

“En kväll gav de sig på min son. I en timme lät dom honom plågas innan jag fick veta var jag kunde finna honom.” Åter tystnade kinesen, han svalde tungt och tittade ned i marken. När han höjde huvudet var ansiktet sorgset.

“Dom fysiska skadorna kommer att läka men dom psykiska ärren kommer min son att bära resten av sitt liv. Han har blivit skygg och inbunden, vid minsta ljud hoppar han till. Nätterna är mardrömmar och ångestskrik.”

“Blev han överfallen? När skedde det? Har ni anmält det till polisen?” Sune lät påstridig, Tomas gav honom ett tyst tecken. I vanliga fall brukade deras förhörsmetod bygga på att Sune var den aggressive, den som skrämdes och hotade. Tomas var den sympatiska, förstående lyssnaren — ett rollspel de utvecklat till fulländning. Men det här var inget förhör.

“Ni behöver polisskydd.” Tomas påstående var samtidigt ett erbjudande men kinesen skakade på huvudet.

“Nej, jag har sålt restaurangen, vi ska återvända till Taiwan. Men först vill jag skada organisationen — på det enda sätt jag kan.” Han trevade i bröstfickan på skjortan och drog fram ett foto. Han måste ha en fotoautomat i restaurangen, tänkte Sune.

“Det här är ‘Revisorn’ alias ‘Vackre Harry’. Han sköter organisationens bokföring och penningaffärer.” Fotot visade en ung man med spensligt ansikte, liten näsa och ett leende som avslöjade två uppsättningar med små jämna, vita tänder.

“Tao Li och Harry har en del med varandra att göra, saker som inte är sanktionerade av organisationen. Dom har börjat göra knarkaffärer vid sidan om. Jag tror att det rör sig om kokain. Harry fungerar som kurir, Li som distributör. Li är en charmerande orm, skicklig på att ‘marknadsföra’ sig. Han umgås med innefolket, syns på guldkrogar och premiärer. Vad jag förstår har han lyckats etablera en rätt lyxig kundkrets bland jetsetare och kändisvärldens svans. Han är smart och hänsynslös. Harry är den svaga länken. Grip honom och håll honom kvar en tid. Triaden kommer att försöka mörda honom. Ni måste låta attentatet äga rum men samtidigt skydda Harry. Efter det kommer han att tala. Vackre Harry är inte känd för att vara modig, tvärt om, han avskyr våld. Men han är ett finansiellt geni. Han vet allt om maffians affärer — tider, platser, summor — och namn.”

“Var hittar vi den här juvelen?” Tomas drog fram ett anteckningsblock och en penna. Sune tänkte just bryta in med en fråga men hejdade sig. Ett annorlunda, surrande ljud blandade sig svagt med de övriga. Trots bergsprängare, rop från fresbeekastande och volleybollspelande tonåringar hördes det tydligt. Det lät som ett modellplan — och det kom närmare. Sune reste sig sakta och sträckte på sig samtidigt som han tittade mot den gröna kullen. Hao lade inte märke till vare sig ljudet eller Sunes rörelse. Detsamma gällde Tomas.

“Enligt Li’s älskarinna är Harry just nu på väg tillbaka till Sverige efter en kurirresa. I magen har han kondomer med kokain. Li är en pratvarn, framför allt när han dricker. Det sista betalar jag hans mätress för att se till. Min son försöker just nu ta reda på när Harry anländer till Arlanda.” Sune lyssnade inte, han höll blicken stadigt fäst på kullen. Bakom den närmade sig ljudet, Sune kunde fortfarande inte identifiera vad det var. Sedan hände allt på en gång.

Över kullens krön studsade en motorcykel. Sune hann se att den var av crosstyp.

På cykeln satt två män, båda i svarta hjälmar med tonade visir. Deras jackor fladdrade i fartvinden. Ekipaget styrde rakt emot dem, folk kastade sig åt sidan.

Tomas och Hao vred på huvudena när motorcykeln passerade krönet. Tomas ansikte speglade förvåning, Haos skräck. Han pekade mot det framrusande fordonet och skrek någonting, men Sune överröstade honom.

“NER PÅ MARKEN!” Sune följde sitt eget kommando samtidigt som han slet fram sin pistol. Kinsesen vände sig om och började springa. Tomas kastade sig framåt för att få tag i Haos skjorta och dra ned honom men var för sen. Motorcyckelföraren svängde tvärt åt vänster samtidigt som mannen på bönpallen drog fram en k-pist och öppnade eld. Kulkärven träffade Hao i ryggen och kastade honom till marken. Runt omkring greps folk av panik och började skrikande springa därifrån.

Motorcykeln accelererade. Mannen med k-pisten fortsatte att skjuta, kulorna slog in i parksoffan och i marken runt Tomas och Sune så att träflisor och grus yrde. Tomas höll armarna runt huvudet och svor hela tiden.

Sune rullade runt, gick upp på knä och riktade pistolen mot anfallarna. Han fick in en av männen i siktskåran men blev tvungen att hålla igen när en pojke i tioårsåldern korsade hans skjutbana.

Motorcykeln tog ett skutt över en rabatt och vände bort från platsen. Sune fortsatte att sikta, men det var hela tiden för mycket folk i rörelse. Avståndet ökade, Sune satte upp vänsterhanden som stöd och drog ett djupt andetag. Motorcykeln var nu framme på den asfalterade gångvägen utefter vattnet. Om några sekunder skulle den vara skymd av glasskiosken. Plötsligt hade Sune rent skjutfält. Han kramade av skottet.

Motorcykeln exploderade i ett flammande eldbål men fortsatte snett framåt och ut i vattnet. Föraren följde med men skytten på bönpallen kastades till marken. Det brann i hans kläder men han reste sig ändå upp, fortfarande med k-pisten i händerna. Sune sköt igen. Mannen slängdes bakåt och den här gången låg han kvar. Sune vände sig till Tomas.

“Kolla Hao! Jag tar hand om det som är kvar av slöddret!”

Runt omkring var paniken total. Folk skrek och grät, de flesta sprang planlöst omkring. Några stod chockade och stirrade på den pyrande mannen på marken.

Sune banade sig väg med pistolen höjd vilket framkallade ytterligare skräckslagna skrik. Hans "Polis!"-rop verkade inte göra någon nytta. Till slut var han framme vid skytten.

Hålet i visiret sade honom att det inte skulle gå att hålla något förhör med den förövaren. Detsamma gällde föraren som låg och flöt någon meter ut i vattnet. Hjälmens hade dessutom vattenfyllts och dragit ned huvudet under ytan. Sune vände och sprang tillbaka till Tomas. Redan på avstånd såg han att det var kört för Hao vilket Tomas bekräftade med en skakning på huvudet.

En polisbil med påslagna blåljus körde fram och två uniformerade poliser hoppade ut. På avstånd hördes siréner. Tomas reste sig och borstade av sina byxknän, Sune hölstrade sitt vapen. Då kom båda att tänka på samma sak.

"Helvete! Grabben!" Sune vände sig till den närmaste radiopolisen.

"Använd radion! Se till att en bil omedelbart åker till kinesrestaurangen på Folkungagatan 130 nånting. Spärra av stället, skydda dom som arbetar där." Utan att vänta på svar sprang Tomas och Sune mot bilen.

Kapitel 7

Klockan på väggen i landstingshusets stora konferenssal närmade sig tretton. Seminariet skulle strax börja. I rummet satt ett femtiotal personer, huvudsakligen sjukvårdspersonal i chefsställning och landstingspolitiker. Konferenssalen hade ett högt tak, ett intryck som förstärktes av väggpanelens vertikala, långsmala furulister. Längst fram fanns ett stort podium, på podiet och vänd mot publiken ett långsgående bord med mikrofoner och stoppade stolar. En overheadapparat projicerade en flerfärgsbild av en sjukhusbyggnad på en stor, vit duk. Till höger stod ett blädderblock på metallben, texten AFFÄRSIDÉ klargjorde seminariets fokus.

Bakom bordet satt en panel bestående av fyra personer. Av namnskyltarna framgick att det från vänster var landstingsrådet Sören Landgren, nordvästra sjukhusområdet, landstingsrådet Ove Berg, mellersta sjukvårdsområdet, sjukhusdirektör Svante Jonasson, Sahlbergsska sjukhuset och sjukhusdirektör Kurt Rimfors, St Emils sjukhus.

På podiet rörde sig också en kortvuxen man i vinröd kavaj och svarta byxor oupphörligen fram och tillbaka — det var konsulten. Han vibrerade av rastlös energi — han slätade till blädderblocket, kontrollerade spritpennorna, justerade overheadbildens skärpa eller bläddrade i papper samtidigt som han med jämna mellanrum kastade blickar på väggklockan. Det var mindre än en minut kvar men han tänkte uppenbarligen inte börja förrän exakt på sekunden.

John Wallin hade bänkat sig på den främre raden, en i hans tycke naturlig plats för en av landets främsta kirurger. Han såg sig omkring och nickade belåtet. Salen var fylld med Stockholms sjukvårdselit, bara att vara inbjuden innebar en statusmarkering.

Ett dämpat men intensivt sorl fick luften att vibrera. De flesta av deltagarna samtalade, parvis eller i mindre grupper. Under den formellt artiga ytan kunde man ana spänningar. Wallin tyckte han nästan kunde ta på dem. Han njöt.

Förändringens vindar blåste, det passade honom utmärkt. Han var en bättre utvecklare än förvaltare, bättre på att skapa än bevara. Han vred på sitt stora huvud och kände igen några ansikten som fick honom att kröka mungiporna nedåt. Bakåtsträvare fanns det alltid, några av dem hade dessutom all anledning

att se framtiden som ett hot. Inte minst från honom. Wallin log föraktfullt och lutade sig tillbaka i den stoppade stolen. Han tittade på mannen på podiet och ansträngde sig för att se intresserad ut.

Halvdagsseminariet ingick i en serie konsultledda utbildnings-och diskussionsträffar med det övergripande syftet att “marknadsorientera den svenska sjukvårdsapparaten”, en trollformel som skulle öka intäkterna och bromsa de galopperande kostnaderna. Konsulten dängde plötsligt en pekpinne av plast i blädderblocket. Det kraftiga, smällande ljudet fick de flesta att hoppa till och sorlet att tvärtystna. Konsultens röst fyllde utan svårighet tomrummet.

“Mina herrar” — han låtsades spana ut över rummet — “och en och annan dam, välkomna till detta seminarium.” Med en yvig gest omfattande han panelen.

“Vår panel består av idel kända personer, därför utgår jag ifrån att en presentation är onödig. Dagens seminarium har som grundbult begreppet ‘affärsidé’” — pedagogiskt pekade han på blädderblocket — “och som utgångspunkt och praktikfall tänker jag använda den tänkta sammanslagningen av Sahlbergskas och St Emils kirurgkliniker.” Det gick en susning genom rummet, ingen hade väntat sig att ett sådant brännbart ämne öppet skulle avhandlas. John Wallin rynkade pannan, han var lika oförberedd på detta som övriga deltagare. Och osäker på hur han skulle förhålla sig. Detsamma gällde panelen, där bestörta miner och interna viskningar omedelbart vidtog. Innan någon hann hämta sig fortsatte konsulten:

“Även om en personpresentation är onödig tänker jag låta de båda politiska företrädarna öppna med max en minuts klargörande av sina ståndpunkter. Landstingsrådet Sören Landgren, socialdemokrat i hälso-och sjukvårdsnämnden, dessutom ordförande i St Emils styrelse, var så god.” Landgren gav konsulten en mångtydig blick innan han svarade:

“Det blir kort. Jag motsätter mig den föreslagna fusionen av mycket enkla orsaker — det saknas vägande medicinska skäl och dessutom efterlyser jag en mer långsiktig konsekvensanalys, både medicinskt och ekonomiskt.” Vid hans sida nickade Kurt Rimfors eftertryckligt sitt instämmande.

“Motståndarsidan, Ove Berg, moderat landstingsråd i hälso-och sjukvårdsnämnden?” Konsulten pekade på en gråhårig, kraftig man med hornbågade glasögon. Han harklade sig och lutade sig fram mot mikrofonen.

“Jag ska vara lika kort. Skälen för sammanslagningen framgår tydligt i budgeten, i de stigande kostnaderna.” När Sören Landgren såg ut att vilja protestera slog konsulten åter med pekpinnen mot blädderblocket.

“Inga debatter, vi återkommer till det senare.” Han vände sig mot publiken och började sin föreställning.

“Grundläggande element i varje organisations verksamhet måste definieras. Det handlar om mål, marknad och strategi. Låt oss börja med det ni säljer, med själva affärsidén.”

I samma ögonblick öppnades dörren på ena långsidan och en gänglig, lätt kutryggig man steg in. Det blonda håret var rufsigt, det såg ut som resultatet av en alltför snabb morgontoalett. Samma sak med klädseln — skjortan utan slips och den stickad tröjan verkade ha fått återuppstiga från tvättkorgen för reservtjänstgöring.

Han blev stående vid dörren. Blicken for fram och tillbaka över salen, till slut fick han syn på ett bekant ansikte. Med ett ursäktande leende i det långsmala ansiktet och med nickningar till höger och vänster trängde han sig fram mellan raderna och sjönk ned bredvid en av sina kollegor.

John Wallin fnyste nedlåtande — han hade omedelbart känt igen överläkare Lars Kaldén, kirurg och klinikchef på St Emils sjukhus. En av hans argaste kritiker men snart en parentes i verkligheten. Det skulle han bli man för. Wallin återgick till att lyssna på konsulten som inte låtit sig störas av det senaste tillskottet till sin läragtiga flock. Utan att rikta sig till någon särskild i publiken fyrade han av en fråga. En central sådan, det framgick av hans påstridiga kroppsspråk.

“Vad är till exempel flygets affärsidé? Vad säljer SAS?” Han fick inget svar, det var alldeles tyst i rummet. Lars Kaldén satte ned portföljen och böjde sig fram mot kollegan, överläkare Jan Eliasson och viskade:

“Har jag missat nåt?”

Eliasson skakade på huvudet, verkade måttligt imponerad.

“Äh, han har precis börjat. ‘Affärsidé, ‘sälja’ — det blir det vanliga, typiska konsulttugget.” Men naturligtvis straffade det sig att prata i klassen. Organisationsoraklet på podiet pekade på Jan Eliasson.

“Du i den bruna kavajen! Vad säljer SAS?”

Jan Eliasson såg för ett ögonblick förvirrad ut men drog sedan till med det uppenbara men naturligtvis felaktiga svaret.

“Resor?”

Konsulten tittade först noga på sin pekpinne, sedan ut över de övriga deltagarna.

“Fel! Resor säljer SL, SJ och en massa andra. SAS säljer *tid*, vi tar flyget för att det går fortare. Hasselblad säljer inte kameror, utan *dokumentation, minnen* — från rymdsonder eller från familjefaderns kamera. För ni köper väl inte en fotoutrustning för att hänga den på väggen?” Han gjorde en konstpaus och verkade åter mycket intresserad av pekverktyget i sin hand. Sedan tittade han upp och formulerade frågan alla satt och väntade på.

“Så vad säljer ni inom sjukvården? Vilken är er *genuina* affärsidé? Kan någon formulera den? Vad säljer ni, *egentligen*?”

Det blev åter alldeles tyst. Alla försökte se ut som om de var någon annanstans. Jan Eliasson lutade sig mot Lars Kaldén.

“Ser du att han har en konsultröja? En sån där Lacoste, med en krokodil på?”

Kaldén nickade men såg oförstående ut. Eliasson fortsatte:

“Konsulter är precis som krokodiler: små öron och stor käft!”

Wallin vände sig om och gav pratmakarna en ogillande blick. Konsulten verkade strunta i hur många som lyssnade på honom. Han malde på, nu med ett triumferande uttryck i ansiktet.

“Ingen som vågar sig på att formulera sjukvårdens genuina affärsidé? Nähä, jag tänkte väl det! Då får jag väl börja med att tala om för er vad det ni säljer kostar!” Han gick bort till overheadprojektorn och lade på en bild — en prislista. Som om deltagarna inte var läskunniga förkunnade han med pedagogisk hjälp av sin pekpinne:.

“Njurtransplantation 68.000:-. Ett korsband 17.000:-. Lårbenbrott 4.800:-.” Han avbröt sig, tittade ut över salen och slog lätt med pekpinnen i handen innan han

lade till:

“För att inte veta vad ni sysslar med tar ni bra betalt.” När upprörda protester började genljuda tittade han roat ut över salen. Sedan deklarerade han att det var kaffepaus.

Wallin log motvilligt: killen var fräck! Precis vad som behövdes för att ruska om den här inkrökta församlingen.

*

Under rasten stod seminariedeltagarna i små klungor med kaffekoppar i händerna och pratade. För en utomstående betraktare kunde grupperingarna mycket väl framstå som slumpartade men för varje initierad återspeglade öarna den pågående maktkampen mellan sjukhusen — en kamp som fördes på administrativ och ekonomisk nivå men som var lika påtaglig som ett öppet hjärtbyte. Det handlade om liv eller död, om existens eller utplåning.

Sahlbergsska sjukhusets här dominerades av John Wallin och sjukhusdirektören Jonasson. Resten av paneldeltagarna hade stannat kvar inne i salen där de livligt diskuterade med konsulten. I St Emilgruppen återfanns förutom Lars Kaldén och Jan Eliasson också tre andra läkare samt ekonomidirektören Eskil Bengtsson. Kaldén tittade bort mot Sahlbergsskas toppskikt.

“Där står dom där imperiebyggarna!”

Som om han hört kommentaren tittade John Wallin upp och hans och Lars Kaldéns blickar möttes. Wallin höjde kaffekoppen en aning och bugade lätt ironiskt. Det kröp uteder Kaldéns rygg — Wallin var en oberäknelig och hänsynslös motståndare.

Ekonomidirektören Eskil Bengtson lade inte märke till den tysta kontakten. Han var upptagen med att återge sitt senaste möte med Stockholms läns landstings finanskontor. Eller närmare bestämt med dess chef, landstingsdirektören Knut Stålbratt, gemenligen kallad “Snålpitt” och “en man med blod på sina händer”, om man skulle tro hans belackare. Det skulle man, enligt Eskil Bengtsson som var upprörd. Han var spensligt byggd, rastlös och med ett ansikte som förde tanken till en gnagare. Han slog höger handflata i platsmappen han höll upp framför de övriga.

“Alternativet är nedläggning. Det sa han direkt. Finanskontoret ... ” Han blev avbruten av Kaldén.

“Tycks föredra Wallins metoder, ja!”

Avsnoppningen återspeglade läkarkårens traditionella och ofta illa dolda förakt för “administrationen” — eller dem som en av landets mer kända spionförfattare stöddigt brukar kalla “siffernissarna”. Men till skillnad från den sistnämnde och majoriteten av läkarkåren levde ekonomidirektören Bengtsson i en verklighet full av siffror — och några av dem förebådade dystra konsekvenser. Jan Eliasson såg att Bengtsson tog illa vid sig av Kaldéns inbrott och försökte hjälpa sin ekonomidirektör.

“John Wallin är driftig och skrupelfri. Men det är ingen ursäkt för vår egen situation. Vi på St Emils måste lära oss att pengapungen är en realitet.”

Eskil Bengtsson nickade eftertryckligt.

“Jag *måste* be er ta den ekonomiska situationen på djupaste allvar. Vi befinner oss i ett besvärande underläge jämfört med Sahlbergska. Titta här!” Utan att bry sig om de andras stönande protester drog han fram några papper ur mappen.

På avstånd betraktade John Wallin och Svante Jonasson den andra gruppens argumenterande. Wallin nickade åt deras håll.

“Surt, sa räven. Vad Kaldén blänger.”

Svante Jonsson log lite. Han var en lågmäld man som inte sade så mycket. Han föredrog att verka men inte synas. Oftast var det säkrast så. Nu överraskade han Wallin med ett flera meningar långt inlägg.

“Sedan vi började med ‘köp-sälj’-systemet har St Emils blivit utkonkurrerade. Dom är helt enkelt inte tillräckligt affärsmässiga. Dom tror fortfarande att sjukhusen är till bara för patienterna.”

Wallin skrattade och dunkade honom i ryggen.

“Du är ju en riktig epiker, Jonasson!”

Kapitel 8

Från det han med en rivstart lämnade trottoaren fortsatte Tomas att svära. Lågt och mellan sammanbitna tänder kom ramsa efter ramsa.

Sune tittade förvånat på honom men sade ingenting. Han hade sett det förut och i olika former. Varje människa reagerade på sitt eget sätt vid en traumatisk händelse. Att bli beskjuten är en sådan, oavsett om man är polis eller inte. Så Sune lät honom hållas och kollade i stället magasinet — bara två kulor kvar. Med vänster hand trevade han uteder axelremmen tills han nådde det lilla kulhölstret. Tomt. Förbannat också! Nåväl, de skulle inte vara ensamma när de nådde restaurangen, över radion rapporterade en radiobil att de just anlänt.

Vid Vikingterminalen svängde Tomas plötsligt in i bussfilen och stannade.

“Vad gör du?” Sune tittade förvånat på sin kollega. Tomas svarade inte. Han lutade huvudet mot händerna på ratten en kort stund. Sedan steg han ur, gick runt bilen och öppnade dörren på Sune sida.

“Du får köra!” Sune klev ur och lade handen på Tomas axel.

“Är du OK?”

Tomas var vit i ansiktet, ögonen var stora och nästan svarta men han nickade. Utan ett ord hoppade han in. När Sune lade in ettan och gasade iväg lutade sig Tomas bakåt. Hans kropp började darra. Först nästan omärkligt, sedan allt kraftigare. Han slog händerna för ansiktet. I rösten fanns gråt.

“Allt jag tänkte på där borta var på Monica, på Carlo och det kommande barnet. Att jag måste klara mig!” Han blev sittande med ansiktet i händerna ett tag. Sedan tog han långsamt ned händerna och lade dem i knät. Darrningarna avtog. Han tittade på Sune.

“Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv.”

“Välkommen till mänskligheten.” Sunes röst var ömsint. “Din reaktion var naturlig.” Men Tomas fortsatte:

“Sune, jag var värdelös där borta! Jag tänkte bara på mig själv. Vill du ha en sån som partner?”

Sune höll först på att börja skratta, så absurd var frågan. Men han hejdade sig. Tomas behövde prata av sig chocken — och Tomas var hans vän. Det ordet var inget tomt ord för Sune. Sune insåg också att kollegan skulle må bra av några tröstande ord, men där var det sämre beställt. Sune hade svårt för vad han kallade “mjukistermer”. Men han gjorde så gott han kunde.

“Det kan hända vem som helst.”

“Det hände inte dig.” Tomas svar dröp av skam. Sune blev irriterad.

“För fan, Tomas, du är en bättre psykolog än jag. Du vet mycket väl att människor reagerar olika. Du går inåt och möter alla tänkbara känslor, till exempel din kärlek till din familj. Jag går utåt, blir förbannad. Min vrede ersätter min rädsla. Jag tänkte inte låta dom komma undan med att skjuta på oss.”

“En professionell reaktion i vårt yrke.” Tomas vägrade att sluta rulla sig i sitt självförakt. Sune skrattade till.

“Professionell? Det kan diskuteras. Jag tillät mig att känna så stark revanschlystnad att jag öppnade eld mitt bland många människor. Jag sköt trots att avståndet måste ha varit över trettio meter. Det första skottet missade mannen och träffade bensintanken. Det var ren tur att inga oskyldiga kom till skada vid explosionen. Du kan ge dig fan på att Rune kommer att ha synpunkter på den saken. Detsamma gäller internutredarna.” Han flinade till. “Det bästa jag kan hoppas på är att nån noterar det andra skottet på min pistolskyttemeritlista.” Sune knuffade till Tomas på axeln med sin stora näve.

“Kom igen nu, du reagerade som en vanlig dödlig. Sluta upp med att plåga dig själv, det är mitt jobb.”

Tomas fick till ett blekt leende och nickade tyst.

*

Utanför restaurang Gyllene Draken stod tre polisbilar. När Sune parkerat och de klivit ur bilen hejdade han Tomas.

“Du går till psykologen och pratar av dig det här.”

“Ja, det ska jag göra.” Tomas tittade på Sune. “Du då?” Sune blinkade åt honom.

“Jag är ett ohjälpligt fall, psykologsnack biter inte på mig.” Han lade armen runt Tomas axlar och drog iväg honom mot restaurangen. Sune noterade att han blev allt bättre på att ljuga. Det sista han ville just nu var att prata med någon som skulle snoka i hans leverne.

På trappan stod en konstapel, Sune visade sin legitimation.

“Hur många finns där inne?”

“Ett tiotal vittnen — och två döda.” När han såg Sunes ansiktsuttryck ryckte han på axlarna.

“Nån hann före oss.”

*

Rekonstruktionen var enkel, vittnesutsagorna samstämmiga men totalt värdelösa. Två män med svarta strumpor över huvudet och pistoler i händerna hade kommit in genom ytterdörren. En av dem gick lugnt fram till kvinnan bakom disken och sköt henne i huvudet. Den andre försvann in i de bakre regionerna och ytterligare två skott hördes. Därefter gick den båda männen lika lugnt ut genom dörren, hoppade in i en bil och försvann. Ingen hade lagt bilens registreringsnummer på minnet.

Sune tog ett långt kliv över kvinnan på golvet och fortsatte in i lokalen. Köket var tomt men på det lilla kontorets golv låg en ung man med två kulhål i ryggen. Halvt under kroppen låg en vit telefonlur, resten av telefonen låg upp och ned en bit ifrån ynglingens ansikte. Det såg ut som han ramlat över skrivbordet och dragit med sig apparaten i fallet. Sune böjde sig ned och vred på pojkens huvud. Både Tomas och Sune insåg att de framför sig hade Haos son.

“Förbannat också! Vi vet inte ens vilken dag Vackre Harry tänker återvända.” Sune reste sig. Han rev irriterat fram ett tuggummi och nästan kastade in det i munnen.

“OK, vi får se till att Harrys foto hamnar hos flygplatspolisen och hos varenda

tullare. Förr eller senare tar vi honom.” Det där “förr eller senare” var en tröst för tigerhjärta, tänkte Sune. Han vände sig till Tomas.

“Kom, vi drar.”

“Vänta!” Tomas hade vänt på telefonen. En liten, röd lampa blinkade och visade att telefonsvararen tagit emot ett samtal. Tomas tryckte på uppspelningsknappen. Först hördes ingenting, sedan kom en svag, rosslande röst.

“To-day... SK 903, Ha-aag... .” En tung suck följde, sedan blev det tyst.

“Jag går och ringer Arlanda från bilen.” Tomas sprang ut.

Sune tittade på ynglingen på golvet och mumlade för sig själv.

“Både du och din far har tydligen fått ett överskott av modiga gener. Undrar hur resten av släkten ser ut.”

Tomas kom inrusande.

“SK 903 från Haag landar om femtio minuter. Vi hinner precis!” Han tystnade men tillade:

“Om inte Tong hinner före igen.”

*

Arlandas ankomsthall vimlade av folk. Den här årstiden var portföljbärarna i minoritet, de trängdes undan av ungdomliga flygluffare och charterturister med sina obligatoriska tax free-påsar. Sune torkade sig i pannan. Den svenska sommaren verkade ha knäckt luftkonditioneringen.

Sune och Tomas stod och hängde mot en pelare. De kunde lika gärna haft en skylt runt halsen. Visserligen skulle Sune i så fall krävt en respektfull formulering — “Ordningens upprätthållare och alla skurkars skräck”, till exempel — men snutframtoningen gick inte att ta miste på. För tillfället såg han dessutom ut att vara kapabel att när som helst slita fram ett par handbojor och kasta sig över någon av de som passerade. Hans ögon bevakade omgivningen, granskade varje passagerare. Det fanns något både skrämmande och imponerande över den storvuxna gestalten med det avlånga ansiktet och den

aggressiva hakan. Och också något stressat. Han gav för tionde gången sitt armbandsur en blick. Förbannade förseningar!

Till skillnad från Sune förmedlade Tomas ett lugnt, nästan sömnigt intryck. Hans satta kroppsbyggnad och rondör förstärkte den flegmatiska framtoningen. I det godmodiga ansiktet satt en tillbucklad näsa och ett par milda, bruna ögon. I ett avseende var de dock för tillfället lika — även Tomas hade samma spanande, granskande blick.

“Där är han.” Sune stötte sig ut från pelaren, käkarna började automatiskt tomtugga.

Föremålet för hans intresse var en kines i ljus linnekostym, solglasögon och Panamahatt. I höger hand höll han en oxblodsfärgad attachéväska. Han såg ut som en affärsman, en internationell företrädare för det globala framåtskridandet. Det enda uppseendeväckande var en lite knyckig gång och att han hela tiden nervöst tittade sig omkring. Men det var ingen tvekan om att det var Vackre Harry. Tomas pillade på sin nyförvärvda vigselring och mumlade:

“Med magen full av kokain, om Hao visste vad han talade om. Vi tar honom på en gång.” De började röra sig mot passagerarströmmen.

Vackre Harry hade kommit fram till gateöppningen när han fick syn på dem. Han tvärstannade, bleknade och slickade sig om läpparna. Han såg ut att vara på väg att svimma. Sedan började han springa, men riktningen visade på graden av desperation. Efter ett tjugotal meter fann han sig stående framför en glasvägg med uppställda flygplan på andra sidan. Han hejdade sig och vände men bara för att möta sina förföljare. Varken Sune eller Tomas gjorde sig någon brådska.

“Tjena`re Harry, hur är läget? Skitnödig, kanhända?” Sune härmade en söderkis. Enligt befolkningsregistret bodde Harry på Katarina Bangata.

Harry svarade inte. Han tog ett steg bakåt, blicken for fram och tillbaka. Han vred kroppen halvt åt vänster och vägde på fotbladen. Det såg ut som om han tänkte göra ett desperat försök att forcera den tjocka glasrutan och ta sig en egen flygtur ner mot cementen, så Tomas förekom honom. Han bröt upp kinesens armar på ryggen och satte ett par handbojor runt de smala handlederna.

“OK, Harry, vad sägs om ett lavemang?” Sune körde upp sitt orakade hästansikte intill Harrys och flinade elakt. Tomas makade en låtsat motvillig Sune åt sidan,

lade armen runt kinesens axlar och sade vänligt:

“Harry, nu ska vi snacka lite.”

*

På rikskriminalens ekorotel placerades Harry i en cell. Tomas tittade på klockan.

“Han bör ha svalt kondomerna strax innan han klev på planet från Haag. Går en av dom sönder är det godnatt för Vackre Harry. Vi låter honom bygga upp lite ångest.”

Sune gav sin kollega en förvånad blick. Tomas slog ut med båda armarna.

“Risken för att det ska hända nåt med kådisarna är försvinnande liten — åtminstone det närmaste dygnet.” Sune pekade strängt på honom.

“Ibland tror jag inte att du är så jävla snäll som du verkar.”

Sune Bergström och Tomas Falk hade varit ett spaningsteam ända sedan Sune — mot sin vilja — omplacerades till rikskriminalens rotel för ekonomisk brottslighet. Sunes vilja styrdes på den tiden av alkoholen och oviljan mot hela situationen riktades i början även mot Tomas. Men Tomas stod ut, han hade själv under en period tittat för djupt i flaskan men tack vare en envis och engagerad chef — Rune Lager — brutit alkoholens bojor. Lager hade också när det gällde Sune gett sig fan på att lyckas.

Sune hade varit en motsträvigare förvaltare av alkoholens alla självbedrägerier än Tomas, men de hade till slut brutit igenom. Den erfarenheten plus ett antal i arbetet uppkomna situationer hade mellan dem skapat ett mycket gott förtroende. Fast när det gällde privatlivet hade Sune fortfarande spärrar.

“Tror du att han kommer att säga nåt?” De hade sökt sig till Tomas tjänstemodul på fjärde våningen i rikskriminalens vita byggnad på Polhemsgatan 30. Sune drog ut en stol och lade de stora händerna framför sig. Tomas skakade nekande på sin bruna kalufs.

“Inte rakt av. Det skulle i så fall vara första gången nån så lättvindigt läcker om Tongmaffian. Hur många utredningar har vi tvingats lägga ned som haft udden riktad mot deras restaurangbulvaner och knarkaffärer?” Utan att vänta på svar,

fortsatte han: "Minst ett trettiotal." Han suckade och ryckte på axlarna. När han såg Sunes rynkade ögonbryn lade han till:

"Kom ihåg vad Hao sa, Vackre Harry är ingen hjälte. Låt oss spela spelet." Han syftade på deras förhörstaktik.

"Fungerar inte det får vi väl fundera på Haos råd men jag tror inte att Lager går med på att vi utsätter Harry för risken att bli mördad för att få honom att prata." Plötsligt bytte Tomas ämne.

"Du Sune, tack för att du rätade ut mig därborta. Jag tappade fotfästet för ett ögonblick." När han såg Sunes ansiktsuttryck höll han upp handen. "Jag ska gå till psykologen, jag försöker inte smita." Han tvekade ett tag innan han fortsatte.

"Hur har du det själv? Du har inte varit dig lik på sistone." Sune satte upp ett låtsat förvånat ansikte men Tomas backade inte.

"Du är ofta lite deppad och inte lika mycket på bettet som jag är van att se dig. Jag menar, 'Klippan Bergström' har man alltid kunnat lita på." Trots försöket till diplomatisk formulering reagerade Sune med att spärta ut taggarna.

"Har du nåt att klaga på?"

"Nej, inte jag personligen men du kom inte till mötet i tisdags och du var sen igår. Rune blev sur, du vet hur petig han är när det gäller fullständiga genomgångar." Tomas var noga med att hålla rösten neutral. Sune svarade korthugget — och med en lögn.

"Jag var tvungen att ta hand om en klient."

Om Tomas tvivlade på sanningshalten i svaret lät han det varken synas eller höras.

"Om jag vore som du skulle jag komma med en annan förklaring. Du vet vad Rune anser om lojaliteter." Sune nickade bara och undvek Tomas granskande blick.

Kriminalkommissarie Rune Lager ställde lika höga krav på sina mannars lojalitet som den han gav. Där fanns inga förbehåll, något som tillsammans med hans yrkesskicklighet gjort honom till en av rikskriminalens mest uppskattade chefer.

Och som också borde fört honom upp till den absoluta toppen — om det inte vore för det organisatoriska och politiska maktspelet. Där hade Rune Lager stora brister, för att inte säga direkt klent på fötterna. Han hade vid flera tillfällen bett såväl rikspolischefen som justitiedepartementets skrivbordsryttare fara åt helvete. Det innebar att hans namn, oavsett att det kom upp vid varje efterträdardiskussion och högre utnämning, omedelbart ströks från listan. En sådan talanglöshet när det gällde att kröka rygg var oacceptabel högre upp i systemet. Men varje gång höll Lagers rotel andan. Kanske en opassande kollektiv egoism, men när det gällde att förlora en sällsynt bra chef till förmån för Gud vet vad gällde den likt förbannat.

Sune höll i tysthet med Tomas. Både Tomas och Lager hade rätt att kräva mer av honom än han på senare tid presterat. Men det fanns orsaker till det och dem ville Sune inte ta upp — därav lögnen. Han var dock osäker på om den gick hem, Tomas hade en välutvecklad radar för det outtalade. Sune bytte snabbt ämne.

“Äh fan, vi går in och jagar på Vackre Harry. Med lite tur kanske det lossnar i båda ändarna.”

*

Det gjorde det inte. Trots tre timmars oavbruten utfrågning hade det inte lossnat ett dugg. Ändå hade Sune lyckats skrämma upp Harry ordentligt, det hade vid flera tillfällen sett ut som att kinesens tunga skulle börja fladdra. Men varje gång hade Harry svält den — de asiatiska brottssyndikaten visste att ingjuta dödsfruktan i sina hantlangare. När Harry fick reda på att Hao och hans son blivit mördade verkade det bara göra honom ännu mer obenägen att lätta på förlåten. Både Sune och Tomas började tro att de dragit en nit.

För tillfället satt Harry på en gammaldags toahink med byxorna runt fotknölarna. Sune lutade sin ryggstavla mot väggen en bit ifrån och korsade armarna över sin breda bringa. Då och då kliade han sig på magen. Knivärret från fängelsetiden som sytts med över femtio stygn kliade nåt infernaliskt när det blev för varmt. Tomas använde arresttelefonen. Harry hade fått ytterligare ett problem.

“Pressa på nu för tusan, så slipper vi åka till sjukan”. Sune kunde inte låta bli att flina åt kinesens ansiktsuttryck — Harry krystade, försökte verkligen. Han såg rädd ut. Rösten var gäll.

“Det går inte! Herregud, jag måste ha fått förstoppning! Ta mig till sjukhuset!”

“Vi jobbar på det. Under tiden kan väl du och jag prata lite, va? Om du samarbetar... .” I samma ögonblick kom Lennart Källgren, rotelns finansanalytiske expert in. Han nickade åt Harrys håll.

“Ser man på, jaktlyckan har varit god. Tog ni honom med fingrarna i syltburken?”

Sune stelnade till. Han hade fortfarande inte vant sig vid att Lennart var homosexuell.

“Nja, snarare med tummen i röven.” Sune tittade honom rakt i ögonen.

Lennart Källgren rörde inte en min. Sedan hans sexuella läggning avslöjats för en inre krets på roteln hade Lennart vetat att anspelningar skulle komma — både avsiktliga och ofrivilliga. Han rättade till läsglasögonen som satt snett på den långa näsan.

Sune skämdes. Ända sedan han under en skuggning på en böglubb sprungit på Lennart med “sällskap” hade han känt sig besviken. Mest på sig själv som blivit så totalt överraskad, men också mer generellt. Kunde man inte längre lita på att människor och företeelser var vad de såg ut att vara? Vem hade kunnat ana att det bakom Lennarts nollställda, tråkiga fasad dolde sig en liderlig rövknulle? Att det innanför hans fantasilösa tweedkavajer klappade ett perverterat hjärta?

Sune visste att Lennart endast motvilligt accepterade sin homoidentitet, snudd på totalt förträngde sin sexualitet. Av rädsla, av skam — och av ren försiktighet. Sune kände honom dessutom som ett genuint proffs, som en av rikskriminalens bästa utredare och som en fin arbetskamrat. Men varje gång de sågs satte samma negativa tankemönster igång. Automatiskt. En kombination av fördomar och bögskräck, tänkte Sune. Jag måste skärpa mig. Han slog Lennart lätt på armen och fick till ett generat leende. Lennart höjde bara på ena ögonbrynet, han var ingen man av stora gester.

“Får ni något ur honom?”

“Varken det ena eller det andra.”

Källgren nickade och gick in i det andra rummet där Tomas satt och småsvor i

telefonen. Lennart tittade frågande på Tomas.

“Problem?”

“Sahlbergska sjukhuset vill inte ta emot oss. Dillar om nåt avtal som inte är giltigt och en massa nys om kostnader.”

“Det ordnar jag, jag känner folk där.”

“Du också”? Sune stack in sitt avlånga ansikte genom dörröppningen. “Har alla känningar överallt, utom jag?” Lennart såg inte ens förvånad ut utan förklarade med sin torra röst sakläget.

“Som dagens sjukvård ser ut, och framför allt med fortsatta nedskärningar, så har jag skaffat mig en privat sjukförsäkring. Genom den får jag en utmärkt vård på Sahlbergska — inga köer, inget tjafs. Man får den vård man ber om, den man behöver. Inga kostnadsnedskurna laborietester, inga uteblivna undersökningar.”

“Är du sjuk?” Det var Tomas som bröt in.

“Nej, men ingen av oss blir yngre.” Han gav Sune en road blick. “Det påstås ju dessutom att jag tillhör en ‘riskgrupp’, att HIV lurar bakom varje hörn.” Sune slog ned blicken, Lennart blev allvarlig.

“Det finns anledning att tänka framåt. Det dyker upp nya virus och resistent bakterier hela tiden, man vet aldrig när man kan behöva hjälp. Kvalificerad hjälp.” Han gav Sune en granskande blick. “Du kanske borde skaffa dig det, du också.”

Sune stelnade till men höll färgen. Lennarts formulering var mångtydig.

Anade han något?

Kapitel 9

I landstingshuset var kafferasten slut, deltagarna uppsökte sina platser. Konsulten vände på ett blädderblocksblad och greppade en spritpenna.

“Nu ska vi titta på vad ni kostar — löner, hyror, material ... “

Överläkare Lars Kaldén reste sig plötsligt och pekade aggressivt mot podiet.

“Pengar, pengar! Vart tog ord som ‘patienter’, ‘kvalité’, ‘omsorg’ vägen? Vi sysslar med *vård*, inte tillverkning!”

Innan mästerdomptören där framme hann snärta till med piskan reste sig John Wallin. Men sävligt, överlägsen i sitt lugn. Han vred på huvudet och såg ut över salen. Demonstrativt undvek han att titta på sin antagonist.

“Det är just den där typen av verklighetsfrämmande resonemang som lett fram till den kris vi har idag. Att höra en klinikchef med eget budgetansvar göra ett sådant uttalande är beklämmande.”

Kaldén blev röd i ansiktet och började, som alltid när han blev upprörd, att stamma. Inte mycket men klart urskiljbart.

“M-medan du däremot står för framtidens sjukvård? En klinikchef som ä-ägnar sig åt att bedriva m-mygel och maktspel?”

Konsulten lyssnade med ett leende på deras sammandrabbning. Han verkade stottrivas. Wallin såg nedlåtande ut.

“Jag hoppas att min kollegas bristande hyfs beror på överansträngning — ni har det ju inte så lätt på St Emils, vad jag kan förstå.” Han ryckte lite på sina breda axlar. “Saken är ju tämligen enkel: utan inkomster, ingen vård.”

Kaldén kontrade omedelbart, stamningen tilltog:

“Oj, n-nu börjar han prata o-om vård! Har du någon t-tid över för den?” Han hytte med pekfingret. “Ni v-vill ta över St Emils kirurgklinik, l-lägga under er all tumörkirurgi i den här delen av landet. Ni k-knyter till er vårdcentraler och privatkliniker med avtal som g-gör att operationsfallen remitteras till

Sahlbergska m-mot garantier om en v-viss procent av eftervårdsremisserna. Ni försöker lägga b-beslag på hela sjukvården i den här regionen!”

Deltagarna började mumla med varandra, några nickade instämmande. Wallin lät sig inte bekomma, satte sig bara ned med ett kort “Struntprat!” Men Kaldén var inte färdig med honom. Han vände sig till församlingen, han hade deras odelade uppmärksamhet.

“G-genom att bygga ett sjukvårdsimperium tänker Wallin och hans g-gäng skapa sig en rad personliga f-fördelar. Flerdubbla antalet remisser till dom egna, p-privata klinikerna — det g-ger stora inkomster. O-och det är vad det handlar om — r-ren och skär girighet! Ju större r-revir att pinka i, desto bättre!”

Konsulten skrattade högt men Kaldén struntade i honom. Han pekade på Wallins ryggtavla.

“Gör k-klart för dig en s-sak! St Emils k-kirurgavdelning får du bara över min d-döda kropp!” Sedan tog han sin väska och lämnade konferenssalen.

I den tystnad som uppstod hördes Wallins svar klart och tydligt:

“Det skall bli mig ett nöje att obducera honom.”

*

När Lars Kaldén stormade ut ur konferenssalen höll han utanför dörrarna på att kollidera med en blond, höggravid kvinna. Hon var iklädd snickarbyxor och en mörkblå arbetsjacka med NCC:s logotyp på bröstet. Karlén kände omedelbart igen Ingrid Landgren, landstingsrådets hustru.

“Hej, Ingrid, vad gör du här?”

“Jag väntar på Sören.” Hon tittade på klockan. “Fan också, det verkar dra ut på tiden. Vet du om dom är färdiga snart?” Lars Kaldén höll sina ansiktsdrag under kontroll. Han hade alltid lika svårt att inte reagera på hennes svordomar.

Ingrid Landgren var inte omedveten om sina ovana, hon hävdade att det var en yrkessjukdom. Byggjobbare svor mycket, påstod hon. Kaldén skakade på huvudet.

“Nej, jag har ingen aning om hur länge den där farsen ska pågå.” Han tittade på hennes putande mage.

“Hur mår barnet?” Ingrid Landgren log.

“Bara bra, allt är som det ska.” Lars Kaldén besvarade hennes leende, han visste hur mycket det kommande barnet betydde för henne. Och för hennes make. Även han kastade en blick på klockan.

“Nej, nu måste jag rusa. Ta väl hand om dig och barnet.” Utan att se sig om älgade han med långa kliv mot utgången.

Ingrid Landgren bet sig i läppen. Sören och hon hade kommit överens om att äta en sen lunch tillsammans men som vanligt såg det ut att spricka. Politikens villkor, skulle Sören ha sagt. Men bygget väntade inte heller. Besviken följde hon Kaldéns exempel och gick mot utgången. Hon tänkte på sitt och Sörens äktenskap.

Hon älskade Sören. Och hon visste att Sören kände likadant för henne, trots tio års äktenskap. Men från gång till annan kändes det som om hans politiska karriär kvävde henne. Den hade definitivt trängt undan det mesta av den gemensamma familjetiden. Och det hade blivit värre de senaste åren.

Ingrid Landgren ansåg att de hade kommit till en skiljoväg, att det var dags att göra några viktiga val. Dem tänkte hon ställa Sören inför efter förlossningen — inte före. Och hon utgick ifrån att Sören skulle komma att förstå.

Annars visste hon inte riktigt vad hon skulle göra ...

Kapitel 10

Ordföranden för St Emils sjukhus Sören Landgren gick med snabba steg mot bilen. Bakom sig lämnade han landstingshuset och seminariet — han hade hört samma drapa förut. Benen gick som trumpinnar, han rynkade bekymrat pannan.

Landstingets ekonomi var pressad, nästan i klass med statsmaktens. Överetablering, skenande kostnader och en svindlande pensionsskuld räckte för att göra vem som helst mörkrädd. Finanskontoret rationaliserade verksamheten genom sammanslagningar, nedskärningar, styrning mot ekonomiska resultatmål, delegerat budgetansvar, ökad konkurrens och satsning på marknadskrafterna. Sören Landgren hade visserligen inget emot detta, men det var bråttom — och däri låg faran.

Det blev fel i budgivningarna, problem med tolkning av lagar och dessutom en massa inkonsekventa grepp — och det gällde inte bara på landstingsnivå. Nya rikspolitiska beslut, som till exempel återinförandet av den fria etableringsrätten orsakade galopperande kostnader för privatvården — vilket i sin tur drabbade landstingens kassakistor. Hela vårdsektorns ekonomi hotades av dränering. Den nya politiska majoriteten diskuterade nu att ge landstinget monopol på sjukvårdsplaneringen. Ett steg framåt, två tillbaka. Han kisade mot solen och smackade med läpparna. Sammanslagningen mellan delar av St Emils sjukhus och Sahlbergska var ytterligare ett flagrant exempel på inkonsekvens.

Att på politisk nivå jobba för fusionen byggde på ett planekonomiskt tänkande. Visst, en sammanslagning skulle kunna ske och till och med vara önskvärd, men då borde den vara en följd av de marknadskrafter politikerna sade sig vilja satsa på. Inte resultat av ett centralistiskt beslut. Man sade en sak och gjorde en annan. Följden blev en förtroendekris hos hela apparaten för dess styresmän. Och defatism, oro och flykt bland personalen. Han hade själv sett hur olika turer hit och dit och utbliven information med åtföljande ryktesflora påverkade de anställda.

Vid ett besök på ett av de berörda sjukhusen i Västerort hade han slagit en drill på en av personalens toaletter. I båset bredvid hörde han någon kräkas.

“Hallå? Behöver ni hjälp?” hade han frågat men inte fått något svar. Efter en stund öppnades dörren och Sören Landgren kände igen en av sjukhusets läkare,

en kirurg på torax. Mannen var vit i ansiktet, en salivsträng hängde i ena mungipan.

“Hur är det fatt?” frågade Landgren och lade handen på hans axel. Till svar fick han ett blekt leende. Läkaren gick fram till den väggfasta anordningen med pappershanddukar, drog ut några och torkade sig noga om munnen.

“Inget att oroa sig för, det är bara psykiskt. Jag flyttade upp från Malmö för två år sen, köpte hus här uppe och har höga lån. Då var anställningstryggheten inte ens uppe på tapeten, så självklar var den. Idag hörde jag att det finns en turordningslista för uppsägning av läkare. Den tar upp såna som tjänstgjort kortare tid än tre år vid det här landstinget. Sönt kan göra vilken mage som helst upprörd.” Han kastade pricksäkert handduken i en papperskorg.

“Är du säker på att det förhåller sig så? Har du kollat?” Sören hade inte hört talas om någon sådan lista, men det var långt ifrån någon garanti.

“Nej, jag har inte hunnit.” Läkaren tittade på klockan, sade: “Oj, dags att operera!” — och sprang ut.

‘Det är bara psykiskt!’ Undrar vad patienten skulle säga om doktorn svimmade med skalpellen i handen och skar bort något vitalt? När till och med läkarkåren kände sig hotad, vilken press var då inte övrig personal utsatt för? Vad kunde inte det leda till i en akut situation? Han skakade på huvudet, det kändes som att röra sig på minerad mark. Och så detta seminarium.

Vartenda konsultföretag hade hoppat på samma frälsningståg och predikade samma pretentiösa och onyanserade Höga Visa. Näringslivet skulle härmas, organisationen “slimmas”. Produktivitetsmått, kostnadseffektivitet och lageromsättning skulle tydligen ersätta begrepp som omsorg, medmänsklighet och individuell omvårdnad. Politikerna var tidigare angelägna om att följa upp de politiska målen, idag låg tyngdpunkten på de ekonomiska. Ett i Sören Landgrens tycke osunt förhållande, han var tillräckligt erfaren för att se farorna för sjukvårdens grundtanke — men samtidigt luttrad nog för att inse att taget kanske inte gick att stoppa. Och just nu gav han fan i vilket.

Han hoppade in i sin bil och fräste iväg, trafikstressad av födsel och ohejdad vana. Några grön-gula korsningar i hög hastighet, ett ryck i bussfilen och han närmade sig målet. Sören Landgren bromsade med tjutande däck in utanför NCC kontorsbygge och klev ur bilen. Högt uppe på en byggnadsställning såg han sin

hustru med en gul hjälm på huvudet livligt argumentera med en byggnadsarbetare. Hon höll i en ritning och viftade med ena armen. Magen stod ut som en spärrballong, Sören tyckte hon stod farligt nära kanten. Han hade försökt få henne att trappa ned så här i slutet av graviditeten, men förgäves. Ingrid var byggnadsingenjör, ansvarig för det nya kontorskomplexet och hos hennes späda gestalt fanns en benhård vilja. Sören klev över en massa bråte och ropade upp till henne. Hon vinkade tillbaka, avslutade samtalet med byggnadsjobbaren och klättrade ned.

“Förlåt mig för lunchen, älskling, men du vet hur det är. Det hettade till där inne, jag kunde inte sticka. Det skulle ha kunnat missuppfattas. Men nu ska inget hindra oss från att komma iväg. Jag har allting packat och klart i bilen.” Han gav henne en blöt puss på kinden.

“Bra, jag ska bara göra mig i ordning.” Hon försvann in i en byggbod. När hon en minut senare kom ut var det minus hjälmen och jackan, kanske hade hon dragit en kam genom håret. Sören älskade hennes effektivitet och brist på fåfänga. De satte sig i bilen.

“Hur mår magen?” Han hjälpte henne på med säkerhetsbältet. Själv körde han utan, trots Ingrids tjat. Han kunde inte hjälpa att han tyckte att bältet hindrade hans körstil.

“Allt går som det ska, barnet följer tillväxtkurvan.”

Sören klappade henne kärleksfullt på det spända tyget.

“Duktig pojke!” Ingrid log åt honom men leendet stelnade i kanten när han med skrikande däck accelererade ut från trottoaren. Själv märkte han inte ens att han stack iväg som en biltjuv.

Han tittade i smyg på sin hustrus blonda hår och hennes finskurna ansikte där ett litet leende dröjde sig kvar. Det var det leendet som första gången hade fångat hans uppmärksamhet. Sedan hade det varit klippt. Nio månader senare gifte de sig, köpte en Golden Retriever och flyttade ut till ett gammalt hus på Ekerö som han själv renoverade. Sören jobbade då som byråchef på FFV, Ingrid som sekreterare på en VVS-firma. Efter högskoleutbildning var hon nu platschef på NCC, han politiker på heltid. Det senare brukade han referera till som en olyckshändelse.

I samband med renoveringen av huset ville han bygga ut men fann att det var byggförbud i området. Han blev förbannad och tog reda på vilket parti som hade majoritet i byggnadsnämnden. Tre år senare var han ordförande, såg till att förbudet upphävdes och byggde ut.

Ingrid påstod att det handlandet var typiskt för honom — han satt inte och väntade, han åstadkom. Den talangen gjorde också att han som kommunpolitiker blev han allt mer uppmärksam. Hans politiska uppdrag svällde och för fem år sedan var han tvungen att välja — antingen politiken eller sitt ordinarie jobb. Han tvekade länge men övertalades att kandidera och blev landstingsråd. Ett av uppdragen var ordförandeposten i den nämnd dit St Emilsjukhuset hörde.

Under tiden mognade deras äktenskap. När vardagen planat ut passionen upptäckte de att de verkligen passade för varandra, att de hade roligt ihop. De var lyckliga — men det hade funnits ett störande inslag.

I över tio år hade de försökt få barn men sedan givit upp och adopterat en liten flicka från Korea. Varpå Ingrid bara ett år senare glädjestrålade tillkännagav att hon var gravid — en lycka hon trodde att hon aldrig skulle få uppleva. Typiskt! Men alla, inklusive han själv, glädde sig åt det kommande barnet. Inte minst lilltösen som redan börjat tjata om att hon ville ha en *lillasyster* att leka med — om det blev en bror kunde man väl byta ut honom?

“Du ser trött ut”. Ingrid tittade forskande på sin make och strök honom över kinden.

Han blev varm om hjärtat, det var så typiskt henne. Han dolde rörelsen i sin röst.

“Tja, du vet ju vilka problem det är med St Emilsjukhusets ekonomi. I och med att Sahlbergska lagt ett bud på kirurgverksamheten sitter vi i en riktig rävsax. Tappar vi den kommer St Emils att antingen läggas ner eller förvandlas till något som liknar en förvuxen vårdcentral. Vi måste köpa tid i förhandlingarna med finanskontoret — fast det går trögt.” Han skrattade till men det fanns ingen glädje i hans röst.

“Gissa vem jag träffade idag på konferensen? Kommer du ihåg Mats Gradin?” Ingrid nickade, det hade hon inga svårigheter med.

Under en konferensresa på en Ålandsbåt hade Gradin, som representerade ett annat parti än Sören, i fyllan yttrat sig i förklenande ordalag om “svartskallar”.

Sören tänkte på alla cylindrarna, han tänkte på sin koreanska dotter. Slängd i käften som han var provocerade han Gradin tills denne i fyllan gick till fysisk attack. Sören, som tävlingsboxats i sin ungdom slog honom på käften så eftertryckligt att käkbenet spräcktes.

Efter ett intensivt nattmedlande lyckades Sörens partibröder nå en förlikning med åtföljande tystnadslöfte. Annars skulle Sören få valsa runt i pressen som en omdömeslös slagskämpe och Gradin som rasist. Inget av alternativen var särskilt lockande, så man slöt fred. Eller snarare — deklarerade vapenvila. Men Sören fick betala sjukvårdskostnaderna.

“I honom har jag en dödsfiende, till råga på allt sitter fanstyget nu i Sahlbergskas styrelse.” Sören väjde för en vinglig cyklist.

“Nåväl, han utgör för närvarande inget problem. Det gör däremot chefen för finanssen, Stålbratt. Han tänker bara i termer av debet och kredit och är inte överdrivet förtjust i röda siffror i boksluten. Det ser ut som att vår enda utväg är att lita till det politiska spelet i hälso-och sjukvårdsnämnden. Det blir som att spela Svarte-Petter med Djävulen.” Han tutade åt en framförvarande bilist och gjorde en snabb omkörning. Mycket för snabb relativt hastighetsbegränsningen. Ingrid brydde sig inte om att påpeka det. Hon hade för länge sedan insett att hennes man var en notorisk fortkörare.

“Hur ser nämndens majoritet på den här frågan?”

“Minst sagt vindtirigt. Ett majoritetsbeslut i den ena eller andra riktningen hänger på ett par röster. Min och partigruppens position är klar, jag kommer att rösta emot. Jag skulle gissa att dom övriga stackarna är utsatta för en enorm, politisk påtryckning. Från båda sidor. Jonasson, du vet, sjukhusdirektören på Sahlbergska, arbetar målmedvetet på att skaffa sig politisk gisslan i alla läger. Han är en hal jävel”.

“Så lät det inte för ett halvår sen.”

“Strunt i det! Nu ska vi koppla av. Har du ringt svärmor? Är katten hos grannen? Fick dom nån kattmat med? Blev Kiayo arg för att hon inte fick följa med oss?” Ingrid lade handen på hans arm.

“Vad var det du sa om att ‘koppla av’?”

Kapitel 11

Sune tittade på klockan när han gick mot rikskriminalens parkeringsplats. Han skulle hinna hem till middagen. Annika jobbade kort dag, hon borde vara hemma vid det här laget och dessutom hunnit hämta Malin från dagiset. Han såg fram emot en avkopplande stund i familjens sköte. Ett sorgset uttryck drog över hans härjade drag.

Hans samboförhållande med journalisten Annika Strömberg var inne på fjärde året. De hade träffats när Sune var på dekis. Annika jobbade på en av landets största tidningar som ekonomijournalist. Hon var i Sunes ögon — och förresten i de flesta mäns — bedövande vacker med sitt rödbruna, böljande hår, livliga bruna ögon och skrattlystna mun. Och han längtade efter gemenskap. Han behövde värme och kärlek i stället för suparkompisarnas likgiltighet.

Hjälplöst drogs de till varandra, en glödande passion överbryggde allt. Gud, vilken intensiv, förtärande kärlek, så han älskat henne! Sexuellt passade de varandra som hand i handske, även om den analogin inte var den första Sune skulle använt. Han log vemodigt. Det hade varit rätt tidpunkt, rätt kombination, rätt allting. Då. Han trixade med låset på sin mörkblå Ford Sierra. Nyckeln ville ibland inte gå runt.

Numera var Annika kriminalreporter och en skicklig sådan. Dessutom med om möjligt ännu högre ambitioner än Sune när det gällde att göra ett bra jobb. Nej, "bra" räckte inte — "perfekt" var ordet. Så hon jobbade för mycket och på de mest bisarra tider och platser. Precis som Sune.

När de fick Malin hade det under de två första åren fungerat bra. Men undra på det. Annika tog tjänstledigt, maximerade sin barnledighet och utnyttjade dessutom Sunes — med bådas goda minne. Men när Annika började jobba heltid blev problemet synligt. Hon krävde lika mycket utrymme för sin karriär som Sune. De försökte planera, men trots goda föresatser både som föräldrar och makar strulade verkligheten till det för dem. Grundorsaken delade de — arbetet kom alltid i första hand, varken bovar eller scoop väntade medan man for hem och nattade lillan. Malin fick sitta emellan, det var den obehagliga sanningen.

I sin frustration skuldbelade Sune och Annika varandra, konflikter och konfrontationer uppstod allt oftare — och gjorde allt ondare. Sune lutade sig

trött tillbaka i bilsätet. Ögonlocken kändes som sandpapper. När halva nätterna gick åt till att gräla, den andra halvan till att ligga vaken i en isande tystnad, fylld av gemenskapens ångestladdade ensamhet, då blev det inte mycket sömn. Det sved till i magen igen — nåja, middagen var inte långt borta. Biltelefonens signal fick honom att hoppa till.

“Bergström.” Omedvetet gjorde han rösten kort, han gillade inte att prata i telefon. Tydligen gällde detsamma för personen i andra änden.

“Gustavsson, juridiska avdelningen. Du ska infinna dig hos oss i morgon klockan sexton för samtal om skottlossningen i Råambhovsparken.”

Sune flinade för sig själv. Gustavsson var ett talande exempel på rikspolisens bristande personalpolitik. Han saknade all finess, älskade att köra med folk och var allmänt illa omtyckt. Nybörjare kunde han skrämma, men Sune hade haft att göra med honom och hans skalpjägare förut. Gustavsson sov med regelboken under huvudkudden. Det hördes på Gustavssons röst att han vädrade blod. Sune orkade inte käfta med honom.

“Jag får se om jag får tid.” Sedan lade han på. Han kände hur det hettade till runt öronen. Gustavsson kunde dra åt helvete!

Sune parkerade bilen på gatan och tittade upp mot deras lägenhet. Malin satt i fönstret och vinkade glatt. Sune log. Han behövde en kram av sin dotter, ett mål mat i magen och en famn att krypa in i. Han hoppades att det fanns en ledig där uppe. Åtminstone för en stund. När han öppnade dörren förstod han att hans förhoppning skulle komma på skam.

“Varför har du inte handlat?” Annika blängde fientligt på honom. Sune stönade, det hade han alldeles glömt. Han hade lovat göra det på lunchen och se till att varorna kom hem så att Annika kunde ta över.

Malin kom rusande och slängde sig i hans armar. De busade ett tag, Sune kittlade henne så att hon kiknade. Annika betraktade dem tyst med armarna korsade över bröstet. Till slut hade Malin fått nog och sprang fnittrande iväg till sitt rum.

Sune mötte Annikas anklagande blick och öppnade munnen för att berätta vad dagen innehållit men han visste samtidigt att Annika inte accepterade några undanflykter. Ett löfte är ett löfte och han stod ju upp. Han fick inte heller någon chans att komma med sin förklaring. Annika var alldeles för uppvarvad för att

lyssna på någon annan än sig själv.

“Jag fick ta med Malin till ICA och du vet hur hon är. Hon har skrikit sedan vi lämnade dagis!” Hennes bruna ögon blixtrade, den fylliga munnen förvreds av ilska. Sune kände hur han blev irriterad. Det var som om hennes vrede smittade av sig.

“Varför denna brådska? Du jobbade ju bara till tolv idag. När du kom hem och såg att jag glömt handla hade du väl gott om tid att göra det innan du hämtade Malin?”

Annika såg trumpet skuldmedveten ut men hon kom inte med några undanflykter.

“Jag blev kvar till fyra, det kom en sak emellan.”

“Jaha, som vanligt då. Du prioriterar jobbet och kommer sen hem och skäller på mig.” Han pekade på henne med ett anklagande finger. “Då har du väl inte hunnit tömma postboxen heller?”

Annika tog två steg framåt, tog en bunt post från hallbordet och dängde den i bröstet på honom. Sune tog ett djupt andetag, han orkade snart inte mer. Men Annika var inte klar med honom än.

“Vissa av oss går det i alla fall att lita på! När du ska ha hjälp med nånting, då är det viktigt! Men när det gäller mig, då går det bra att glömma.” Hennes ansikte uttryckte en sådan ohöjd avsky att Sune blev förbannad. Han höjde rösten, mönstret kändes igen. De brukade kunna argumentera något så när vuxet i fem minuter, sedan var det kört.

Han höll sitt försvarstal — om firman, där flera jobb låg efter tidtabellen, om skottlossningen i Råambhovsparken och om Lagers hjärtattack. Som slutkläm drog han till med att han minsann hade *två* jobb att sköta och därför inte kunde hjälpa till i hemmet i den utsträckning hon krävde. Sune kände sig som en gammal grammofonskiva som hakat upp sig. Annika tittade tyst på honom. Plötsligt talade hon lugnt.

“En kollega på tidningen berättade att hon förra veckan varit på en jämställdhetskonferens. Varenda manlig gästföreläsare var angelägen att framstå som jämlik. Dom inledde alla sina tal med nån variant på att ‘Jag hjälper

minsann till hemma', följt av en massa exempel på deras förträfflighet." Sune kände igen också det temat. Om det var någonting han var less på så var det detta eviga jämställdhetstjafs. Men han var klok nog att hålla tyst. Annika tittade roat på honom.

"När det sen var en kvinnas tur att tala gick hon upp i talatstolen, tittade ut över församlingen och sa: 'Jag hjälper också till hemma!'"

Ett ofrivilligt, kort skratt trängde över Sunes läppar men sedan spred sig ett uttryck av osäkerhet över hans ansikte. Annika log, det fanns en anstrykning av hån i hennes leende.

"Så där reagerade dom också. Visste är det nåt fel med meningen 'Jag hjälper till hemma' när den kommer från en kvinna?" Sune visste inte vad han skulle svara. Annikas ansikte speglade åter hennes vrede. Hon fräste som en vildkatt.

"Ni män är ena jävla chauvinister hela bunten! Eran så kallade jämställdhet är bara fernissa, djupt där inne sitter konservatismen. Hem och kök är kvinnans territorium, där 'hjälp ni bara till'!" Plötsligt hejdade hon sig och tittade på Sune med ohöjlt förakt. "Men till Systemet har du väl hunnit gå?"

Det räckte. Sådana där tasksparkar tänkte han inte tolerera. Att han var nykter alkoholist var allmänt känt — men inte att han börjat dricka igen. Ett påstående han dessutom med hetta skulle tillbakavisa. Visst, han tog en starköl ibland, på senare tid även en och annan whisky. Men han hade det under kontroll, varje annat påstående var skitsnack. Det fanns många exempel på att tidigare alkoholister kunnat lära sig handskas med mängderna. Det kunde han också, något annat skulle hon fan inte skriva honom på näsan! Sune förträngde effektivt sina skuldkänslor och lät i stället vreden torna upp sig. Han hade mest av allt lust att klappa till henne. Sedan gick luften ur honom. Med sammanbitna käkar tog han väskan och gick mot dörren. Annika stampade i golvet och skrek:

"Om du går ut genom den där dörren behöver du inte komma tillbaka!"

*

Sune tog sin tillflykt till kontoret.

På bordet framför honom tronade högar med post, räkningar som skulle betalas och brev som borde besvaras. I minst tre av uppdragen låg han efter. Han

sträckte sig håglöst efter ett av kuverten, gav det en trött blick och slängde tillbaka det. Han orkade inte engagera sig, inte just nu. I stället reste han sig och gick fram till kylskåpet.

Förutom den öppnade men inte urdruckna öl han tidigare ställt in — nu klart avslagen — bestod innehållet av ytterligare två starköl och en gammal ostmacka. Han kvävde en svordom, att handla var inte något han bara glömde att göra till hemmet. Smörgåsen såg ut att vara kapabel att krypa iväg av egen kraft, ostkanterna hade böjt dig uppåt och brödet var hårt. Som av sig självt sträckte sig hans hand efter den ena ölflaskan men han hejdade sig. Han hade kontroll! Med en ilsken knyck på handleden dängde han igen kylskåpsdörren och återvände till snurrstolen. Hans blick föll på ett fotografi med metallram som stod på skrivbordet. Det var ett foto av Annika.

Första gången han drucknade i alkoholen berodde det på arbetet — på ideal som ideligen konfronterades med en smutsig verklighet och ett ofullkomligt rättssystem. Sakta men säkert gjort det honom allt mer desillusionerad — och desperat. Spriten dövade ångesten men dödade hans äktenskap. När hans första fru Lena till slut lämnade honom rann mängderna fritt nedför hans strupe.

På kåken, men framför allt under permissionerna, fortsatte han att underhålla sin alkoholism. När han muckade hade han knogarna i marken — eller rättare sagt i parksoffan. A-laget utanför Donkans restaurang i Vällingby var hans vattenhål. Då dök Annika upp. Tillsammans med kärleken och Tomas och Rune Lagers ovillkorliga stöd lämnade han spriten. Tills förra sommaren.

De hade hyrt en husvagn och åkt norrut, till Furuvik där Malin klappade getter och killingar i timmar. Därefter körde de vidare till Siljan och Rättvik. De spände upp förtältet, placerade ut campingbordet, stolarna och grillen och som kronan på verket satte de på sig sina ljusblå, blanka joggingoveraller, inköpta på Texaco. Efter två dagar hade de integrerats i campinggemenskapen — men också börjat gräla. Det finns mycket att gräla om i en husvagn.

En varm sommarkväll i slutet på husvagnsveckan hade de en våldsam sammandrabbning. Anklagelser och fördömanden for genom luften, båda gapade och skrek. Annikas temperament stod inte Sunes efter och hon var minst lika envis. Malin grät hjärtskärande. Det slutade med att Sune i vredesmod lämnade vagnen.

Han hamnade efter en stunds planlöst vankande i en annan husvagn, hos tre knubbiga fotbollsfantaster med en jätteantenn på taket och färgTV i vagnen. Plus en oherrans massa öl. Det var fotbolls-VM, varmt ute och grabbarna trugade. Sune var förbannad och deprimerad. Suget fanns där, hade alltid funnits där. Han gav fan i att vara ståndaktig.

Till sin förvåning upptäckte han att han kunde njuta av ölen, begränsa dem till fyra burkar och att han bara blev en aning berusad. Insikter som dock inte gav några pluspoäng hos Annika utan som ledde till nya gräl.

Sune blinkade mot kvällsljuset. Nu för tiden grälade de jämnt. Det brände till i magen. En blick på klockan sade honom att pizzerian på hörnet fortfarande hade öppet. Men sedan tittade han på pappershögarna framför sig — han måste jobba! Resolut reste han sig och gick åter fram till kylskåpet och tog ut en ölflaska. Han måste få någonting i sig! Bakom den asmatiska kaffebryggaren hittade han öppnaren, sprätte av korken och tog några djupa klunkar. Magen kurrade tacksamt. När han sänkte flaskan råkade han titta ut genom fönstret.

Mariatorgets A-lagare befolkade parksofforna, innehållet i några plastpåsar upptog deras intresse. Sune blev stående med flaskan i handen.

Visst hade starkölsdrickandet smugit sig in vid måltiderna och framför TVn. Inte för många, men de fanns där. I måttliga mängder och under kontroll. Han styrde sitt drickande nu, inte tvärt om. Att det fanns tecken på motsatsen ville han inte se.

Att stapla öl i kylan, både på kontoret och hemma, hade blivit lika viktigt som att köpa mjölk till Malin. Allt oftare tog han en bärs, trots Annikas protester. Inte för att det var gott eller för att han var törstig, utan för att döva magens små kramper, dämpa ångesten inför ett liv som han tyckte att han allt mer tappade greppet om. Och suget ökade. Han började fabricera ursäkter för att legitimera sitt ölande.

Första gången han köpte hem en whiskyflaska stoppade han undan den i garderoben för att slippa Annikas litanior. Det tog naturligtvis inte lång tid förrän hon snubblade över den — med åtföljande gräl. Och så hade det fortsatt, men med den skillnaden att grälens engagerade hetta övergått i likgiltighetens kyla. Så Sune hade inga flaskor hemma längre. Åtminstone inte mer än någon enstaka. Han gav den nedersta skrivbordslådan en blick men lät den förbli stängd. Han

var måttlighetsbrukare, som vilken Svensson som helst. Sune tittade på flaskan han höll i handen och drog i sig resten av innehållet. Sedan ruskade han på sig och hämtade den andra ölen ur kylskåpet. Han var ju för fan både hungrig och törstig!

Sune tänkte på Annika och blev åter arg. Visst hade hon en poäng i liknelsen från konferensen. Sune höll med Annika om att det inom varje man fanns djupt rotade föreställningar om vad som var kvinnligt respektive manligt. Men än sen då? Detta ständiga ältande om jämställdhet tog ingen som helst hänsyn till att de som man och kvinna på en rad områden i grunden var olika. Att det fanns typiskt kvinnliga och manliga beteenden. Män var bättre på att tänka i avgränsade enheter utifrån ett helhetsbegrepp, kvinnor var bättre på att hantera många olika saker samtidigt. Män var mer direkta än kvinnor i sin kommunikation. Det visade all forskning. Sune försökte komma på en lämplig analogi: om det finns två resväskor som behöver bäras och om mannen bara har en hand fri är det ju helt naturligt för honom att ta den tyngre. Vad var det som sade att det inte var mer naturligt för en kvinna att sköta barn eller att laga mat? Han lät mer öl rinna nedför strupen. Det var alltid givande att prata med sig själv även om resonemanget inte höll. Men det gjorde inte Annikas heller.

Dessa onyanserade anklagelser! Han skulle alltså vara mindre pålitlig än hon. Ha! Att hon pratade skit fanns det ta mig fan historiska bevis på.

Som polis och privatsnok levde Sune efter devisen "tiga är guld" och ansåg att all journalistisk publicitet runt ett fall — om den inte var direkt beställd av polisen — var av ondo. Annikas inställning var den motsatta, hennes jobb gick ut på att komma bakom tystnaden, att gräva och hitta. Där den ene ansåg att slutenhet borde gälla krävde den andre öppenhet. Ett olösligt dilemma. I början av deras samvaro hade också Annikas ambitioner fått henne att missbruka Sunes förtroende. Första gången var det av oförstånd, och "en gång är ingen gång". Andra gången stod det klart för Sune att Annika gjort ett val — hon hade offrat sin makes förtroende för en bra story. OK, han hade förlåtit henne. Men om han tidigare runt middagsbordet passat på vad han sade blev det från och med nu ännu tystare. En misstroendets tystnad. Hon skulle inte komma och snacka om pålitlig! Han retade upp sig på henne i samma takt som innehållet i flaskan sjönk.

En annan sak som drev honom till vansinne var dessa eviga gliringar. Som det där med Systemet. Vem trodde hon att hon var? En jävla besserwisser! Vad

visste hon om hans förmåga när det gällde spriten? Vad visste hon över huvud taget om spritmissbruk? Inte ett smack! Hon skulle inte snacka! Sune avbröt sin tankegång, han hade kommit att tänka på Rune Lager.

Sune hade varit noga med att inte avslöja något om sina nya dryckesvanor på jobbet, han visste att både Rune och Tomas skulle bli besvikna. Men vad fan visste dom? Han kunde hantera det, vad han släppte över sina läppar var hans ensak. I magen bildades en sur klump, Sune ruskade irriterat på sig och tog en klunk till. Han hade ingen anledning att skämmas! Han kom att tänka på Tomas forskande ögon, Lennarts kommentar och Runes röst när han bad — nej, gav order — om samtalet. Visste de? Hade Annika ringt och beklagat sig?

Telefonen gav plötsligt ifrån sig en ilsken signal. Först tänkt Sune strunta i den men tog sedan luren. Det var Annika.

“Jag tar med mig Malin och åker till tidningens övernattningslägenhet i Jakobsberg. Jag vill inte se dig på ett tag!” Sedan lade hon snabbt på luren.

Sune gjorde detsamma men långsamt. Han fick något tjockt i halsen vid tanken på att deras relation kanske stod inför en definitiv brytning. Vägen dit var väl upplöjd. De sade numera saker som rev upp sår och skadade på djupet. Han tog ytterligare ett par ordentliga klunkar ur ölflaskan. Och nu hade hon stuckit. Lämnat deras hem.

När han tänkte på det kände han hur ilskan kom farande igen. Vad fan menade hon med att bara sticka? Malin var hans barn också! Med den taktiken löste man inga problem, man konserverade dom. Men det var typiskt för henne — i teorin hade hon en jävla massa att säga men i praktiken höll inte dom fina orden!

Sune satte flaskan till munnen, tömde den och dängde den sedan i skrivbordet. Han rev åt sig bilnycklarna och gick mot dörren. Det här skulle hon fan inte komma undan med!

Kvar på skrivbordet stod de två tomma ölflaskorna.

Kapitel 12

När Vackre Harry anlände till Sahlbergskas akut beledsagad av Tomas Falk och Lennart Källgren samt av ytterligare två uniformerade poliser var klockan strax efter sex men solen stod fortfarande högt på himlen. Harry hade handbojor på, Tomas och Lennart händerna inkörda i armhålorna. Harry kunde inte göra en fluga för när men Lennart ansåg att ett väpnat fritagningsförsök inte var en verklighetsfrämmande tanke. Tongmaffian var ökända för sina brutala metoder. Ett annat alternativ var ett regelrätt attentat mot Harry, som Hao förutspått. Vid det här laget var Harrys gripande ingen hemlighet, det var alla övertygade om. När det gällde läckor var polishuset inte precis något Fort Knox.

De uniformerade poliserna placerade sig på var sin sida om kirurgavdelningens entrédörrar, Tomas och Lennart fortsatte med Harry mellan sig fram till inskrivningsdisken. Receptionisten, ett mörkhårigt, snipigt fruntimmer med en näsa man kunde spetsa grillkött på gav dem en ogillande blick när Tomas visade upp sin polisbricka. En annan sköterska, blond och betydligt yngre, var upptagen med sin bildskärm men tittade intresserat upp när hon hörde Tomas introduktion.

“Hej, vi ringde om misstänkt kokain i magen på Harry här. Vi har haft honom på muggen några timmar men han kan inte ens släppa sig. Kan ni ge honom kräkmedicin eller nåt sånt?”

Vassnäsan snörpte på munnen, hennes röst kunde fått grädde att skära sig. Det hade tagit Lennart ett antal telefonsamtal innan de fått löfte om att få komma.

“Kräkmedicin har vi slutat med. Det anses kränkande för den personliga integriteten.” Hennes tonfall och den blick hon gav Harry tydde på att hon för sin personliga del ändå skulle kunna tänka sig ge Harry sagda behandling — till exempel med en cykelpump. Hon tog fram en blankett.

“Vi får vänta på att det kommer ut den naturliga vägen. Annars får vi ta till lavemang. Har han röntgats?”

“Nej, men det är ingen tvekan om saken, han har kistan full med kokainkondomer. Skulle en av dom spricka är Harrys kurirbana över”. Lennart Källgren betraktade neutralt Harrys bleka ansikte.

“Vilken kick, va, Harry?”

Kinesen svarade inte men såg inte ut att längta efter ett sådant varuprov. Sköterskan tog några personuppgifter av Harry som hon förde in på blanketten framför sig. Hon gjorde ett nummer av att inte titta på kinesen.

“Ni får sätta honom i ett av undersökningsrummen. Jag ska se till att en läkare kommer och tittar på honom.” Tomas Falk såg undrande ut.

“Harry är inte mycket att titta på. Kan vi inte bara få honom röntgad och inlagd eller vad det kallas?” Snipan betraktade på honom som om han sagt något oanständigt. Hennes röst var frostig.

“Här på sjukhuset arbetar vi med kvalitetsäkring. Det innebär att varje arbetsmoment har sin givna rutin, inga improvisationer tillåts. Det krävs en läkare för att skriva en remiss till röntgenavdelningen, det får inte jag göra.” Hon tittade ned i papperen framför sig och mumlade: “Även om jag mycket väl är kompetent att sköta en sån sak.” Plötsligt ropade hon med rena kaserngårdsstämman:

“ROLF!”

Från ingenstans dök en ung man upp. Tomas gav Lennart en road blick — Snipan hade pli på sitt folk. Av ynglingens gröna klädseln drog Tomas slutsatsen att han var sjukvårdsbiträde, ett utdöende släkte i landstinget. Receptionisten stack till honom den halvt ifyllda röntgenremissen.

“Visa poliserna och den här mannen till undersökningsrum sex. Ta hand om mannens kläder och saker. Men var försiktig, man vet aldrig vad såna som han kan bära på.”

Den yngre sköterskan såg bestört ut när hon hörde kollegan. Hon gick fram till disken och gav Harry ett överslätande leende.

“Det här kommer att gå bra. Oroa er inte, ni är i goda händer.” Snipan avbröt hennes försök att vara vänlig. Hennes röst lät som sandpapper.

“Vi har allvarligt sjuka människor här och en fruktansvärd arbetsbelastning. Vad skulle du tycka om ett fritagningsförsök med skottlossning här inne? Eller om Rolf sticker sig på en HIV-smittad kanyl när han tar emot hans kläder? Eller om

du själv gör det? Eller om nån annan patient dör medan du är upptagen med den här parasiten?”

Lennart tittade roat på Harry som såg både förvånad och generad ut.

“Det låter inte som om du har någon fanclub här, eller hur Harry?”

*

Att Harrys popularitet även i andra kretsar nått en bottennotering vittnade det höga tonläget och de upprörda rösterna om.

Mötet ägde rum i husets bakre trädgård. En kortklippt gräsmatta omgärdad av en tät syrenhäck bildade tillsammans med några rosenbuskar ett fyrkantigt område av samma storlek som ett ordinärt sammanträdesrum. Mitt på gräsmattan satt en grupp män med korslagda ben, alla i svarta kostymer. En av dem bar vit polotröja, de övriga vit skjorta och svart slips. I varje hörn av gräsmattan stod beväpnade vakter med ryggarna mot gruppen.

Samtliga funktionsansvariga var där. De hade sammankallats med kort varsel, frågan hastade. De satt på bastmattor, den hierarkiska ordningen återspeglades i deras placering. Skattmästaren Liu Binyan satt närmast högsätet, på andra sidan tronade Chai Ling, de väpnade styrkornas befälhavare. I fallande ordning följde sedan de ansvariga för de olika verksamhetsgrenarna — narkotikadistributionens chef Lin Piao, koordinatör för vapensmugglingen Zhao Zang och till sist, beskyddarverksamhetens och rekryteringsansvarige Yan Jiagil. Kvällssolen kastade långa fingerlika skuggor i form av en mörk solfjäder bakom dem, några fåglar flög kvittrande över häcken. Det var Lin Piao som förde ordet. Han välkomnade tyst den svala kvällsbrisen, hans astma mätte inte bra av värmen.

“De har i egoistiskt syfte gjort affärer vid sidan om och riskerat både vår organisations renommé och existens. Vi måste statuera ett exempel.” Han talade med ett ansträngt väsande och underströk sin slutsats med ett kort hugg med handen.

“Ett vist beslut tar hänsyn till helheten. När det gäller Tao Li håller jag med vår värderade broder Piao. I Revisorns fall är saken mer komplicerad. Han har genom sina ekonomiska kunskaper och sin känsla för de rätta kapitalplaceringarna tillfört vår organisation mer avkastning på vårt kapital än någon annan tidigare lyckats med. Det mesta av pengarna har på samma gång

blivit legala. Detta bör vägas in.” Skattmästaren talade i egen sak, det insåg alla men ingen vågade gå emot det som framfördes. Utom Chai Ling.

“Han kommer att prata bredvid munnen, han är svag. Att uthärda smärta och lämna sitt jag för en högre mening är kvalitéer som saknas hos denne ovärdige mask. Vad jag har hört är hans far en amerikansk flottist, han bär alltså på en genetisk belastning. Jag ansluter mig till Piaos uppfattning.” Chefen för de väpnade styrkorna spottade på gräsmattan som ett uttryck för sitt förakt. Liu Binyan log nedlåtande.

“Vi befinner oss i rundögonens värld. Här förekommer ingen tortyr. Det finns inget som tyder på att han skulle avslöja våra hemligheter.” Han höjde sin kopp och lät drycken sig väl smaka.

På det låga bordet framför dem stod thékannor, risbrännvin och friterade fiskrätter i små porslinskålar. Vid bordets kortända satt en svartklädd kines med korslagda ben och neutralt ansikte. Han följde uppmärksamt debatten men hans blanka ansikte avslöjade på intet sätt något ställningstagande. Alla visste att det slutgiltiga beslutet var hans — och bara hans.

Inläggen fortsatte. För en utomstående betraktare hade diskussionen lika gärna kunnat röra sig om vilket bilmärke som var att föredra i ett leasingavtal i stället för om två liv var värda att värna om eller borde utsläckas. Till slut höjde kinesen vid kortändan sina händer. Tystnad inträdde omedelbart, till och med fågelsången tycktes upphöra. Han lät sina sneda ögon vandra runt bordet. Rösten var kall.

“Tao Li är historia. När det gäller Revisorns bristande förståelse för våra hedersbegrepp kan det möjligen tillskrivas det faktum att han tillbringat en stor del av sitt liv i rundögonens kultur. Han har visserligen fram till idag plikttroget och väl tjänat vår organisation men straffet för hans svek bara bli ett — döden.” Lin Piao log belåtet. Skattmästaren rörde inte en min. Inom sig förbannade han dock beslutet, men framför allt svor han över Harry och det dilemma han själv nu befann sig i. Var skulle han hitta en lika god finansiell kraft? Mannen vid bordets kortända vände sig till Chai Ling.

“Låt oss manifestera våra brottsorganisationers påbörjade internationella samarbete. Lägg ut kontrakten hos Calikartellen eller hos Tjetmaffian, de har duktigt folk. Se till att det sker snarast.” Ling visade med en avmätt bugning att

han förstått. Han reste sig upp, bugade sig igen och lämnade gräsmattan på snabba fötter.

Mötet var för hans del avslutat. Tao Li skulle snart vara maskföda, Revisorn avförd från balansräkningen. Ett rakt igenom affärsmässigt beslut.

Kapitel 13

Den blå Volvon låg på sidan. Några meter bort låg en avsliten bildörr, ovanpå dörren den krossade framrutan. Vänster bakhjul snurrade sakta och stannade sedan i ett slags slutlig, mekanisk dödsryckning.

En olycksbådande tystnad hade avlöst ljudet av krossat glas och skärande plåt. Allt var stilla, vinden hade mojnät. Några kor i en beteshage längre bort upphörde med sitt idisslande — det var som om naturen höll andan. En rökslinga frigjorde sig sakta från bilens underrede.

Uppe på vägkanten med framhjulen hängande över dikesrenen stod det andra fordonet, en mörkblå Ford Sierra. Flygeln på passagerarsidan var intryckt, strålkastarens reflektor hängde ned som ett utslitet öga.

I förarsätet halvlåg Sune Bergström. Han grimaserade, tog sig åt bröstet där säkerhetsbältet skurit in. Med möda fick han av sig bältet. Från ett sår i pannan, strax under hårfästet, rann blod ner i ögat. Han torkade bort det och tittade mot bilen nedanför sig.

Bakom bilvraket stack en hand fram. Sune tvingade tillbaka en våg av illamående, kämpade ned paniken som hotade göra hans långa ben till kokta spagettipinnar. Han vacklade ur bilen, lutade sig ett ögonblick mot dörren och drog ett djupt andetag. Inte tuppa av för helvete! Inte nu! Med en kraftansträngning stötte han sig fri och halkade nedför slänten. När han rundade Volvon såg han mannen. Han låg på rygg ett par meter från bilen, blodig i ansiktet och medvetlös. Ängstdemonerna klöste i Sunes inre.

“Herregud!” fick han fram och sjönk ned på knä bredvid mannen. Han trevade efter pulsen på mannens hals. Den fanns där, men svag. I nästa ögonblick gav Volvon ifrån sig ett poffande ljud och några små eldslågor började slicka bilsidan.

“Sören?” Den ljusa rösten kom inifrån bilen. En kvinnohand stack fram, grep tag i fönsterkarmen och en spenslig, blond kvinna hävde sig mödosamt ut genom den öppna dörren. Hon blödde ur näsan och stönade högt när hon välte sig ned på marken. När Sune såg hennes mage försvann all färg från hans ansikte.

“Sören!” upprepade hon och drog i mannen, tänkte lyfta honom. Sune hindrade henne instinktivt. I bakgrunden hördes siréner.

“Rör honom inte, han kan vara svårt skadad.” När kvinnan inte tycktes förstå det Sune sade försökte han ge mer tyngd åt sina ord.

“Jag är polis, jag har erfarenhet av sånt här. Låt honom ligga, hjälp är på väg.” Han pekade på hennes mage. “Ni måste också ta det lugnt.”

Ytterligare ett par bilar hade stannat, någon kom springande med en eldsläckare. Kvinnan gick trots den höggravida magen ner på knä och lade sin kind mot mannens. Hon viskade med gråt i rösten:

“Sören ...” Sedan lyfte hon huvudet och gav Sune en mörk blick. I hennes ögon dansade desperationens vrede.

“Var det du som körde på oss?”

Sune nickade och drog med handen över håret.

“Jag försökte undvika att köra på en gubbe som klev rätt ut i vägen.”

Kvinnans läppar drogs tillbaka över tänderna, blodet från näsan hade spridit sig över mun och haka.

“I stället körde du på oss!” Sune svarade inte, tittade ned i marken. Uttrycket i kvinnans ögon kändes nästan som ett fysiskt slag.

En ambulans och en polisbil anlände samtidigt. Ambulansmännen kom springande med en bår, föste undan Sune och kvinnan och lyfte försiktigt upp mannen på båren. I nästa moment var han inne i ambulansen. En av ambulansmännen satte sig på övervakningsplatsen bredvid britsen och började omedelbart undersöka mannen. Blodtrycksmanchetten trädde på hans arm. Trots sitt grovhuggna yttre rörde sjukvårdaren varligt vid honom. Han tittade upp och nickade åt den blonda kvinnan bredvid Sune.

“Är ni en anhörig?” Han fick en bekräftande nick.

“Jag är Ingrid Landgren, Sören är min make.”

“Är ni OK?” Han tittade på hennes mage.

“Ja, jag hade bilbältet på mig.”

Sjukvårdaren gjorde han ett kast med huvudet.

“Sätt er där fram, på passagerarplatsen. Vi åker nu.” I samma ögonblick kom ett smärtefyllt kvidande från mannen:

“Ingrid ... “

Kvinnan gav Sune en ljungande blick innan hon utan ett ord gick mot ambulansens framsida. Föraren vid ratten anropade sjukhuset.

“Ambulans tvåa-sexa till Sahlbergska. Anländer med trafikskadeoffer om cirka tjugo minuter. Man i fyrtioårsåldern, puls nittiotvå, blodtryck etthundratio över sjuttiofem, påverkad cirkulatoriskt.” Sune förstod inte innebörden av det medicinska fackspråket men han hoppades att det som sades inte innebar något alltför negativt. Sedan stängdes bakdörrarna och fordonet åkte iväg samtidigt som ytterligare en ambulans bromsade in vid vägkanten.

Sune upptäckte att den äldre man han genom sin reflexmässiga undanmanöver undvikit att köra på också låg på marken. Tydligen hade han fått sig en törn och ramlat i gatan. Han lyftes upp på en bår och sköts in i den ny tillkomna ambulansen. Han mumlade förvirrat:

“Jag skulle bara gå över, jag skulle bara gå över!”

En av ambulansmännen vände sig till Sune och tittade på såret vid tinningen.

“Hur känner du dig? Matt? Yrsel?”

Sune drog fram en lindrigt ren näsduk och tryckte den mot såret. Blodflödet ville inte upphöra.

“Jag känner mig OK.”

“Det är nog bäst att du får det där ihopsytt.”

“Du har väl rätt.”

Vårdaren grep med handen om Sunes armbåge och föste honom

mot ambulansens öppna framdörr. Den gråhårige lyfte huvudet och tittade sig förvirrat omkring innan han lät huvudet sjunka tillbaka mot kudden. Sune började stiga in men ångrade sig.

“Nej, förresten, det behövs inte.” Sjukvårdaren tvekade men Sune höll avvärjande upp händerna.

“Jag kan ta mig till sjukhuset själv om jag skulle må sämre.” Han nickade mot ytterligare en polisbil som med blåljusen påslagna bromsade in vid vägkanten.

“Kavalleriet är här. Jag klarar mig. Åk ni.”

*

Sune tittade efter ambulansen när den gasade iväg. Skuldkänslorna hotade att krossa honom, hans självförakt var monumentalt. Helst ville han krypa in under en sten och dö. På ett distanserat, mer rationellt plan tänkte han samtidigt på att det på sjukhuset skulle tagits blodprover.

Med näsduken tryckt emot tinningen gick han fram till en av poliserna. Han såg ut att föra befälet. En annan av polismännen började sätta upp en avspärrning, en tredje motade bort ett tiotal nyfikna. Blåljusen på bilarnas tak spred sitt blinkande ljus över olycksplatsen, Sune tyckte att hans hjärta pulserade i samma takt — av rädsla. Om han såg ut som han kände sig skulle han inte klara det.

Han måste avlägga sitt vittnesmål — utan att bli ombedd att blåsa i alkometern.

Kapitel 14

“En i taget! Ni övriga, var lite tysta!” Sjukhusdirektör Kurt Rimfors på St Emils sjukhus försökte förgäves dämpa det upprörda sorlet. Han hatade stormöten. Ett vårdbiträde räckte upp handen.

“Kommer det att bli uppsägningar? Vilka personalkategorier berörs i så fall?” Det syntes på henne att det kostade på att ställa sig upp inför den över trehundrahövdade församlingen.

Kurt Rimfors drog sig till minnes en undersökning som visade att det de flesta var räddast för, var att prata inför en grupp. Fyrtioen procent hade uppgivit det som den största rädslan mot bara åtta procent för döden. Där han stod kändes det i magen som en kombination av båda. Han försökte ducka för frågan.

“Låt oss uppträda som vuxna människor. Det är alldeles för tidigt för såna spekulationer. Inom landstinget har vi anställningstrygghet, man kan inte ...” Han blev avbruten av en läkare från röntgenavdelningen.

“Om Sahlberg ska tar över kirurgverksamheten reduceras St Emils till ett långvårdssjukhus. Ett stort antal arbetstillfällen försvinner. Anställningstryggheten gäller inte vid arbetsbrist. Och det är precis vad som kommer att uppstå!” Han pekade ilsket mot podiet.” Det vet du lika väl som vi!” Innan Rimfors hann bemöta inlägget hoppade en sjuksköterska upp.

“Hur kan anbudsförfarandet få börja innan det slutliga politiska beslutet är taget? Och varför underkändes personalkollektivets anbud? Varför måste hela förfarandet göras om?” Hon hann inte ens sätta sig innan nästa sjuksköterska stod upp.

Efter ytterligare femton minuter av totalt kaos försökte Rimfors återta kommandot. Han framhöll sjukhusets kompetens och rika tradition, hur angeläget det var att alla jobbade på så att det ekonomiska resultatet var försvarbart. Och att de måste sätta sin tillit till politikerna i nämnden. Han hörde själv hur det lät.

När han förklarade mötet avslutat och lämnade salen följdes han av högljudda burop.

*

På hela sjukhuset rådde en stämning av trotsig väntan inför det oundvikliga. För ett växande antal på St Emils kirurgavdelning var även detta mentala tillstånd ett passerat stadium. De hade redan gått igenom olika faser av aggressivitet, halkat ned i resignation och till slut hamnat i ett slags apati. De förträngde problemet och koncentrerade den energi de hade kvar på jobbet. Det behövdes, bara det tog all kraft.

Överläkare Lars Kaldén hastade nedför korridoren. Hans kliniksekreterare stack ut huvudet och meddelade att Rimfors sökt honom.

Så fort Kaldén steg innanför dörren tecknade Kurt Rimfors åt honom att sätta sig men förblev själv stående — eller rättare sagt, gående. Rimfors vankade nervöst fram och tillbaka. Han vred sina händer, det utstickande adamsäpplet guppade när han svalde.

“Lars, jag ska gå rakt på sak. Ditt uppträdande under seminariet gagnar inte St Emils sak.” Rimfors var en fridens man, att komma med kritik berörde honom illa. Det var uppenbart för alla som någon gång blivit inkallade för “samtal”. Oftast lindade Rimfors in det han hade att säga så att folk inte förstod vad han menade. Men han försökte i alla fall.

“Nån måste säga ifrån!” Kaldéns betoning gjorde klart vem han åsyftade men Rimfors verkade inte lyssna. Kaldén insåg att hans sjukhusdirektör tänkte framföra ett redan repeterat anförande. Då måste det vara viktigt. Kaldén blev nyfiken.

“Du vet ju vilka problem vi har med sjukhusets ekonomi. Varje onyanserat utspel är till skada för oss.”

“Jag tål inte den där besserwissern Wallin.”

Rimfors skrattar till men det finns ingen glädje i hans röst.

“Välkommen i klubben! Men det handlar inte om Wallin. Det handlar om att bygga makt, skapa positioner bland annat genom att skapa förtroende. Vi får inte framstå som trångsynta bakåtsträvare. Och framför allt inte som bråkmakare. Politikerna är oerhört mediakänsliga just nu. Så försök att lägga band på ditt ogillande.”

“Det är inte bara Wallin, det här rör ju hela min framtid. Om Sahlberg ska överta kirurgverksamheten står jag arbetslös. En motsvarande tjänst lär jag inte hitta vid min ålder. Och jag kan inte jobba under Wallin och han skulle inte erbjuda mig ett arbete heller. Jo, möjligen för att dagligen kunna förödmjuka mig.”

“Det är ytterligare en anledning till att jag ber dig ligga lågt.” Rimfors stannade plötsligt upp och såg ut som han hade magknip.

“Det jag säger nu måste stanna mellan oss.” Han släppte ut lite luft. “Jag håller på att förhandla fram ett avgångsvederlag för de högsta cheferna. Ifall det värsta skulle hända.” Kaldén satte sig rak i stolen men såg klenroten ut.

“Fallskärmsavtal? Sån't trodde jag det var stopp för.” Rimfors slog ut med båda armarna.

“Lars, använd inte den benämningen, är du snäll.” Åter såg han ut att behöva en toalett men fortsatte: “Det är naturligtvis ett oerhört känsligt kapitel men diskret skött och rätt konstruerat — så att det inte sticker i folks ögon — så tror jag nog att till exempel du kan räkna med en så där fem miljoner.”

“Fem miljoner?” Kaldén spärrade upp ögonen. “Det var som fan! Varifrån ska dom pengarna tas?” Känslan av förvåning blandades med obehag. Han insåg att hans tystnad och heder kunde köpas. För priset var inte ointressant.

“Bekymra dig inte om det du, det är mitt område. Men det hela kräver största möjliga diskretion. Kan jag lita på att du ligger lågt i fortsättningen?” Kaldén viftade med handen, han försökte hyfsa till situationen.

“Resten av personalen? Hur blir det med dom?” Rimfors ryckte på axlarna.

“Dom får naturligtvis sin uppsägningslön, men något mer blir det inte. Det brist på sjuksköterskor, dom klarar sig alltid. Värre är det med läkarna, men vi kan inte ta ansvar för en hel yrkeskår. Du liksom jag måste se om ditt eget hus. Nå, är vi överens?” Kaldén kände sig som en svikare men nickade.

“Det känns olustigt, men du har väl rätt.” Han reste sig, i dörren stannade han upp.

“Vilka tider vi lever i.”

*

När Kaldén stängde dörren bakom sig kom hans kirurgkollega Jan Eliasson gående i korridoren. Kaldén låtsades inte se honom och började gå men blev snabbt upphunnen.

“Vad ville Rimfors?”

“Va? Öh, inget s-särskilt, han ville bara veta h-hur budgeten ser ut.” Eliasson tittade förvånad på honom och började säga något men Kaldén förekom honom. Han förträngde sitt dåliga samvete och satsade på en avledningsmanöver, drog sig under den långa näsan och snörvlade.

“Fan, jag tror det är ett virus på gång. Min översköterska lät likadan i morse.” Eliasson nickade och såg dystert ut.

“Säkert, stan verkar ha drabbats av en influensaepidemi. Men ingen vågar sjukskriva sig utan kommer till jobbet och smittar varandra — och dessutom patienterna.” Han ryckte på axlarna. “Men det är väl det minsta av våra bekymmer.” Kaldén förstod vad han menade.

Stressen var konstant, nedskärningar hade gjorts överallt. Allt tydligare symptom på utbrändhet började ge sig tillkänna, misstag och felaktigheter dök upp med oroande frekvens. Det var bara en tidsfråga innan något allvarligt skulle inträffa.

Tankarna gjorde Kaldén upprörd, en välkommen känslomässig ersättning. Han drog irriterat i ena rockskörtet, han fick inte till det där rätta fladdret. Eliasson påpekade stillsamt att klinikchefen som vanligt felknäppt rocken. Kaldén ordnade knappraden, tog av sig läsglasögonen och viftade med vänster arm. Stetoskopet höll på att hoppa ur fickan.

“Sjukhusledningen är så f-förbannat harig. ‘Sitt stilla i båten’, ‘ordna ekonomin’, ‘skapa förtroende för vår sak’ — med den inställningen vinner man inga strider mot Wallin.” Han grimaserade och såg ilsken ut.

“Sören Landgren då? Han slåss ju för vår överlevnad.” Kaldén lyckades med konststycket att samtidigt både energiskt nicka och uppgivet skaka på huvudet.

“Landgren är visserligen duktig men a-allt för mycket politiker. Motståndarsidan lämnar inget u-utrymme för hans starka sidor utan har fångat in honom i en seg

smet av f-förhandlingar och kompromisser. Hans enda chans l-ligger i att skapa en sån politiska balans att han får utslagsröst. Att gå till m-mötet med enbart den förhoppningen är en o-oerhörd chansning.” Han nickade åt en sjuksköterska som med jagad blick småsprang nedåt korridoren.

“Sören är f-frustrerad, det har han själv sagt. Jag har hjälpt h-honom med spermakvalitetstest och en massa annat i samband med deras fertilitetsutredning, så j-jag känner honom.” Han flinade lite. “Det skadar inte att ligga bra till hos dom som har makten.” Eliasson höjde bara menande på ögonbrynet. Kaldén återgick till huvudspåret.

“Wallin är en b-bulldozer. Medan bläcket torkar på nämndens förhandlingsprotokoll a-avlivar han och Jonasson St Emils, transplanterar dom centrala organen till Sahlbergiska och kör r-resterna till bårhuset. Här krävs hårdare tag!” Hans ord väckte minnen till liv.

När Kaldén började på den medicinska fakulteten hade Wallin redan hunnit avancera till assistent. Han var känd för att inte lägga fingrarna emellan när det gällde “lata studenter”, en kategori Wallin snabbt placerade Kaldén i. Att Kaldén måste jobba för att finansiera sina studier tog Wallin ingen hänsyn till. Konsekvensen blev att Kaldén var tvungen att slita som en hund, han missade helt och hållet “det studentikosa livet” — nationsliv, studentföreningar och studentpolitik. Inte för att han längtade efter det men han kom att efter avslutade studier sakna det kontaktnät som han senare i karriären insåg att det skulle varit nyttigt att ha. Ibland tyckte han att han fortfarande kände sviterna av Wallins studentdiktatur. Men det var inte det värsta.

När han började läsa medicin hade han varit förlovad med en blond, vacker flicka från Sundsvall. När han slutade var hon Wallins fästmö och blev sedan hans första fru.

Wallin hade gjort henne sin kur bakom hans rygg. Hon hade svepts med av Wallins hänsynslösa charm och framåtanda. På sätt och vis förstod Kaldén henne. Bredvid Wallin framstod han som lika spännande som gårdagens tidning. Men han hade inte kunnat svälja Wallins sätt att ta hans älskade ifrån honom. Något måste göras.

En kväll väntade han med knutna nävar utanför Wallins lägenhet. Primitivt, idiotiskt, javisst, men han var ledsen och desperat. Inne i handsken på höger

hand hade han ett knogjärn i form av en gipshandske. Den skulle kompensera för Wallins storlek. Men när Wallin kom ut på trappan vågade han inte ens kliva fram. Ett obehagligt minne. Så vem var han att gapa om "hårda tag"? Jan Eliasson delade dock hans uppfattning.

"Ja, vi måste göra något drastiskt. Men vad? Vi behöver nåt som kan misskreditera den där kirurgfantomen. Om hans eller avdelningens renommé kan ifrågasättas är fusionen en öppen fråga."

Kaldén grinade illa.

"Du menar leta efter skelett i Wallins garderob." Han snörvlade på nytt. "Osmakligt! Men du har rätt. Desperata tider kräver desperata åtgärder." Han drog åter med handen under sitt framträdande luktorgan och nickade eftertänksamt.

"Jag ska prata med Anna. Hon har ju jobbat under Wallin till bara för ett halvår sen."

Eliasson kunde inte låta bli att fyra av ett grabbaktigt flin.

"'Under' var ordet! Tills han hittade den där raffiga sekreteraren. Om det nu är hon som fortfarande är aktuell."

Kaldén såg betryckt ut.

"Jag kan inte påstå att jag gillar idén, men i det här läget får vi väl ta till lite halvtaskiga grepp." Han såg fundersam ut och tillade, mest för sig själv:

"En sviken kvinnas vrede"

*

Avdelningsföreståndaren Anna Thorin satt med en bricka prover framför sig när Lars Kaldén kom in. Han sjönk ned på stolen bredvid hennes skrivbord och väntade under tystnad på att hon skulle bli färdig. Under tiden betraktade han i smyg sin avdelningssköterska.

Han visste att hon var runt trettio men hon såg yngre ut. Kurvig, pigga ögon och ett smittande skratt. Det var inte konstigt att Wallin gjort henne sin kur — han

hade själv haft fantasier om hur det skulle vara att ha henne mellan lakanen. Men till skillnad från Wallin kände Kaldén sig blyg och klumpig inför kvinnor. Dessutom var han trogen sin hustru. Fast någon gång... .

Annas händer rörde sig snabbt mellan datorn, labbprotokollet och provrören. Koncentrationen undertröks av ett lät bett i underläppen, hon kastade då och då tillbaka sitt långa, mörka hår. Med ett vant grepp satte hon fast några etiketter på de sista provrören och tittade upp.

“Lars, bra att du kom. Vi måste ... ” Hon blev avbruten av sin överläkare, han skruvade besvärat på sig.

“Anna, du känner ju John Wallin på Sahlbergska... .” Han tvekade, tittade liksom uppmannande på henne.

Anna såg honom stint i ögonen. Hennes hjärta hade hoppat till vid det namnet. Svaret var korthugget.

“Nej.”

Kaldén såg förvånad ut.

“Visst gör du det, du har ju jobbat ... “

“Jag menar ‘Nej!’, jag tänker inte spionera på John’. Jag vill inte ens prata om honom. Era pojklekar intresserar mig inte.”

Hon läste honom som en öppen bok. Det irriterade honom men han fortsatte lågmält:

“Då får du ställa in dig på att jobba åt John Wallin igen. Om vi inte gör nåt kommer Sahlbergska att ta över vår klinik från första juni nästa år.”

Anna lutade sig bakåt i stolen och tittade ut genom fönstret. Sedan fäste hon sina bruna ögon på Kaldén.

“Är det verkligen så definitivt?”

“Ja.”

“Och för att förhindra det ska vi hemfalla åt samma skumraskmetoder som vi anklagar John för? Är det vad du säger?”

Kaldén tittade i golvet. Han kände sig som första klassens hycklare — men samtidigt inträngd i ett hörn.

“Ja. Men vi gör det av nödtvång.”

Hennes svar gick inte att misstolka.

“Ursäkter har alla för sina synder. Nej, Lars, räkna inte med mig. Jag tänker inte delta. I värsta fall söker jag mig till ett sjukhus där intrigspel inte står på dagordningen.”

Kaldén suckade och reste sig. Han insåg att det var kört. I dörren vände han sig om.

“Lycka till — med att hitta ett!”

Kapitel 15

Ambulansen körde med blinkande blåljus fram till Sahlbergskas akutintag. Två sjuksköterskor skyndade till. Bårarna med Sören Landgren och den gamle mannen lyftes ur, ambulansmännen och sjukhuspersonalen satte full fart. De kryssade vant mellan bårar, rullstolar och människor. Ingrid Landgren sprang klumpigt bredvid och höll sin make i handen. Hon hade svårt att hänga med i tempot.

Inne på akutsalen lyftes Sören och den gamle över till hjulförsedda bårvagnar. Allt skedde under tystnad och med rasande hastighet. Den ena sjuksköterskan satte dropp, den andra kopplade in ett övervaknings-EKG. Sedan började båda som på ett gemensamt kommando klippa upp kläderna. Sören och den gamle var hela tiden vid medvetande, de följde tysta och bleka det som skedde.

Ingrid Landgren kände sig hjälplös och i vägen. Hon tog några trevande steg mot Sören. I nästa ögonblick hade hon den ena sköterskans hand runt sin arm och leddes ut i korridoren, fram till en soffa och några stolar. Hon fick en filt över axlarna.

“Hur känner ni er?” Sjuksköterskan granskade hennes ansikte och ögon. Blodet från näsan hade Ingrid torkat bort i ambulansen. Hon lade märke till att sköterskan var rödhårig. Utan att vänta på svar fortsatte sjuksköterskan:

“Ni måste omedelbart undersökas.” När Ingrid såg ut att vilja protestera, fortsatte sjuksköterskan:

“Inte minst för barnets skull, vi behöver göra ett ultraljud för att se att allt står rätt till. Vi ska åka upp på fjärde våningen. Vänta här, jag kommer strax.” Ingrid nickade och sköterskan försvann in genom dubbeldörrarna.

Ingrid skakade uppgivet på huvudet. Frågor brände på hennes tunga men rädslan för svaren verkade förlama hennes talorgan. En snyftning fick henne att vrida på huvudet. Bredvid henne i soffan satt en medelålders kvinna och vaggade fram och tillbaka. Runt huvudet hade hon ett huckle, i handen kramade hon hårt en näsduk. Hennes ögon var rödgråtna. Hon tittade upp på Ingrid.

“Min son har blivit påkörd. Det tar sån tid. Och dom talar inte om nåt för mig.”

“Va’ ha’ru råka ut för då?” sluddrade en sprucken röst från stolen mitt emot. En sluskig man med dyrbar näsa och en handflatsstor, intorkat sårskorpa på kinden tittade drucket på Ingrid. Hon orkade inte svara men behövde inte heller. Den rödhåriga kom tillbaka och drog iväg med henne mot hissarna.

Inne på akutsalen lyste avdelningsföreståndaren Stina Carlsson med en liten ficklampa i Sören Landgrens ögon, fixerade hans pupiller. Sammandragningen var svag men synlig. På Stinas frågor om vad Sören Landgren hette och bodde, svarade han långsamt. Han verkade både ha svårt att förstå frågorna och att formulera svaren. Det ryckte lite i hans vänstra arm. Stina vände sig till av sjuksköterskorna.

“Leta rätt på överläkare Wallin omedelbart!”

“Var är han då?”

“Använd personsökaren!”

“Vad skall jag säga?”

Stina Carlssons röst var hård.

“Att han skall maka sig hit — NU!”

*

I sjukhusets cafeteria, vid ett av hörnborden, lutade sig sjukhusdirektör Svante Jonasson närmare sin chefskirurg och svarade lågmält på frågan.

“Socialdemokraterna är emot förslaget. Det är Landgrens förtjänst. Centern vacklar, de står ju inför att behöva säga nej till sin egen politiska favoritfloskel, decentraliseringen.”

“Dom övriga då?” John Wallin funderade på om det skulle gå att få ur Jonasson informationen fortare om han lade händern runt Jonassons fågelliknande hals och pumpade. Sjukhusdirektören granskade insidan på sina handflator.

“Än har vi ingen majoritet för övertagandet. Både kristdemokraterna och vänsterpartiet velar hit och dit. Detsamma gäller miljöpartisterna. Dom vet inte vad dom vill. Men det är ju inget nytt.”

“Vad tror du behövs för att få dom att bestämma sig?”

Åter tycktes Jonasson upptäcka någonting intressant hos sig själv, den här gången på baksidan av ena handen.

“Problemet är för vänstern att de inte vill privatisera, nästa steg i utvecklingen. Därför sitter de och bromsar.”

“Kan socialdemokraterna fås att ändra sig?”

“Knappast med Landgren i spetsen. Sossarna lutar åt samma håll som vänstern men talar i stället om risken för att hänsynslösa profitintressen ska ‘ta över’, att etik och moral kan komma att få ge vika i en hård konkurrens. De tycks vilja ha någon slags kontrollapparat som ska garantera att så inte sker.” Han stack ett finger innanför kragen. Wallin kunde inte hålla sig.

“Det där är områden det inte lönar sig att debattera. Jag delar ‘Snål-Pitts’ åsikt — ett sunt ekonomiskt resonemang är grundstenen. Vår etik och moral är självklar, dom begreppen nedlåter vi oss inte att diskutera. Det bör vara vår strategi.” Han daskade handflatan lätt i bordet.

Jonasson tittade saktmodigt på honom men Wallin lät sig inte luras. Bakom den där intetsägande fasaden visste han att det satt en oerhört slug strateg och taktiker. På något vis och utan större åthävor fick Jonasson alltid som han ville.

“Vad tror du blir nästa steg?”

Sjukhusdirektören såg trött ut, han var väl inte van vid att bli tvingad att prata så mycket på samma dag. Han strök sig över hakan, bakom ett litet leende skymtade en rad ojämna tänder.

“Jag tror inte att partipiskan kommer att fungera i den här frågan.”

John Wallin lyssnade spänt. De höll på att bygga upp det imperium som skulle bli kronan på hans karriär. Och täppa igen käften på vissa! Som ansvarig för all viktig tumörkirurgi i landstinget skulle han ha inflytande på forskning, utbildning och utveckling. Han skulle dessutom automatiskt få stor internationell tyngd i olika samarbets- och våldshälsoorgan. Jonasson fortsatte självmant att tala.

“Sannolikt kommer avgörandet att hänga på hur ett par personer till slut röstar.” Jonasson lutade sig tillbaka och stängde munnen. Mer än så tänkte han inte avslöja. Det fanns saker som inte angick hans chefskirurg. Istället bytte han ämne.

“Vi måste se till att fortsätta att vara effektiva och professionella. Vi har inte råd med några misstag i det här läget.”

“Hur ser dom senaste siffrorna ut?”

“Bra, men de kunde vara bättre. Vi ska inte bara visa oss lönsamma, vi måste *imponera* på nämnden.”

Wallin höjde varnande handen när en läkare med en bricka passerade deras bord. Wallin tittade efter honom och smackade med läpparna.

“Där har du ett svagt kort. Klart underpresterande, honom måste vi göra oss av med”. I samma ögonblick kom en kavajklädd man gående. Wallin hajade till.

“Titta på fan! Inköpschefen. Centralbyråkraten nummer ett!” Han vinkade åt mannen som tvekande stegade fram till deras bord. Wallin gick rakt på sak.

“Jag skickade en inköpsorder till dig för mer än en månad sen och inget har hänt. Varför?”

Inköpschefen såg förvånad ut.

“Jag har meddelat ditt kansli att det inte finns några medel avsatta för det ändamålet. Det ankommer på inköpskontoret ... ” Wallin avbröt honom omedelbart.

“Det ankommer på dig och ditt förbannade kontor att verkställa dom beställningar du får! Var jag tar pengarna ifrån angår dig inte!”

Inköpschefen skakade på huvudet och fräste tillbaka.

“Så enkelt är det inte. Vi har centrala upphandlingsavtal, juridiskt förpliktande ... ” Ordväxlingen steg i volym, den tilldrog sig snart intresse från flertalet av cafeterians övriga besökare.

Svante Jonasson suckade tyst för sig själv. Han betraktade den typ av sammandrabbning han just var vittne till som onödig — för att inte säga direkt olämplig. Det behövdes bara att någon missnöjd anställd fick anledning att gå till pressen, så kunde det vara kört. Valet närmade sig och politikerna hade trycksvärta i blodet. Han önskade att hans chefskirurg kunde lägga band på sin konfrontationslusta. Men i Wallin hade han samtidigt den frontfigur han behövde. Wallins renommé som kirurg var förutom de ekonomiska delarna ett vägande skäl för den kommande fusionen. Han tänkte på det förestående kvällsmötet.

Sammanläggningen var ett "uppdrag" han hade från intressenter inom bank-och försäkringsbranschen. Det fanns stora pengar att hämta i privatiseringen av sjukvården. Ett mer individuellt socialförsäkringssystem kopplat till privata sjukförsäkringar stod på den politiska dagordningen. Både landstingen och statsmakten hade intresse av att minska den finansiella påfrestningen på budgeten och skyffla över ansvaret på den enskilde. Särskilt med tanke på det enorma vårdbehov man kunde se hos de kommande, stora pensionärskullarna. Då var ur lönsamhetssynpunkt ett mindre antal bolagiserade enheter att föredra. Men de drev ett grannlaga politiskt och ekonomiskt spel, det gällde att vara taktisk i alla lägen och inte röra upp en massa onödigt damm. Som Wallin just gjorde. Men Jonasson kände sin överläkare, han höll sig neutral och lät Wallin härja med inköpschefen. Han var utbytbar.

Wallins personsökare pep till. Utan att ägna sin antagonist en blick gick han fram till en väggtelefon. Han lyssnade under tystnad, tvekade en sekund men sade sedan:

"Det där får Berglund ta hand om. Flytta över dom till IVA, se till att Stina blir avlöst på kirurgen." Han hängde tillbaka luren och slog sig ned mitt emot Jonasson igen. I Wallins ögon syntes en belåten upphetsning

"Sören Landgren ligger på akuten efter en trafikolycka!"

*

Ingrid Landgren kom med smällande klackar gående mot akutsalen. Hennes undersökning var över, en sjuksköterska hade känt på hennes ömmande revben men konstaterat att det inte rörde sig om något brott. Ultraljudet visade att barnet var OK. Näsblodet kom av att Ingrid dråsat ned och slagit i bildörren när hon

fick loss säkerhetsbältet. Bilen hade ju legat på sidan. Hon grep tag i den första sjuksköterska hon såg.

“Hur är det med min man, Sören Landgren?”

“Så fort vi vet mer kommer ni att vara den förste som får reda på det.”
Sköterskan klappade henne på armen och försvann.

Inne på akuten försökte den gamle mannen sätta sig upp men trycktes milt tillbaka av Stina.

“Nej, ligg stilla. Var lugn, vi tar hand om allting.”

“Allt var mitt fel! Jag stod i andra tankar ...”

“Såja, det ordnar sig säkert. Hur känner ni er?”

“Lite ont i magen, och det värker här.” Han tog sig åt bakhuvudet där håret var tovtigt av blod. Sören Landgren betraktade dem från sängen bredvid. Han sade med svag röst:

“Varför kommer det ingen läkare?”

Innan Stina Carlsson hann svara öppnades dörren och två sjukvårdsbiträden kom in tillsammans med den rödhåriga sköterskan. Hon såg stressad ut.

“Wallin sa att vi ska flytta över patienterna till IVA och att doktor Berglund har ansvaret.” När Berglunds namn nämndes såg Stina för ett ögonblick ut att vilja protestera med sade efter en blick på Sören och gamlingen:

“Leta rätt på honom — men fort!”

Utanför satt Ingrid och väntade. Hon tittade upp när sköterskan kom utspringande och reste sig halvvägs ur soffan. I samma ögonblick gick dörrarna till akutsalen upp igen och sängarna med hennes make och den gamle mannen rullades ut. Stina Carlsson gick i täten. Hon såg arg ut.

“Vi ska flytta er make till intensivens för övervakning. Det är lugnare där.” Hon nickade i riktning mot hissarna. Ingrid gick fram och tog Sörens hand, hon fick ett blekt leende till svar.

Hon kände sig fruktansvärt rädd.

Kapitel 16

Sune Bergström kände sig tom.

Med hjälp av polisbrickan och den kollegialitet den frammanade hade han fått trafikpolisen att koncentrera sig på den gamle mannens del i olyckan. Händelseförloppet var också enligt Sune kristallklart.

Han hade kommit åkande i ungefär sjuttio — den gällande hastighetsbegränsningen. Längre fram såg han en skylt med femtio och ett övergångsställe med gult, blinkande ljus. Vid de vita strecken stod den gamle mannen. Sune lyfte foten från gaspedalen och höll ett vakande öga på gubben. Han tänkte väl inte kliva ut? Men åldringen stod kvar och tittade åt andra hållet, där en blå Volvo kom dundrande med en hastighet som Sune uppskattade till klart över den tillåtna. Sune hade både Volvon och gubben på näthinnan när gamlingen klev ut rakt framför honom.

Sune reagerade instinktivt. Han tvärbromsade och svängde hårt åt vänster. I nästa sekund brakade Volvon in i hans högra flygel och fick honom att spinna runt så att han stod med kylaren i motsatt körriktning. Volvon åkte av vägen, gled nedför slänten och välte.

“Visst fan var det gubbens fel. Senila gamlingar borde inte få sitta bakom ratten.”

Trafikpoliserna höll med. Sune fick som tack för sin insiktsfulla attityd höra några exempel som han instämmande kunde skaka på huvudet åt. Han lade in ett nytt tuggummi och undvek att flåsa konstaplarna i ansiktet. Tillsammans med lite avledande polissnack hade han lyckats avsluta formaliteterna utan att behöva blåsa i alkometern. Han hade klarat sig!

Sune tittade sig omkring i den tysta lägenheten. Varför mådde han då så dåligt? Han gick fram till fönstret och öppnade persiennerna, skymningen började sänka sig utanför. I lägenheten intill spelade någon rockmusik, glada skratt hördes genom väggen. Sune sjönk ned i en av skinnfåtöljerna, lutade huvudet mot ryggstödet och slöt ögonen.

Naturligtvis berodde hans tillstånd på chocken efter olyckan. Ljudet av plåt som

slets upp och glas som krossades. Åsynen av den blödande mannen. Kvinnans vrede. Dessutom hade han ju fått sig en smäll. Han fingrade på häftan vid hårfästet som en av poliserna satt dit. Det var klart att kallsvetten och ångestklumpen i magen kom av allt det. Men det är svårt att ljuga för sig själv.

Skuldkänslorna gick inte att förtränga. Hade han hunnit bromsa snabbare utan de där två starkölen i kroppen? Hade hans i vanliga fall så snabba reflexer då kunnat undvika kollisionen med Volvon?

Han strök sig över pannan och handen blev blank av svett. Gubben hade varit för nära, Volvon kommit för fort. Det hade inte funnits vare sig några alternativ eller marginaler. Sune gnuggade sig i ögonen, insåg att han duckade för den känsla som krävde gensvar. Självföraktet. Han hade svikit det mest grundläggande elementet i sina värderingar. Han hade smitit från sitt ansvar.

Sune drabbades av ett kraftigt illamående och sprang dubbelvikt in på toaletten. Ångesten skakade honom som en trasa, han kräktes så snor rann. Till slut blev han sittande på golvet med huvudet mot porslinskanten. Han kom att tänka på sina föräldrar.

I hans barndomshem hade modern alltid funnits där med sina tillrättavisningar och förmaningar. Hon var outtröttlig i sin nit när det gällde att uppfostra Sune till en "rättskaffens människa". Fadern stod för den stränga övervakningen och verkställandet av sanktionerna när pojkvaskern inte tagit till sig budskapet. Faderns vulkaniska humör i kombination med Bibelns inställning till aga hade sina fysiska konsekvenser — för budskapet var det centrala, medlen underställdes målet. Det gällde hederlighet. Inte bara den hederlighet som innebar att följa lagar och förordningar, utan oändligt mycket viktigare — den som bestod i att stå för sitt ord och sina handlingar. Att ta sitt ansvar.

Sune hade större delen av sitt liv levt så — och inte utan konsekvenser. Han var en upprorisk natur, kompromisslös och envis. När faderns örfilande hand ven över hans huvud tog han sitt straff men sänkte aldrig blicken. I vuxen ålder hade hans rebelliska inställning lett till att han vid ett flertal tillfällen kört över både regelboken och överordnade chefers beslut. Men han hade aldrig urskuldat sig utan stått för sina handlingar och tagit den påföljd som utdelats, vare sig det varit en rejäl utskällning eller löneavdrag. Samma gällde när han dödade sin familjs mördare. Utan att försvara sig godtog han det straff som utmättes. Till nu.

Det svala porslinet verkade inte kunna kyla hans heta huvud. En ny ångestattack fick honom att vika sig över toalettstolen. Efter några kraftiga sammandragningar tog det slut. Han tvättade sig i ansiktet och sköljde gallsmaken ur munnen innan han på darriga ben vacklade in i vardagsrummet.

Vad skulle han ha gjort? Med hans renommé skulle det vara klippt om han åkte dit för rattfylla. Inte ens Rune Lager skulle kunna rädda honom — och fan vet om han ens skulle vilja. Nej, han skulle definitivt vara slut inom polisen.

Detsamma gällde firman. Alla företag var noga med vilka de anställde, med sin image. Hans hittillsvarande eskapader var förlåtna för att han genom några spektakulära gripanden blivit en massmedial rikskändis — i alla fall för en kort tid. Och det skulle han ha blivit igen. I dagens kriminalpolitiska klimat skulle han fortare än kvickt åka upp på löpsedlarna — och sedan vara historia.

Sune skakade av en frossbrytning och sjönk djupt ned i soffan. Han försökte låta bli att tänka men hjärnan vägrade, klumpen i magen ville inte försvinna. Han började frysa för att bara någon minut senare kallsvettas. Han kurade ihop sig. Det kändes som om han ruttnade inombords.

Sune kom på benen. Han gick in i klädkammaren och rotade i skolådan. Tomt. Samma sak i städkåpet, bakom de gamla skurhinkarna. Men i verktygslådan fick han napp. Sune tog fram whiskyflaskan. Med darrande hand höll han upp ett glas och ställde det på bordet framför sig. Där blev han sittande och stirrade på den gula drycken. Hans härjade ansikte var nollställt. Skuggorna blev allt längre men han rörde sig inte.

Till slut reste han sig, satte på sig kavajen och försvann ut genom dörren.

*

Den rödhåriga sjuksköterskan halvsprang nedför korridoren upprört mumlande för sig själv.

“Inte på 2:an, inte linneförrådet, inte urologen. Kanske på 4:an! Jävla karl!” Det tog henne ytterligare några dyrbara minuter att nå fjärde våningen. Hon satte kurs mot det inofficiella rökrummet, ryckte upp dörren och stack in huvudet.

“Är Paul Berglund här? Har nån sett honom?” Hon flåsade, anfådd av allt trappspringande. I rummet satt två vårdpersonal av den manliga sorten, båda

skakade på huvudet. Den ene, en spenslig, finmig yngling i tjugooårsåldern med hästsvans och ring i örat gnäggade respektlöst.

“Jack Snèskärarn’! Han har väl gått och gömt sig, som vanligt.” Den andre mannen, i fyrtioårsåldern med skäggstubb och glesa tänder, lade till:

“Hoppas för patienternas bästa att du inte hittar honom.” Men han talade till en stängd dörr. I stället vände han sig till sin arbetskamrat och fortsatte:

“I förra veckan opererade Berglund ett ljumskbråck med lokalbedövning. Nån hade slarvat med remmarna runt handlederna och du vet hur det kan klia när nån karvar i en. Nåväl, patienten, en gubbe i femtioårsåldern, var öppnad när plötsligt en vit hand kröp fram mellan operationsdukarna — på väg mot det öppna operationssnittet. Berglund stod först bara och stirrade, sedan tappade han skalpellen i snittet och svimmade!” Den finnige skrattade men han hade hört den förut. Om biträdande överläkare Paul Berglund gick det många anekdoter — de flesta sanna.

*

Inne på intensivavdelningen placerades Sören Landgren och pensionären i den mindre av salarna. Sören och den gamle fick utrymmena bredvid varandra. EKG, blodtrycksmätare och dropp kopplades in. Stina Carlsson studerade den gamles övervaknings-EKG några sekunder och lyste sedan med lampan i ögonen på honom. Hon tittade på väggklockan. Sören Landgren följde henne med blicken. Den här gången var hans röst skarpare.

“Syster, varför kommer ingen läkare?”

Stina klappade honom lugnande på handen. Då upptäckte hon att Ingrid Landgren var på väg in i rummet. Hennes röst avslöjade hur orolig hon var.

“Har ni undersökt min make? Är han svårt skadad? Varför händer ingenting?”

Stina hejdade henne och motade ut henne ur salen.

“Allt är under kontroll, läget är stabilt. Er make behöver vila. Seså, vänta utanför, vi kommer att hålla er informerad om vad vi gör och hur det utvecklas. Försök att inte oroa er, det kommer att gå bra.”

Men Ingrid var inte så lätt att avfärda.

“Att ingen läkare tittat på nån av dom” — hon gav sitt armbandsur en blick —
“på hela den här tiden är en skandal. Det har gått över fyrtio minuter. Dom kom
ju in akut!”

Stina sade inte emot henne. Hennes yrkeserfarenhet hade lärt henne att inte
argumentera med oroliga eller chockade anhöriga. Dessutom hade Ingrid ju i sak
rätt.

“Doktor Berglund är på väg.” Hon stängde dörrarna bakom henne och mötte
Sörens blick. Stina blev tvungen att titta bort.

Var höll karln hus?

*

Den rödhåriga sjuksköterskan ryckte upp dörren till tvättförrådet. Paul Berglund
satt på en hög byxor och såg ut att läsa en tidning.

“Där är du!” Hon lät anklagande.

Berglund såg skyldig ut och dolde tidningen.

“Vad skriker du för? Vad är det om?”

“Vi har en trafikolycka med två skadade på IVA! Vad gör du här?”

Han undvek frågan och såg avvisande ut.

“Det kan väl John ta hand om.”

“Du har jouren. Wallins order! Sno på, det är bråttom!” Utan att vänta på svar
släppte hon dörren och gick.

Paul Berglund väntade tills han var säker på att hon givit sig iväg. Sedan tog han
fram den kolorerade tidningen och blåste noga av omslaget. Han stoppade det
avklippta sugröret i rockens bröstficka. Den satt fint! Han slängde tidningen i en
papperskorg och började utan överdriven brådska gå efter henne. Med en
förstulen blick i sköterskans riktning — hon var mer än tjugo meter framför

honom, hon småsprang — drog han rocken åt sidan och slog på personsökaren. Apparaten pep till, en röd lampa tändes. Han suckade.

Det här var inte hans värld men han hade inte haft mycket till val. Hans familj hade krävt det, både hans far, farfar och farfarsfar hade varit läkare. Det var självklart att han skulle följa familjetraditionen. Några invändningar accepterades inte trots att han redan som barn svimmade när han såg blod och äcklades av alla färgbilder på operationer hans far envisades med att förevisa honom.

“Det där växer du ifrån, pojken min. Att vara läkare är det hedervärdaste av alla yrken, ett av samhällets mest aktade.”

När han försökte straffa ut sig från medicinhögskolan hotade hans far med att göra honom arvlös och dra in hans ekonomiska understöd. Paul var van att ha pengar på fickan och leva gott, något som hans far möjliggjorde även under studietiden. Så länge han klarade sina tentor.

Han hade fogat sig i det oundvikliga men alltid haft tankar på att lägga av. Så fort det gick. Hans far hade varit över femtio när han föddes, närmare åttio när han var färdig med sin utbildning. Någon gång måste ju gubben dö.

Och det gjorde han en kort tid efteråt. Men Paul hade underskattat sin fars beslutsamhet. I testamentet fanns en villkorsklausul — han skulle få disponera en generös avkastning från den fond fadern instiftat till hans förmån men bara så länge han “tjänade mänskligheten genom sin hippokratiska ed”. Så nu satt han där, fadern styrde hans liv till och med efter sin död. Men vad fan, eftersom han måste delta i den här charadern för att kunna leva sitt utsvävande liv gjorde han det bästa av situationen. Nämligen så lite som möjligt. Han svängde runt hörnet på den gulmålade korridoren med sina blomsterdekorerade väggar och olikfärgade vägvisarstreck på golvet. Han gjorde sig ingen brådska.

Ett bekymmer var dock hans förbannad svåger, strebern nummer ett. John var snäppet värre än fadern. Men samtidigt gav just den relationen honom möjlighet att komma undan med saker som skulle vara omöjligt på ett annat sjukhus. Så länge han gjorde sin hustru Mona, Wallins halvsyster och ögonsten lycklig höll Wallin sig något så när lugn. Släktrationen var jobbig och samtidigt orsaken till att han befann sig på Sahlbergska sjukhuset. Han snörvlade, näsan rann alltid direkt efter en sträng.

När han och Mona var nygifta bodde de i Växjö, där Paul Berglund gjorde sin AT-tjänstgöring på ett litet sjukhus strax utanför staden. Det gillade han inte. Han hade försökt komma till en större vårdinrättning där han kunde försvinna i mängden. På distriktsläkarmottagningen gick det inte att dölja vare sig sin existens eller sina misstag. Men landet hade ett läkaröverskott och chansen till förflyttning var liten.

Mona hade börjat sin övertalningskampanj utan att säga något till honom. När erbjudandet från Sahlbergska kom var han helt oförberedd — dessutom måste han bestämma sig snabbt. Han hann inte fundera så mycket utan accepterade. Då först berättade Mona att det var hon som låg bakom — men hon berättade inte hur hennes förbannade fascistbror var! Det ville hon förresten fortfarande inte inse, det gick inte att prata med henne om John. Så Paul höll god min och odlade utåt rollen som den plikttrogne läkaren och den gode maken. Det senare var inte speciellt svårt och krävde inte heller så mycket av hans tid. En pilot inom det internationella trafikflyget var borta långa perioder. När hon kom hem krävdes bara lite sex och att han lyssnade på hennes berättelser om förseningar, fjantiga machokollegor med mentala Biggleshalsdukar och hennes tirader om hur svårt det var för kvinnliga piloter att få erkännande. Han var bra på att lyssna till synes intresserad — på medicinhögskolan utveckade han förmågan att praktiskt taget sova med ögonen öppna. En talang han nu hade nytta av i sitt äktenskap. Så John var egentligen inget fundamentalt problem, det gällde bara att hålla sig undan och inte provocera honom. Han tittade på klockan. Sju timmar kvar, sedan skulle han gå av skiftet, slippa skiten. Han hejdade sig, svängde vänster in på herrtoaletten och tog sig tid framför porslinskålen.

Akutpassen var de värsta, särskilt när Stina Carlsson var i tjänst. Hon led tydligen av något sorts Moder Thérésasyndrom. Han skakade av och rättade till rocken. Nåja, det gällde bara att hålla sig undan och skjuta de avgörande besluten till nästa pass. Han flinade för sig själv. Myglartalangen hade han utvecklat till fulländning i lumpen. Vad var det talesättet sade: den som inte gör någonting riskerar heller inte att göra några misstag.

Fast det gällde förstås att få det att se ut som att man gjorde någonting.

Kapitel 17

Sune tog en taxi till sjukhuset.

Han kände sig som en geléklump och såg ut som han mådde. Det glesa håret stod på ända, i panna satt den genomblodade häftan. Skjortan hängde utanför, han var blek och eländig. I blicken fanns något desperat.

I receptionen hade de sagt att *landstingsrådet* Sören Landgren låg på kirurgakuten. Sune hade blivit tvungen att vifta med polisbrickan innan han fick någon som helst information. På akuten blev han hänvisad till intensiven. Han tog trappan med långa kliv och följde anvisningsskyltarna. När han vek runt ett hörn hörde han det omedelbart.

Ett intensivt pipande ljud kom från någonstans mitt i korridoren. I nästa ögonblick höll Sune på att bakifrån bli omkullsprungen av en man i en vit, fladdrande läkarrock. Mannen försvann in genom dubbeldörrarna till vänster. Framför dem stod Ingrid Landgren. Blicken satt som nitad vid de svängande dörrarna.

Sune stannade några meter från henne. Ingrid Landgren rörde sig först inte, sedan vred hon sakta huvudet och såg Sune rakt i ögonen.

“Du igen!”

Sune höll avvärjande upp båda händerna.

“Jag ber om ursäkt, men jag måste få veta ... “

Ingrid tog ett steg närmare Sune, hon var vit i ansiktet.

“Om det inte vore för dig ... Det här ska du ställas till svars för, var så säker! Inbilla dig inte att du kan gömma dig bakom polisbrickan. Den här utredningen ska jag se till att ingen kåranda kan manipulera!”

Sunes röst hårdnade.

“Var det bara mitt fel? Jag försökte väja för pensionären. Vilken hastighet höll er make? Saktade han in vid övergångsstället?”

Ingrid tittade förvirrat på Sune. Hon öppnade munnen, stängde den igen. Det fanns tårar i ögonvrån. Sedan sänkte hon blicken och vände på klacken. Det stod en rad med tre stolar utefter ena väggen, hon och gick och satte sig på den mittersta.

Sune stoppade händerna i byxfickorna och lutade sig mot väggen. Han hade fått igen käften på fru Landgren men inte kändes det bättre för det. Snarare tvärtom.

Han måste få visshet. Han tänkte vänta.

*

Svante Jonasson passerade genom hotel Anglais lobby och gick mot hissarna. Rum 425, prick klockan arton, hade rösten i telefonen sagt. Han vred försiktigt på huvudet och granskade den palmutsmäckade soffgruppen framför fönstret. Där satt några turister med en stor Stockholmskarta framför sig. I övrigt var entrén tom.

Framför hissdörrarna stod en kvinna med småbarn som trots upprepade tillsägningar fortsatte att knuffa varandra. Jonasson undvek att hamna i stridszonen. Hissen plingade till, han lät kvinnan och barnen gå före.

Just när dörrarna skulle stängas kom en kraftigt byggd, kostymklädd man springande. Han hade en dokumentportfölj i ena handen och vinkade frenetiskt med en andra att någon skulle hålla hissen.

Jonasson tryckte på rätt knapp och väntade. Han hade känt igen den moderate landstingspolitikern men låtsades inte om det. Ett beteende som var ömsesidigt och fick båda att intresserat följa den klättrande ljussiffran på hisspanelen. Det löjliga i att två vuxna människor i samma hiss och som kände varandra inte låtsas om varandras existens tvingade Jonasson att kväva ett skratt. Men dubiöst spel lockade väl emellanåt fram en del teatraliskt beteende, tänkte han. Utan att ta någon notis om varandra steg de ur hissen på fjärde våningen.

Jonassons goda humör försvann, känslan av krypande obehag kom tillbaka. Han brukade i tveksamma situationer gömma sig bakom bulvaner och underhuggare, men nu var det inte han som satte upp spelreglerna. Han kastade en blick på klockan. Om allt gick som beräknat skulle det snart vara över, etappmålet vara nått.

En diskret knackning och dörren till rum 425 öppnades. Där inne satt två män, men inte den Jonasson hoppats på. Han blev alldeles kall. Deras säkra kort, finansmannen med stort F saknades! Utan hans insats skulle framgången utebli. Helvete! Svante Jonasson tvingade ned paniken.

Det första han kom att tänka på var sekretessen. Hade någon pratat bredvid mun? Inte på hans sida i alla fall, det var han säker på. Han var den ende på Sahlbergska som kände till dessa möten och han hade vett att knipa käft. Som när John Wallin försökte fiska. Att hålla honom utanför hade varit ett av villkoren, på sätt och vis förstod Jonasson varför. Wallin skulle komma med invändningar om han insåg vad som väntade. Jonasson blängde på moderaten som satte ned dokumentportföljen och hälsade på de båda männen. Även Jonasson fick en nick. Kunde det vara moderaten som klantat sig? Men Jonassons farhågor kom på skam.

“Att vår huvudman inte kan närvara ska inte tas för något annat än vad det är. Han är upptagen på annat håll. Jag har fullmakt att driva förhandlingarna för både banken och försäkringsbolaget till ett för alla parter förhoppningsvis tillfredsställande resultat.” Jonasson släppte ut en tyst suck.

Mannen framför honom hälsade vänligt och de slog sig ned runt glasbordet. Kaffe var framdukat, på ena kortsidan tronade en tjock dokumenthög. Jonasson betraktade bankens representant från sidan. Han kände igen honom från otaliga affärstidningsomslag. Den ungdomlige, blonde mannen ansågs som en av bankimperiets kommande och viktiga makthavare. Dessutom som en framsynt och skicklig ekonom. Jonasson lutade sig tillbaka. Det här skulle nog gå att ro i hamn.

*

Så snart larmet började pipa sprang både Stina och den andra sköterskan fram till den gamle mannen. Han var medvetslös.

“Kalla på narkosjouren!” Stina började ge hjärtmassage samtidigt som hon fortsatte att ge order.

“Fort, ge honom 1 milligram adrenalin!”

Den rödhåriga gjorde ordning en spruta, Stina fortsatte med hjärtmassagen. Hon arbetade koncentrerat, pustade vid varje stöt. Så fort sprutan var klar injicerades

innehållet. Sören Landgren satte sig halvvägs upp och följde den gamles kamp med ett ansiktsuttryck fyllt av oro.

Dörren slängdes upp och in kom Paul Berglund. I samma ögonblick övergick larmet till ett ihållande pipande, ett rakt streck syntes på skärmen. Berglund tittade på den tomma sprutan, på hjärtmonitorn och på översköterskans pumpande rygg. Han rörde sig inte.

En narkosläkare och en narkosköterska kom inspringande och gick omedelbart till verket. Läkaren injicerade ytterligare en dos adrenalin, därefter satte han in elchocker. Vid varje stöt skakade den gamle mannens kropp till men hjärtmonitorn visade på oförändrat hjärtstillestånd. Stina fortsatte med massagen.

*

På Anglais var stämningen uppåt. Saken var klar, endast detaljer återstod. De fick advokaterna ta hand om när tiden var inne. Allt som sedan behövdes var ett ord från bankens ledning.

“Tiden talar för oss. Såg ni tidningsrubrikerna i veckan?” Moderatpolitikern såg förtjust ut. “Inställda operationer på grund av brist på pengar, uteblivna laborietester av kostnadsskäl. En sjuttioåring nekades vård av samma orsak. Sånt ska inte kunna hända dom som har en privat sjukförsäkring. Och som anlitar ett privat sjukhus, företrädesvis Sahlbergiska.” Instämmande skrott ackompanjerade hans inlägg.

Jonasson nickade också även om han inte kunde uppbåda samma entusiasm för det som skett — en samvetsömhet han tydligen var ensam om. Bankmannen anlade till exempel ett annat perspektiv.

“Vårdsektorn är en evighetsmaskin, den marknaden sviktar inte. När folk blir sjuka är dom beredda att betala. Vår uppgift är tvåfaldig: dels att förankra ansvarstanken hos Svensson så att han eller hon rent ekonomiskt prioriterar sin hälsa, dels att få dom att betala i förskott. Det senare är ju inget nytt, det har folk hittills gjort via landstingsskatten.” Det sympatiska ansiktet klövs plötsligt av ett högljutt hästgägg. Han reste sig, gick fram till det stora panoramafönstret och tittade ut över Humlegården.

“Faktum är att dagens koppling av sjukvårdskostnaderna till andelen av BNP i framtiden blir ointressant. Det ligger inget politiskt provokativt i höga

sjukvårdskostnader så länge det inte är det allmänna som står för notan. Vad den enskilde lägger sina pengar på är hans eller hennes ensak.

Alltså behöver vi inte riskera att få känna av några konstgjorda produktionstak.” Han vände sig mot de övriga och log åter sympatiskt.

“En massiv opinionsbildning måste till så att det blir viktigt för Svensson att ha en god sjukförsäkring och en effektiv sjukvård. Det bör inte vara omöjligt, dom flesta föräldrar skyr inga kostnader när det gäller ett sjukt barn. Alla har vi dessutom egna föräldrar som vi vill ska bli väl omhändertagna när dom blir gamla och skröpliga och sist men inte minst vill vi alla vid behov få en god vård. Det är bara under en kort period i livet, under vår ungdoms upplevelse av odödlighet som vi inte tänker på vår hälsa.” Det där uttrycket — Jonasson kunde inte bestämma sig för om det var sympatiskt eller slugt — spred sig över hans ansikte.

“Det ska bli viktigare för Svensson att lägga sina pengar på en bra vård än på en andra bil. Det är inget fel eller omoraliskt i det. Och vad skulle inte det göra för miljön?” Åter brast han ut i det där brakande skrattet. Varje gång hoppade Jonasson till. Det kom så abrupt, utan inandning eller annan förvarning. Bankmannen slog ihop händerna.

“Alla försäkringsbolag är på bettet, vår specielle partner i än högre grad. Det fina i kråksången är att vi till och med har regeringen med oss i den här utvecklingen.” Han log ironiskt, alla visste att statsmakten inte hade något val.

Den moderate landstingspolitikern släppte fram ett gurglande skratt. Jonasson gav honom en blick, där satt en skrupelfri man. En oblygare mutkolv hade han sällan skådat.

Moderaten hade fått löfte om att bli styrelsemedlem i en stor inköpsorganisation, ett fett arvode var knutet till jobbet. Han hade inför dem alla envist och utan att rodna chackrat om storleken.

Den mörklockige man som redan befunnit sig i rummet när Jonasson och moderaten kom in var en centerpartists nämndpolitiker. Han ansvarade dessutom för den kommande försäljningen av Sahlbergsska och hade därmed full insyn i de olika intresserade köparnas anbud. Under hela deras förhandling hade han inte sagt många ord. Vad han hade fått för löften för att avvika från partilinjen och manipulera anbudsförfarandet hade Jonasson ingen aning om. Och inte

intresserade det honom heller. Han hade redan säkrat sin egen framtid.

Jonasson harklade sig.

“Motståndarsidans starkaste kort är Sören Landgren. Innan jag gick hit fick jag reda på att Landgren råkat ut för en trafikolycka och ligger på Sahlbergskas intensivavdelning.”

“Utmärkt!” Finansmannen mottog nyheten ungefär som när en schackspelare inser att ett ny möjlighet öppnat sig för hans egna pjäser.

“Med honom borta ur bilden tror jag att hans suppleant låter tala med sig.”

“Då skulle vi ha en klar majoritet i nämnden för övertagandet?” Moderaten såg förtjust ut. Någon sympati för Sörens Landgrens person kunde Jonasson inte se.

“Ja.” Finansmannen vände sig till Jonasson och gav honom en neutral blick.
“Men bara om Landgren blir kvar på sjukhuset i minst två dagar.”

*

Stina flåsade rytmiskt, hennes rygg kröktes vid varje massagestöt. Berglund lade en hand på hennes arm, det hade gått mer än en halvtimme. Stina tittade uppgivet på den gamle. Den rödhåriga satte handen för munnen. Narkosjouren packade ihop och gick. Det var över.

Sören Landgren halvsatt fortfarande i sängen. Han stirrade anklagande på Berglund, hans bröst hävde sig tungt. Han stötte fram orden.

“Ni kom för sent!” Sedan flämtade han plötsligt till och föll tillbaka i sängen.

Kapitel 18

På Hotell Sheraton på Vasagatan låg en man med sydländskt utseende utsträckt på sängen. Han hade mörka, nästan svarta ögon, det vänstra ögonlocket hängde en aning. Jackan hade han lagt över en stol men behållit den mörkblå skjortan och slipsen på. Skjortärmarna var upprullade, underarmarna täckta av en hårig matta. I händerna höll han ett exemplar av Herald Tribune. Lojt korsade han benen. Han bar ett par cowboyboots i ormskinn.

När telefonen ringde kastade han en blick på sitt armbandsur. På sekunden. Han sträckte ut höger hand och lyfte luren, klämde fast den mot axeln. Varje rörelse var distinkt.

“As agreed, one down, one to go.” Hans röst var tonlös, engelskan hade en klar brytning. Han lyssnade en kort stund utan att säga något. Ögonen var fästa i taket.

“The adress?” Han upprepade tyst för sig själv det han hörde. Sedan lade han på, reste sig och tog ut en attachéväska ur garderoben.

När han knäppte upp väskans dubbla botten började han nynna på en sydamerikansk slagdänga.

Kapitel 19

Sune hade placerat sig på golvet mitt emot dubbeldörrarna. Han satt med knäna uppdragna till hakan och tittade tomt framför sig. Plötsligt hördes ljud från andra änden av korridoren och runt hörnet svängde Vackre Harry liggande på en säng. En ung man i gröna kläder sköt på. Bakom gick Tomas Falk och Lennart Källgren.

“Sune? Vad gör du här?” Tomas ögonbryn åkte upp mot hårfästet. Sune reste sig och gick dem till mötes. Han höll rösten låg.

“Jag har krockat. Med landstingsrådet Landgren till råga på allt. Det där är hans hustru.” Han nickade i riktning mot stolarna där Ingrid Landgren satt med rak rygg och blicken stint fäst på dörrarna. Lennart gav plåstret i Sunes panna en blick.

“Du är inte allvarligt skadad?”

Sune skakade på huvudet, tittade på sjukvårdsbiträdet och sedan ned på sängen. Han ville inte prata om sig själv.

“Och här har vi Vackre Harry igen. Mannen som inte gillar att resa på fastande mage.”

Harry gav honom ett blankt, intetsägande leende och ryckte på axlarna. Lennart Källgrens ansikte var neutralt.

“Jajamänsan, om inte tiden gör sitt vankas laxermedel. Sen nedkommer vännen Harry med nåt halvkilo kokain.”

“Ska ni bevaka honom?”

Tomas och Lennart nickade bekräftande. Sune rynkade pannan.

“Borde ni inte vara fler med tanke på vilka Harry jobbar åt?”

“Jo, det stod två uniformer utanför entrédörrarna tidigare men dom kunde inte avvaras längre. Det tog tid uppe på Röntgen.” Lennart gav Tomas en blick. “Med lite tur är det här snabbt överstökat. Tomas vill hem, lillgrabben har födelsedag i

morgon.”

Sune tittade på Tomas som log. Han hade när han äktade Monica Succi också fått ytterligare en familjemedlem. Carlo, ett mörklockigt charmtroll på åtta år var ett resultat av Monicas första äktenskap. Det enda goda hennes förra man åstadkommit, enligt henne. Tomas dyrkade grabben. Sune blinkade trött och klappade Tomas på axeln. Jobbet krävde sin tribut.

Tomas gick och satte sig på en stol bredvid Ingrid. Han tog en tidning från ett fack på väggen och började läsa. Lennart dröjde sig kvar hos Sune.

“Röntgenbilden bekräftade det den där kinesen sa. Harry har fått något slags medicin. Enligt läkaren brukar det som mest ta en tio-tolv timmar innan den verkar.” Det var typiskt för Lennart, tänkte Sune. När förklaringen till Sunes närvaro nu var avhandlad, övergick han till nästa fråga. Han höll sig till fakta, resonerade logiskt och drog sina slutsatser. När alla andra slutgiltigt kört fast och ägnade sig åt att deppa brukade han med sitt knastertorra förhållningssätt komma upp med alternativa lösningsförslag på de flesta problem som lades framför honom. Dessutom kunde Lennart hålla käften. Sune behövde prata med någon, Lennart kanske var rätt man. Men Sune tvekade, åter dök Lennarts sexuella läggning upp i Sunes huvud. Men å andra sidan kunde den kanske vara en tillgång, innebära en mer distanserad syn på saken, det vill säga på hans äktenskap. Lennart tittade frågande på honom.

“Jag drar in honom på rummet.” Det var vårdbiträdet som avbröt Sunes tankegång och Sune lät det falla.

*

Inne på intensivrummet gick Paul Berglund fram och stängde av larmet. Han tog fram stetoskopet och satte det mot gamlingens bröstkorg. Sedan nickade han bekräftande.

“För den här är det över.” Han lyfte huvudet och tittade mot Sörens säng. “Är han det andra trafikoffret?” Utan att vänta på svar gick han över till honom.

Stina och sköterskan dröjde sig kvar vid den gamles säng, på något vis oförmögna att fatta att han var borta. När den rödhåriga sköterskan gjorde en ansats att följa efter Berglund grep Stina henne i rockärmen och sade lågt:

“Var hittade du honom?”

“I 4:ans tvättförråd.”

Stinas ansikte blev hårt.

Berglund ställde sig bredvid Sören Landgren med ryggen åt dem. Stina gick runt sängen och stirrade på honom. Hennes ögon var svarta av vrede. Berglund tittade upp och vek omedelbart undan med blicken. Han såg för ett ögonblick både skamsen och rädd ut. Sedan ägnade han sin hela uppmärksamhet åt Sören Landgren. Han lyssnade på hans andning, tog pulsen och lyfte på hans ena ögonlock.

“Var han medvetslös när han kom in?”

“Nej, han svimmade först när den gamle mannen dog.” Stina kämpade för att inte darra på rösten. Berglund ignorerade henne, talade rätt ut i luften.

“Håll honom under observation. Ta blodtryck och puls varje halvtimme och underrätta mig om några förändringar inträffar.” Han stoppade ned stetoskopet i fickan och gick mot dörren. Stina såg inte ut att tro det hon hörde.

“Bör vi inte göra en datortomografi av huvudet, en CT-scanning? Han ... ”
Berglund avbröt henne.

“Jag ser inget behov av det för ögonblicket. Låt oss vänta på att han kommer ur medvetslösheten.”

“Jamen, han kan behöva opereras, en blödning... .”

Paul Berglund gick ut genom dörren. Stina tittade långt efter honom. Sedan fattade hon sitt beslut.

“Nej, det här går inte.” Hon gav sköterskan en bestämd blick. “Sök överläkare Wallin igen. Den här gången vill *jag* tala med honom!”

*

Vårdbiträdet hade börjat backa sängen med Harry in genom dubbeldörrarna när Paul Berglund kom ut. De höll på att krocka med varandra. Sune noterade att

läkaren såg stressad ut, han var blek med svettdroppar i pannan.

När Paul Berglund fick syn på sängen tog han ett steg bakåt och höll automatiskt upp dörren. Hans blick föll på Harry. Berglund stelnade till, hans haka föll ned, han verkade förvirrad. Blicken gick från sjukvårdsbiträdet till Harry och tillbaka igen. Rösten var pressad.

“Vad är det för fel på den här?”

“Han ska ligga här för observation, eventuellt magtömmas. Det är fullt på sexan.” Sjukvårdsbiträdet backade in genom dörrarna, Berglund tog ett tvekande steg efter men nu kvicknade Ingrid Landgren till. Med några snabba steg var hon framme och lade en hand på Berglunds arm.

“Äntligen en läkare! Hur är det med Sören?”

Sune, Tomas och Lennart iakttog dem. Berglund tittade fortfarande efter sängen, sedan släppte han dörren och vred på huvudet. Han verkade fullständigt desorienterad.

“Hallå! Jag talar till er!” Ingrid tappade det lilla tålamod hon hade kvar. Berglund ryckte till och räckte fram handen.

“Jag ber om ursäkt, jag ... Ni måste vara maken. Doktor Paul Berglund.” Han tystnade, verkade söka ord och tittade på Sune, Tomas och Lennart. Sedan lade han en hand på Ingrids arm och ledde henne bortåt korridoren.

Sune och hans kollegor stod för långt ifrån för att höra vad som sades. Men reaktionen från Ingrid Landgren var tydlig — och högljudd.

“Så min make är plötsligt medvetslös! Och den gamle mannen är död! Han var helt klar när vi kom in!”

Paul Berglund höjde avvärjande båda händerna men också rösten. Det rann svett nedför hans panna.

“Komplikationer tillstötte för den gamle, troligtvis en massiv inre blödning. Er make behöver vila, medvetslösheten är ett tecken på det.” Berglund slog ut med armarna i en både urskuldande och tafatt gest. Han började gå bakåt samtidigt som han tillade:

“Jag beklagar, vi får hoppas... ” Ingrid avbröt honom, hennes röst darrade.

“Hoppas! Är det allt ni kan åstadkomma? Nåt har gått snett här! Jag kräver en förklaring!” Hon grep åter tag i läkarens arm men Berglund vred sig fri och började gå. Men Ingrid gav sig inte.

“Försök inte smita!” Hon rusade fram, grabbade tag i Berglunds rockskört och drog honom bakåt. Berglund såg plötsligt desperat ut.

“Släpp mig, människa! Vad tar ni er till?”

När Sune hörde att den gamle mannen dött drabbades han av panikångest. På den utvecklingen var han fullständigt oförberedd. Världen stod plötsligt stilla, en enda tanke ekade i hans huvud — det var hans fel! Det svartnade för ögonen, han fick svårt att andas. Kroppen kändes förlamad, som ett stycke dött kött. Men när Ingrid fysiskt angrep läkaren vaknade Sunes intränade polisreflexer till liv. Utan en medveten tanke, som en robot, sprang han fram, grep tag i Ingrids och höll henne. Även Tomas och Lennart hade rest sig. Berglund skakade på huvudet och svalde några gånger. När han skyndade därifrån tittade han en sista gång mot akutsalens dubbeldörrar. Blicken var jagad.

“OK, nog nu! Ta det lugnt.” Sune tog automatiskt fram kommandorösten men Ingrid försökte desperat ta sig loss. Sune klämde åt över armarna med sina stora händer. Ingrid satt som i ett skruvstäd. Hon ropade förtvivlat efter läkaren.

“Stanna! Jag vill veta ... ” Hon vred ansiktet mot Sune med tårarna rinnande nedför kinderna.

“Din jävel! Lägg dig inte i!”

Sune släppte henne. Han led med henne, skuld känslorna trängde sig på. Och nu inte bara för Sören Landgren. Sune vädjade.

“Du kan inte banka information ur honom. Fråga sköterskorna, be att få läsa journalen.”

Ingrid stirrade på honom, ansiktet var strimmigt av gråten. Hon gned sina överarmar.

“Dra åt helvete! Försvinn!”

Sune höll avvärjande upp händerna. Han kände sig sjuk, färdig att kollapsa. Han hörde sig själv säga:

“Jag lämnar mitt namn och telefonnummer i receptionen,
i fall det skulle vara nåt jag kan göra.”

Ingrid vände sig bort. Sune tittade på Tomas och Lennart. Han orkade inte möta Tomas forskande blick.

Plötsligt brast något inom honom. Han vände på klacken och sprang.

Kapitel 20

“John, jag hörde på Sällskapet att du snart kommer att vara ett namn att räkna med inom kirurgin i det här landet.” Clas A:son Wallin lade från sig silverbesticken och torkade sig omsorgsfullt om läpparna med servetten. Det kritvita, tjocka håret klädde honom, trots sina sjuttio år darrade han inte på handen. Han fäste sina blekblå ögon på sonen. John Wallins hjärta klappade fortare, faderns beröm värmdde.

Det var familjens obligatoriska herrmiddag. I den rustika matsalen serverades den sista onsdagen i varje månad middag på vilt — fasan, ripa eller hjort — och alltid tillsammans med ett utmärkt årgångsvin. Cognac eller whisky till kaffet avslutade den kulinariska delen.

I princip tilläts inga damer närvara. Inga fruar, inte ens deras halvsyster. Det enda undantaget var styvmodern, men hon infann sig sällan och vid de tillfällen hon blek och tillbakadragen satte sig vid bordet sade hon aldrig något. Däremot registrerade hon med intensiva, mörka ögon det som skedde. Precis som nu. John fick som alltid krypande obehagskänslor inför hennes blick.

Serveringspersonalen hade feminina inslag, men de räknades inte. Något John ofta tyckte gällde även honom. Som om brodern läst hans tankar upphävde han sin stämma.

“Ja, helbrägdagöraren. Du blir nog lika berömd som Jesus!” Tores sarkasm sekunderades av mellanbroderns hackiga skratt — Fredric gick fortfarande i sin äldre brors ledband.

“Du kanske till och med får löneförhöjning?” Därmed hade mellanbrodern fört in dem på det gamla vanliga mobbingsspåret.

Pengar var familjens signum. Sedan tidens gryning hade de varit välbärgade, åtminstone verkade det så. Sjöfart och handel kan ha varit branscher släkten börjat i enligt släktforskarna. Där fanns uppgifter som tydde på att “sjöfart” under en period var synonymt med sjöröveri. Inget att hymla med, ansåg fadern.

I modern tid dominerade industri och energi. I början på decenniet hade farfadern dött och efterlämnat en ansevärd förmögenhet till sin son. Clas A:son

hade förvaltat pundet väl. Familjens tillgångar tjugodubblades. Idag fanns familjen med bland landets tio rikaste, en självklarhet. Lika självklart var det att ta ansvar för denna förmögenhet genom att "följa i fädrens spår", det vill säga ägna sig åt företagsdrift, affärsverksamhet och kapitalförvaltning. Både Tore och Fredric hade lojalt gjort det traditionen påbjöd. Men inte John.

Redan som liten visste han vad han ville ägna sig åt. Han älskade att plocka sönder och sätta ihop saker, att dissikera grodor — allt som gav honom tillfälle att utforska tingens ordning. Tidigt förstod han kunskapens tjusning — och makt. I kamratgäng och relationer dominerade han genom sitt intellekt. Och han avvek inte från kursen. Modern hade stöttat honom så gott hon kunnat. Men att gå emot Clas A:son Wallin hade kostat. John kom ihåg modern som en bräcklig, vacker blomma som sakta tynade bort i sjukdom och brist på kärlek. När hon gick bort hatade han i tysthet sin far — och anklagade sig själv. Hon hade fått betala ett högt pris för att hon hävdade sin och Johns rätt till ett eget liv.

Och det kostade fortfarande. Varje middag lät fadern de båda bröderna häckla honom. De blekblå ögonen betraktade honom uttryckslöst. Som om han väntade på någonting. John visste inte på vad.

Familjens överhuvud och bärare av traditionerna hade alltid krävt lydnad. Han valde att se Johns yrkesval som en revolt, ett avståndstagande från familjen. Det spelade ingen roll vad John sade, faderns dom blev hård. John uteslöts ur familjegemenskapen under hela sin studietid. Först när han nådde sin specialistkompetens blev han tagen till nåder.

"Jag beundrar din målmedvetenhet", hade fadern sagt men i rösten fanns ingen värme.

Under hans frånvaro hade fadern gift om sig — John hade inte varit bjuden till bröllopet. Till styvmodern utvecklade han på en gång en distans — kanske beroende på att han trodde att styvmodern såg hans smärta, även om hon aldrig antydde eller sade något. Det enda goda faderns nya äktenskap fört med sig var att John fick en halvsysster. Och vilken syster! De fann varandra direkt. Till en del berodde det på utanförskapet, men också på att de i mycket var lika. Självständiga, egensinniga och intelligenta. Precis som John valde hon i opposition med familjen att gå sin egen väg och blev trafikpilot på SAS. Mona hade dock accepterat priset för sin självständighet och försökte inte vinna sin omgivnings godkännande. Det som aldrig upphörde att förvåna John var hur en

sådan kvinna kunnat gifta sig med en nolla som Paul Berglund. Han förbannade fortfarande den dag han sammanförde dem.

“Den kommande fusionen mellan sjukhusen ska ses som en del i en långsiktigt strategi, eller hur John? Och med betydande finansiella konsekvenser?” Både Tore och Fredric såg förvånade ut men återställde snabbt sina anletsdrag. Det var ovanligt att fadern lade sig i deras käftande. Något var på gång.

John blev lika överraskad som sina bröder men höll anletsdragen under kontroll. Maskhållning var ett tecken på styrka. Var fadern på hans sida?

“Jo, det stämmer. I ett längre perspektiv ... “

“Rör det sig om miljarder!” Fadern avbröt honom. Både Tore och Fredric såg osäkra ut. Clas A:son betraktade uttryckslöst sin son.

“Som du tjänar åt andra, i stället för åt familjen. Du har valt att vara en löneslav.” Han sade det lidelsefritt, nästan likgiltigt. Faders förakt gjorde ont men John visade inte med en min vad han kände.

“Vilket gäller såväl vår statsminister som USA:s president.” Att hålla en hög intellektuell nivå och ironisera var bästa försvaret. Inombords skar orden djupt i hans hjärta, men det var en omöjlighet att visa smärtan. Det betydde förlust av hans manlighet. Kanske var det detta fadern väntade på. Styvmodern betraktade honom intensivt men när hon mötte Johns blick tittade hon ned i bordet. Tore kastade servetten på tallriken, hans vänstra öga började blinka.

“Lillebror har alltid varit för fin för att befatta sig med pengar. Det måste finnas en högre mening, ett kall... ” John avbröt honom, det hettade runt öronen men rösten var frostig.

“Ditt perspektiv på saker och ting sträcker sig så långt som din näsa. Jag förstår att du har svårt för att fatta att alla inte är lika intresserade av samma sak här i livet. Förresten, käre storebror, du har alltid varit för dum för att syssla med annat än det pappa kan ordna upp efter dig.” Tore bleknade, den nervösa ryckningen tilltog. Att han under sin karriär gjort felbedömningar som kostat familjen avsevärda summor och att fadern tvingats rycka in var ingen hemlighet. Klantighet var inte det inom familjen.

När det gällde Tore hade John en räkning att balansera. Från det han var en

tvärhand hög hade storebrodern med sadistiskt njutning gjort hans liv till en plåga. Det fanns ärr som inte läkte. John såg på sin andre bror.

Fredric flackade med blicken, den slappa munnen hängde halvöppen. John föraktade honom men inte med någon större intensitet. Fredric var ett ryggradslöst kräk, inte värd att slösa känslor på. John kom att tänka på när brodern en gång låg inne för en elakartad tumör. John opererade. Han mindes hur han njöt av broderns beroende och av den makt han hade över honom. Det var livets verkliga mening och innehåll. Makt över liv och död. Den satt i hans händer, i kniven.

Ingreppet brukade Fredric numera referera till som "en struntsak som vem som helst kunnat klarat av". John brydde sig inte, brodern var känslomässigt handikappad.

Tore öppnade munnen för att gå i svaromål, John kunde inte låta bli. Han höjde på vänstra ögonbrynet.

"Fusionen kommer att bli av. Jag kommer att bli Sveriges mest framträdande kirurg. Det jag sysslar med räddar liv, skapar någonting. Det du rör vid leder till förödelse. I en eller annan form."

"Högmod går före fall." Faderns orörliga ansikte fick tillrättavisningen att låta som att han bett om mer kaffe.

"Och risk föregår vinst." John såg fadern i ögonen, ingen av dem vek undan. Till slut kröp ett snålt leende över faderns rynkiga ansikte.

"Gott. Jag litar på att du har rätt. I morgon kommer jag att investera i ett läkemedelskombinat och i försäkringsbranschen. En av hörnstenarna är fortsatt privatisering av sjukvården. Varje framgångsrikt exempel är betydelsefullt." Han tystnade och John tyckte att hans ansikte mjuknade. "Kanske kommer du att bidra till familjen, trots allt. Det skulle göra mig stolt." Styvmodern reste sig plötsligt utan ett ord och lämnade bordet.

Din jävel! Tanken blixtrade genom Johns huvud. Innan han hann sortera ut sina känslomässiga responser knackade det på dörren och en ur serveringspersonalen steg in.

"Telefon till doktor Wallin. Det är från sjukhuset."

John rynkade ögonbrynen.

“Jag har sagt till om att jag inte får störas.”

“Damen säger att det är viktigt.” Betjanten ryckte beklagande på de frackklädda axlarna. Med en undertryckt svordom reste sig John och gick ut i hallen. Luren låg avlagd, han förde den till örat.

“Wallin!” Han hade tänkt säga av vederbörande i andra änden jäms med knäna men fick aldrig en chans. Stina informerade honom om dödsfallet och om tillståndet hos Sören Landgren, landstingsrådet. Hon tryckte lite extra på titeln och på att Ingrid Landgren var upprörd. Men Wallin lät sig inte påverkas — inte förrän han fick höra om Paul Berglunds sena ankomst till akuten. Och om hans passivitet. Wallin drog efter andan.

“Har han kunnat ge en hållbar förklaring? Han har väl inte klantat sig? Vi har inte råd med...” Stina avbröt honom och påminde honom om att han själv “delegerat” situationen till Paul Berglund. Hon avslutade med att fråga om John inte borde komma in. Svaret var tydligt.

“Jag ska skära öronen av honom!”

*

Sune drev viljelöst omkring, följde trottoarkanten. Neonljusen från stadens nöjesetablissemang återspeglades i hans uppspärrade ögon, men han såg inte, hörde inte.

Han passerade en grupp skrattande, sommarklädda tonårsflickor, väjde för en uteliggare som rotade i en papperskorg. Den ljumma nattvinden lyfte ett smutsigt reklamblad som för en stund häftade vid hans ben.

Frånvarande steg han ut i gatan, döv för de ilskna signalhornen. En grupp skrånande skinheads tystnade och delade förvånat på sig när han passerade mellan dem. En tom ölburk ven förbi hans huvud, men Sune reagerade inte. Först nära Odenplan, utanför puben Tennstopet på Dalagatan återvände han till verkligheten. Han blev stående utanför fönstret och betraktade gästerna.

En äldre man i glatt samspråk med några t-shirtsklädda ynglingar höjde sitt ölglas och lät den bärnstensgula drycken rinna nedför sin strupe. Sune betraktade

fascinerat det guppande struphuvudet. När mannen sänkte sitt glas mötte han Sunes blick och log brett.

*

Clas Wallin betraktade från fönstret på andra våningen sin yngste son.

John stod på stentrappan väntade på sin taxi. Den raka ryggen och bestämda hakan var Wallinska drag, tänkte fadern. Bakom sig hörde han Tore och Fredric munhuggas. Han lyssnade förstrött på deras käftande och gav motvilligt John rätt. De båda äldre bröderna var svaga — den ene å huvudets vägnar, den andre saknade ryggrad. Det var John som var den lämpligaste att överta ansvaret för dynastin. För familjen och dess förmögenhet. Clas Wallin smuttade på sherryn och kände åter irritationen komma. Just därför var det dubbelt frustrerande att John var så stursk. Det plågade honom och gjorde honom vred att sonen vägrade underkasta sig hans auktoritet.

En taxibil gled upp framför huset och John hoppade in. Med en knyck på handleden avslutade Clas A:son Wallin sherryn och slickade sig om de tunna läpparna. John måste knäckas och komma till insikt om sitt ansvar. En skugga drog över hans ansikte.

John var seg, precis som sin mor, Catherine. Hon hade inte velat acceptera hans livsstil när det gällde mannens rätt att stilla sina lustar hos andra kvinnor. "Horeri och kvinnoförakt" hade Catherine kallat det och vid några tillfällen ställt ultimatum. Men han hade krossat hennes vilja. Att det även gällde hennes person var beklagligt men hon fick skylla sig själv. Ingen satte sig ostraffat upp mot honom. Den som försökte fick förr eller senare betala priset. I Catherines fall blev det högt — hon förvandlades till en diffus skugga, en undanglidande, nästan drömlig figur. Lungtuberkulosen slog in sista spiken, sedan flydde hon verkligheten och försvann in i ett ohämmat heroinmissbruk. Clas hade lovat henne att inte lägga sig i under förutsättning att hon höll sitt missbruk hemligt för resten av familjen. Och det gjorde hon.

Catherine drog sig helt enkelt tillbaka till sitt rum och lämnade världen — inklusive barnen. I och för sig gick det ingen nöd på dem, familjen hade anställda som skötte hushållet och annat praktiskt. Utåt upprätthöll hon en perfekt fasad och det i många år. Men till slut kröp det där veka draget fram, det som så tydligt syntes hos Fredric och Tore. Med en överdos tog hon sitt liv när

John var nio år gammal.

Ett uttryck av avsky syntes i Clas Wallins ansikte. Han föraktade svaghet. Själv mordet mörklades, officiellt dog Catherine av tuberkulosen i kombination med en svårartad lunginflammation. Han gick fram till middagsbordet och satte ned sitt glas. Sönerna slutade omedelbart att prata och tittade avvaktande på honom. När de insåg att fadern bara tänkte fylla på slappnade de av och fortsatte sitt grälsjuka argumenterade. Han tittade på dem och suckade inombords.

Han fann oftast sönerns konversation både ointressant och banal, utan mål eller mening. Det kunde man inte anklaga John för. John hade Catherines envishet och Clas styrka, John hade skapat både mål och mening i sitt liv. Synd bara att de var av fel sort.

Med en sista blick på sin avkomma lämnade han matsalen och gick in i biblioteket. Det var dags att sätta den yngste sonen på plats. Han lyfte telefonluren. Mannen i andra ändan svarade omedelbart, som om han suttit och väntat på samtalet. Clas A:son kupade handen över luren.

“Det är jag. Kan vi tala ostört?”

“Ja”.

“Jag går in, det är en sund långsiktig investering. Med hur mycket beror på. Ett villkor är dock att jag får full kontroll över sjukhusdelen.”

“Inga problem. Arbetar inte din son på ett av dom?”

“Jo.”

*

Entrédörrarna till den lilla restaurangen September på Luntmakargatan 99 gled upp utan motstånd. Sune hade inget minne av hur han tagit sig dit.

Vid hans entré tystnade sorlet. Sune tyckte allas ögon vilade på honom, han försökte göra sig liten. Han ville inte synas.

Han tog några steg runt en blåmålad tegelpelare och lät blicken fara över den fullsatta baren. Sorlet återkom, folk vred bort sina ansikten. Sune blev stående,

obeslutsam. Det susade svagt i hans huvud.

Bardisken var täckt av en zinkplåtskiva, Sune kom på sig med undra varför. Men alla stolarna var upptagna. Han hittade ett ledigt bord längst bak i lokalen. Med ögonen fästa i bordsskivan registrerade han den ljusa kvinnoröstens yrkesmässiga välkomnande och besvarade hennes fråga.

“En Heineken.” Beställningen gled lätt över hans läppar.

*

Med ett snålt leende lade Clas A:son Wallin på telefonluren.

När han vid middagsbordet sagt att han tänkte “investera i ett läkemedelskombinat” trodde John att det gällt i största allmänhet. Han skulle bli präktigt överraskad när han insåg att fadern ägde det bolag som i sin tur skulle äga Sahlbergsska sjukhuset.

Han hade fått gräva djupt i familjens kassakista, största delen av tillgångarna var bundna på annat håll och i former som gjorde att de inte gick att flytta. Alla fastigheter hade till exempel gått ned kraftigt i värde, det skulle innebära ren förlust att sälja nu. Samma sak gällde utlandsinvesteringarna i Asien. Över lag gällde det att inte rubba förtroendecirklarna, en rörelse i helheten skulle kunna skapa en katastrofal dominoeffekt. Den privata förmögenheten tillsammans med huvudägarskapet i banken utgjorde en viktig visuell garanti. Trots det måste han nu röra den. Men som sagt, bakom bankens skyddande sekretess. I och med att de hade kontroll över anbudsgivningen var också riskerna små. Han tänkte inte sky några medel, i ett slag skulle han både göra en god, långsiktig investering och slutgiltigt visa vem det var som bestämde. John skulle återbördas till fadershuset. Dessutom skulle han förhoppningsvis mista sina barnsliga illusioner och inse att den reella makten sitter i pengarna, att kapitalet styr. Bokstavligen.

Clas A:son tänkte sätta sig själv som ordförande i sjukhusets styrelse. Sedan gällde det bara att bryta Johns vilja — eller knäcka honom. Det senare ville han helst undvika. Men om det inte gick på annat sätt, så

Ingen satte sig ostraffat upp mot Clas A:son Wallin.

*

Sune betraktade en stund det immiga ölglaset. Sedan slöt han sakta sin stora hand runt dess fot och lät blicken vandra upp mot taket. Med en tung suck förde ha drycken till sina läppar och smuttade på innehållet. Han satte ned glasets och blev sittande. Tiden förlorade sin mening.

I ögonvrån såg han en evighet senare servitrisen ta upp en beställning vid bordet bredvid. Han väntade tills hon var färdig.

“Får jag betala.” Den unga kvinnan gav hans glas ett ögonkast.

“Men ni har ju inte druckit färdigt.”

“Jo, för den här gången.”

Han hade ju kontroll.

Kapitel 21

Ingrid Landgren gick in på toaletten och blaskade vatten i ansiktet. Spegelbilden fick henne att haja till. Rödgråtna ögon, en blodskorpa satt kvar i ena näsborren, en annan på vänster sida av hakan — man skulle kunna tro att hon varit i slagsmål. Intrycket förstärktes av hennes smutsiga kläder. Hon insåg också att hon inte skulle komma någon vart med sitt hysteriska agerande. Hon snyggade till sig så gott det gick och samlade ihop sig.

När hon någon minut senare stegade in på IVA:s expedition valde hon noga sina ord.

“Ursäkta att jag stör men jag måste få svar på en fråga. Jag är medveten om att det kan vara svårt för er att besvara den, men i alla fall — varför dröjde det så länge innan en läkare kom?”

Stina mötte hennes blick för en kort sekund. Sedan tittade hon i golvet.

“Det kan inte jag svara på, ni får tala med doktor Berglund.”

Ingrid skulle just till att utveckla sin uppfattning om Berglund när den sistnämnde trädde in i rummet tillsammans med John Wallin. Han dominerade utrymmet enbart med sin person.

Ingrid kände igen honom, de hade träffats en gång tidigare på något slags invigning, hon kom inte ihåg av vad. De hade utväxlat några artighetsfraser, inget annat. Desto fler meningar hade Ingrid hört från Sören men fram för allt från Lars Kaldén. Men Kaldéns uppfattning tog hon med en nypa salt. Enligt Sören var Lars en duktig läkare men en sämre chef. Han var för mjuk, för samrådsorienterad. Personligen ansåg Ingrid att Lars Kaldéns ledarskap skulle må bra av lite Wallinsk pondus. Minus det arroganta draget. Wallin tog ett steg fram och sträckte fram handen.

“Fru Landgren, jag är överläkare Wallin. Jag beklagar om något missförstånd uppstått. Min kollega säger att ni är missnöjd.” Automatiskt grep Ingrid den utsträckta handen. Wallins handslag var fast.

“Äntligen en person i ansvarig ställning. Jag vill att...” Plötsligt hördes

springande steg i korridoren, den rödhåriga sköterskan ryckte upp dörren.

“3:an krampar!” I nästa ögonblick fann sig Ingrid åter lämnad ensam.

De båda läkarna, avdelningsföreståndaren och sjuksköterskan sprang ut i korridoren och in på intensivrummet. Lennart och Tomas följde deras språngmarsch med blicken. Vid dörren till expeditionen lutade sig Ingrid blek mot dörrposten. I hennes ögon lyste ångesten.

“3:an! Vem av dom är det?” Sedan följde hon efter dem.

*

Stina sprang fram till sängen där Sören Landgren skakade i kramper. Utan att vänta på direktiv började den rödhåriga sjuksköterskan göra i ordning en injektionsspruta. Wallin tog kommandot.

“Stina, syrgas! Paul, intubera! Syster, injicera 10 milligram Stesolid!” Ingrid Landgren kom in i salen. Hon sträckte sig upp på tå, försökte se vad som hände. Wallin blev observant på att hon fanns i rummet.

“Fru Landgren, här inne får ni inte vara utan skyddskläder. Gå ut härifrån.”

“Det är min make!”

“Han är mitt medicinska ansvar. UT!” Ingrid tvekade, men backade sedan långsamt ut ur salen.

Utanför lutade hon sig mot väggen och satte både händerna för ansiktet. Lennart och Tomas betraktade henne under tystnad. Ingrid mötte deras blickar, hon såg anklagande på dem.

“Ansvar! Det är precis vad jag kommer att utkräva!”

*

Sören Landgren låg i koma. Wallin dolde sin belåtenhet, Landgren skulle definitivt inte kunna delta i någon röstning. Men det fanns andra aspekter på situationen. Han tittade på respiratorn och vände sig till Stina.

“Jag vill omedelbart ha alla journalanteckningar. Både på den äldre mannen och kvinnan.”

“Men dom är inte införda än, jag har bara lösa anteckningar.”

“Ge mig alltihop — nu!” Han väntade till Stina och den rödhåriga lämnat salen. Sedan vände han sig till Paul Berglund.

“När jag gått igenom journalanteckningarna ska du ge mig din version. Sätt dig där borta och håll honom under uppsikt.” Berglund gjorde tyst som han blivit tillsagd. Avdelningsföreståndaren kom in med ett papper och räckte det till Wallin.

“Är det allt?” Stina nickade och gick. I dörren stannade hon.

“Av uppgifter från Huddinge sjukhus framgår att den äldre mannen hade cancer”. Wallin såg besviken ut. När Stina lämnat rummet sade han för sig själv:

“Så gubben skulle dött i alla fall. Varför måste han göra det här?” Han tittade ned i papperet, ögnade snabbt igenom innehållet. Sedan fäste han blicken på Paul Berglund. Wallins ögon var som svetslågor.

“Varför tog det så lång tid för dig att komma hit?”

“Jag fick inget larm på min personsökare. En av sköterskorna sprang tydligen runt och letade efter mig. Det är ett stort sjukhus, det tog väl sin tid.”

“‘Tog väl sin tid’?! 42 minuter?” Berglund kröp ihop av tonfallet i Wallins röst.

“Varför har du inte kört en skalldator på patienten? Begriper du inte att han sannolikt har en blödning i hjärnan?”

“Jag ansåg att vi borde avvakta tills han återfått medvetandet”. Svaret kom lamt, nästan ligkiltigt. Det retade Wallin lika mycket som själva sakfrågan.

När han i telefonen “delegerat” fallet Landgren till Paul så visste Wallin att Landgren inte skulle få den effektivaste vården. Det hade han medvetet räknat med. Oavsett skadans karaktär skulle Paul ta tid på sig, uppskjuta nödvändiga ställningstaganden, reaktiva åtgärder skulle dominera. Och tiden skulle gå. Men inte på det här sättet.

“‘Avvakta’ — din specialitet. I ett ordinärt läge skulle jag se till att du fick stå till svars för din brist på agerande. Men vi har just nu inte råd med några skandaler.” Han kunde se tidningarnas löpsedlar: “DET PRIVATA ALTERNATIVET: TRE KVARTS VÄNTETID PÅ AKUTEN — PATIENT DOG!” Det skulle räcka för att allt han kämpat för de senaste tio åren skulle gå förlorat.

“Jag tar hand om det här. Men kom ihåg en sak, min käre svåger eller vad man ska kalla dig — nästa gång du gör en tabbe är den sista. Förstått!?” Rösten var grötig, han borrade in naglarna i handflatorna. Vreden höll på att ta överhanden. Han tvingade sig att andas lugnt.

“Din personliga datakod, ge mig den.”

“Men jag har inte skrivit nån journal än.”

“Nej, just det! Och det ska du inte heller, det sköter jag. Gör dig osynlig under tiden, det är du bra på. När jag är klar, om cirka en halvtimme, ska du memorera journalen och sedan hålla dig till det som står där.” Paul Berglund reste sig utan protester. Med fingrarna strök han över bröstfickans tyg, konturerna av sugröret kändes tydligt. Han tänkte göra som hans svåger och chef sade men han visste vad han tänkte göra först. Han gick mot dörrarna, Wallin fräste irriterat:

“Nej, inte den dörren! Då springer du rakt i armarna på fru Landgren. Använd ingången till operationssalarna. En sista fråga: Låg Sören Landgren i samma rum som gamlingen hela tiden?”

“Ja, så vitt jag vet.”

“Han såg och hörde alltså allt som skedde?” Berglund nickade, Wallin viftade iväg honom. Sedan blev han stående med papperet i handen. Han lekte tankspritt med pennan. Till slut bestämde han sig. Han slog arket mot sängkanten, reste sig och försvann samma väg som Berglund.

Bakom dubbeldörrarna stod Stina. Hon ville inte tro det hon misstänkte.

En tår rann nedför hennes kind.

Kapitel 22

Anna Thorin hörde på en gång vem det var.

“Stina, vad är det?” Anna fick några hulkande ljud till svar, Stina grät. Det hördes otydligt, som om Stina höll handen över luren. Anna kastade en blick på vägguret i vardagsrummet — klockan var strax över 2200.

“Anna, jag står inte ut längre. Du måste råda mig, jag vet varken ut eller in — eller om jag håller på att bli galen.”

“Stina, lugna ned dig. Varför gråter du?.”

“Det ska inte gå till så här, det är inte rätt. Och hans hustru är gravid!” Anna satte sig upp i fåtöljen. När det fanns barn med i bilden var det allvar. Stina hade förlorat sin fyraårige son i en trafikolycka med hennes dåvarande, alkoholiserade make bakom ratten. Kort därefter tog han livet av sig. Stina fortsatte med sitt efter att nästan ha gått under av sorg, saknad och den för evigt obesvarade frågan “varför?”. Det var över än tio år sedan men såren läkte aldrig. Anna försökte få klarhet i situationen men Stina fortsatte att vara osammanhängande.

“Du tror säkert att jag är tokig, men det verkar som om John ... Jag vet inte ...” Hon avbröt sig och snöt sig kraftigt.

Anna tände en cigarett, hon var beredd att lyssna. För Stina var hon beredd att göra mer än så.

De hade känt varandra sedan Anna kom från Luleå till storstaden och fick sitt första sjuksköterskejobb. Stina var biträdande avdelningsföreståndare på geriatriska kliniken på Sahlbergsska sjukhuset och tog genast “den lilla norrländskan” under sina vingars beskydd. De fungerade bra tillsammans på jobbet och trots den relativt stora ålderskillnaden umgicks de även privat. Förutom att de delade några fritidsintressen i form av badminton och simning fann de att de kunde prata med varandra om allting. Under åren som gick fanns de där för varandra. Stina hade hjälpt Anna genom en del svåra situationer och vice versa. De gled ifrån varandra under den period då Anna hade sitt förhållande med John Wallin och hade ännu inte riktigt hittat tillbaka. Men känslorna och lojaliteten fanns där. Anna tvekade inte — Stina var ingen

hysterika, om hon var orolig hade hon anledning att vara det.

“Stina, jag är där om en halvtimme.”

*

“Har du kommit över John?” De satt på Stinas expedition. Än så länge var det relativt lugnt på IVA. Förutom Sören Landgren och Vackre Harry var ett par fall av alkoholförgiftning, ett misslyckat tablettsjälvmod och en skallskada efter en misshandel var allt som kommit in. Natten var ju ung. Stina rörde undan på skrivbordet så att de fick rum för sina kaffekoppar.

“Det gör fortfarande ont. Men jag har mig själv att skylla, jag borde aldrig ha låtit det hända.”

“Lika hänsynslös i kärlek som hängiven sitt arbete — han är en kompromisslös människa, John. Lite farlig på nåt vis. Det är väl därför han har sån dragningskraft på både kvinnor och män ... “. Stina trevade, visste inte riktigt hur hon skulle närma sig problemet.

John Wallin hade tagit Anna med storm. Anna hade vetat att han var gift men hade ändå blivit hans älskarinna. Han hade fått henne att lämna sin dåvarande sambo och totalt hänga sig.

Stina hade varnat henne. John hade ett stort behov av att omge sig med människor som respekterade eller älskade honom. Kvinnorna använde han att spegla sig i. Han var känd för många förhållanden och för att tröttna snabbt. Men han lämnade aldrig en pågående relation förrän nästa var bärgad. Spegeln och spegelbilden behövde hela tiden putsas och förnyas — men framför allt finnas till hands.

Anna drogs i sin tur till starka, självständiga män. Just oberoendet tände henne. Vad hon inte insåg förrän det var för sent var att deras oberoende ledde till hennes beroende — och att hon blev utnyttjad. När John Wallin stormade in i hennes liv lät hon sig charmas och förföras, hon lyssnade varken på Stina eller någon annan. Och hon fick betala ett högt pris. John utnyttjade hennes kärlek, ljög för henne, bedrog och övergav henne. Hon hatade inte men kunde inte glömma, framför allt att hon varit så blind, så dum. Självföraktet hade varit tungt att bära. Men Stina hade funnits där.

“Charmen biter i alla fall inte på hans motståndare. Lars tål inte höra talas om honom.” Anna försökte byta spår.

“Konkurrensens villkor: ‘den enes död ...’. Fast inom sjukvården låter det som en paradox.”

“Hur klarar du att arbeta med honom?” Efter brytningen hade Anna omedelbart sökt sig från sjukhuset och en tid senare hamnat på St Emils.

“Jag har varit med för länge för att nån ska våga sätta sig på mig.”

Anna insåg att det där var en sanning med modifikation. Visst hade Stina varit med länge och visst var hon professionell. Men när Stina hamnade på kollisionskurs med John brukade hon undvika direkt konfrontation och i stället försöka “gå runt honom”. För det mesta fick hon som hon ville men det berodde inte på John, utan på hennes diplomatiska sätt att handskas med honom. Anna visste också att Stina hade svårt för John cyniska världsbild och ibland kallhamrade uppträdande men hon brukade ursäkta honom med att kirurger var sådana. De upprättade genom en distanserad attityd och en ofta rå jargong ett slags försvar mot att bli alltför personligt berörd av sitt yrke och av de människoöden de mötte. Stina hade inte den distansen, för henne var vårdkvalité synonymt med personligt engagemang. Hon satte undantagslöst patienterna i första rummet och sig själv betydligt längre ned på prioriteringslistan. Risken att bli utbränd struntade hon i. Eller rättare sagt, kunde hon inte göra något åt. Anna betraktade oroligt Stinas ansikte, hon såg helt slut ut.

“Nåt har hänt, eller hur? Du lät alldeles uppriven i telefonen. Du sa nåt om ett barn.” Stina svalde och tittade ned i skrivbordet. En stunds laddad tystnad uppstod. När Stina höjde huvudet såg Anna tårar glida nedför hennes kinder.

“Landstingsrådet Sören Landgren ligger trafikskadad inne på C-salen.” Stina strök bort tårarna och såg Anna i ögonen. “Hans hustru är gravid. Jag tror att John tänker låta honom dö.”

Anna stirrade på henne. Tanken var så absurd att hon skrattade till.

“Jamen, det skulle ju vara mord!”

“Ja, jag vet att det är en hemsk anklagelse men jag kan inte låta bli att tänka på att Sören Landgren är emot övertagandet av St Emils kirurgklinik.” Anna

skakade på huvudet.

“Visserligen, men att John skulle åsidosätta sin läkarplikt för egen vinnings skull, det kan jag bara inte tro. Så skrupelfri är han inte.”

Stina strök bort tårarna och tittade Anna rakt i ögonen.

“Kanske är det som jag sa, att jag håller på att förlora förståndet. Men varför händer inget? Varför denna passivitet?” Hon rynkade föraktfullt på näsan. “Att Paul Berglunds inte gör nåt beror antagligen på att han inte vet vad som ska göras. Han är helt vilsen, har inte i sjukvården att göra. Men John? Nej, det stämmer inte.” Sedan fick Anna höra Stinas version av vad som hänt men trots det kunde hon inte acceptera hennes slutsats. Hon kände ju John.

Deras tid tillsammans hade varit fylld av intensitet. Johns ambition och glöd var både skrämmande och fascinerande. Han fick henne att känna att hon också hade rätt att vara det han var — stolt. Att det inte fanns några gränser. Han hade svept henne med sig in i en både intellektuell och sensuell värld. Hans starka armar och krävande kropp fick henne att hänge sig, hans varliga händer och passion lyfte henne. Hos honom fanns en sexuell ömhet som måste komma från något äkta. Hon svalde vid minnet. Eller kände hon honom inte? Även i en så berusande situation dyker tvivel förr eller senare upp. Hennes hade dock oftast drunknat i ett hav av önsketänkande.

Men visst hade det funnits stunder av tillnyktring. Vid ett par tillfällen lade hon märke till att han under deras kärleksakt betraktade henne, liksom belåtet studerade henne. Hon fick för sig att han sexuellt spelade på henne som på ett instrument. Att han presterade, inte älskade och att han genom hennes njutning förstärkte sin manlighet. Fast det var sekundsabba tvivel, de fick inte förstöra det som *måste* vara äkta. Åtminstone lika äkta som hans hänsynslöshet. Men även den hade hon både bortsett ifrån och haft overseende med. Exempelen var många.

Sahlbergska och St Emils hade en längre tid konkurrerat med varandra om utländska — ofta mycket välbärgade — patienter som ville ha avancerad specialistvård. Vid ett tillfälle skulle St Emils ta emot en rik arabisk medlem av ett kungahus för en komplicerad hjärtoperation. Men från ingenstans dök en akut hjärtpatient upp, en Harold Wiesel. Problemet var att det inte fanns någon vårdplats. Han flyttades efter en kort men intensiv kvasiideologisk debatt om

läkaretik kontra ekonomi — där penningpungen naturligtvis vann — till ett annat, mindre sjukhus med sämre resurser. Det ökade kostnads-och intäktsmedvetandet inom sjukvården ledde då och då till sådana beslut. Det var inte något ovanligt eller uppseendeväckande med det. Tills någon läckte till pressen att den flyttade var jude. Då brakade det löst. Antisemitismanklagelser, TV och skampåle. Anna kom fortfarande ihåg vilket rabalder det blivit. Och vem hade sett till att Wiesel dök upp först på St Emils och sedan i pressen?

När Anna frågade John om hur han kunde veta att araben skulle komma och exakt när — UD var noga med att hålla på sekretessen — och dessutom hur St Emils beläggning såg ut, svarade han framt att han snokat i sin dåvarande älskarinnas väska vid ett rendezvous på ett hotellrum. Hon var läkarsekreterare på St Emils — en tillfällighet som såg ut som en tanke, vilket John tillbakavisade. När Anna upprördes över hans metoder pratade han bara ned henne. Han hävdade att “i krig och kärlek...”. Anna skakade av sig minnet. Hon kunde ändå inte tro det Stina fått för sig. Inte ett mord. Inte John. Anna skulle just öppna munnen för att säga det när hon hörde rösten bakom sig.

“Anna? Är det du? Vad gör du här?”

Ljudet av hans stämma gick som en varm våg genom henne. Inom sig svor Anna över sin reaktion men hon tänkte inte visa vad hon kände. Ett beslut som krävde all hennes styrka när hon vände sig om och hans ögon mötte hennes. Hon drog munnen till ett litet leende.

“Jag var på väg hem och hade lust att prata lite med Stina. Jag ska inte uppehålla henne länge.” John lade huvudet så där lite retfullt på sned, hon kom ihåg den gesten som vore det igår. Han besvarade hennes leende med ett av sina bredaste.

“Ingen fara, Stina kan göra de rätta prioriteringarna.” Han vred huvudet mot sin avdelningsföreståndare. “Jag är uppe på mitt rum om det är något.”

“Jamen, vad ska vi göra med 3:an?” Stina såg uppfodrande på honom. Wallin stelnade till och leendet frös lite i kanterna.

“Jag ska titta på dina anteckningar och tala med Paul. Sedan återkommer jag till dig. Just nu är läget stabilt, det finns inget att oroa sig för.” Med en vänlig nick i Annas riktning lämnade han dörröppningen. Stina tittade långt efter honom, sedan på Anna.

“Ser du?”

*

De fortsatte att prata, Anna fann sig agera som John försvarsadvokat. Hon gick igenom alla medicinska alternativ, läkekonsten är ju trots allt en relativ vetenskap. Stina blev allt mer tveksam till sina misstankar. Anna tittade på klockan.

“Du tar på dig ett för stort ansvar, Stina.”

“Du kanske har rätt, men händer det inget på den närmaste halvtimmen så vet jag inte vad jag ska göra.”

Paul Berglund gick förbi deras dörr och svängde in på intensivrummet. Stina reste sig för att gå efter men Anna grep om hennes arm.

“Strunta i honom, du blir bara arg.” Stina satte sig igen.

“Varje gång jag ser honom blir jag orolig. Vad gör han här? För det mesta är han osynlig, brukar inte dyka upp förrän han blir kallad.”

“Det är väl John som satt fart på honom.” Anna reste sig och slätade till kjolen.
“Du ska se att det händer någonting nu. Jag åker hem, du kan ringa mig när du vill.”

*

“Herr Paul, jag har väntat på er.” Vackre Harry böjde huvudet till en artig bugning. “Jag visste inte att ni är läkare.”

“Vad gör du här? Vad har hänt?” Paul Berglund talade med viskande röst samtidigt som han ivrigt snubblade över orden. Harry log lite.

“Olyckliga omständigheter.” Han gjorde en paus och betraktade Paul Berglund med sina sneda ögon. “Men nu ser det ut som om Ödets Gudinna ler mot mig igen.”

“Är det poliser som sitter utanför?” Harry ignorerade frågan.

“De varor ni eftertraktar befinner sig för närvarande i min mage. Det vore olyckligt för både er och mig om leveransen skedde här på sjukhuset.” Paul Berglund hade inga svårigheter att höra hotet i Harrys röst oavsett den artiga formuleringen. Harry underströk också på sitt ormligt förbindliga sätt vikten av att han fick hjälp med sagda leverans.

Paul Berglund fingrade stressat på rockuppslaget. Hela hans välordnade kuliss höll på att falla samman. Han insåg att han måste göra det kinesen sade — men hur? Tungan for nervöst över läpparna, han kände den salta svettsmaken. Han tyckte hans knän darrade, i huvudet var det kaos. Han behövde tid — tid att tänka. Han behövde också en sniff. Under tiden måste Harry lugnas.

“OK, jag ska se till att du kommer härifrån, men det kommer att kräva en del förberedelser.” Han började gå mot dörren till uppvakningsrummen men hejdade sig och tillade med ett blekt leende:

“Under tiden, är det nåt jag kan göra för dig?”

“Jag är törstig.” Paul Berglund nickade. Trots att en magtömningspatient varken skall äta eller dricka, svarade han:

“Jag ska se vad jag kan göra.”

*

När Anna försvunnit gick Stina in på rummet. Ingen Berglund. På sängen till vänster låg kinesen och betraktade henne. Han log konstigt. Stina ryckte på axlarna och gick fram till respiratorn.

Sören Landgren var blek och stilla. Stina tittade på klockan. Snart midnatt. Hon hoppades att Anna hade rätt — hon längtade efter att något skulle hända.

Vad som helst ...

Kapitel 23

John Wallin arbetade vid datorn. Efter tjugo minuter var han färdig och granskade noga resultatet. Pauls namn satt uppe i översta vänstra hörnet. Med Wallins tillrättalagda tidpunkter och fejkade deldiagnoser såg journalen inte bara autentisk utan också medicinskt oantastlig ut.

Wallin gjorde en back up-kopia och kommenderade utskrift. Han rynkade pannan. Bläckskrivaren förde oljud, han hade bett inköpschefen om en laser men det var som att prata med en vägg. Han tog upp utskriften och kontrollerade åter innehållet innan han lade den i utkorgen.

Spåren efter Pauls klantighet var igensopade. Stina skulle visserligen kunna ge en annan version av händelseförloppet men Wallin såg inte det som vare sig särskilt troligt eller speciellt allvarligt. Dels litade han på hennes lojalitet mot sjukhuset och honom själv, dels skulle hennes ord väga lätt mot två läkares. Men fortfarande återstod att hantera konsekvenserna av det inträffade. Även om journalen sade en sak skulle Sören Landgren när han vaknade upp kunna säga något annat. Och det var en annan femma. Jävla Paul! Wallins nedåtgående mungipor sjönk ytterligare när han tänkte på sin biträdande överläkare.

Bara det faktum att Paul innehade den titeln var ett skämt men Wallin erkände motvilligt att det var hans eget fel. Han hade låtit Monas tjat och sin egen fåfänga styra honom. Ett beklagansvärt exempel på vänskapskorruption, det hade han insett redan efter några månader. Paul var ett hopplöst fall, svåger eller inte. Han var inte användbar i en konkurrensutsatt verksamhet, fan vet om han över huvud taget var användbar inom medicinen. John Wallin fnyste. Mona skulle naturligtvis bli både förbannad och ledsen men han kunde inte längre hålla Paul under armarna. Och det fanns numera inte någon "gubbbhylla" dit man kunde förvisa inkompetent eller överflödig personal. Det fick bli avsked på grund av arbetsbrist. Han flinade lite för sig själv. Den bristen var inte organisationens utan Pauls. Wallin satte sig vid datorn och började formulera Pauls uppsägning. I samma ögonblick knackade det på dörren.

Ingrid Landgren steg in i rummet. Hon såg trött och sliten ut. Rösten var neutral men det syntes att hon kämpade för att hålla den under kontroll.

"Min man ligger i koma. Av avdelningssköterskan får jag bara hänvisning till er.

Nu vill jag veta vad som hänt. Jag vill dessutom se journalen.”

“Naturligtvis.” Wallin reste sig och tog det papper han lagt i korgen. Han räckte arket till Ingrid.

“Varsågod, doktor Berglunds journal. Om det är något ni undrar över, fråga bara.” Med handen visade han Ingrid till en stol mitt emot skrivbordet. Det tog inte lång stund innan hon tittade upp från journalen.

“Det här stämmer inte. Har den där Berglund skrivit det här?”

“Vad är det som inte stämmer?”

“Allt. Tidpunkterna, till exempel. Och det var ingen läkare som tog emot ... “

“Befann ni er hela tiden inne på salen?”

“Nej, men ... “

“Hur kan ni då så säkert säga att ingen läkare undersökte er make vid den tidpunkt som finns angiven?”

Ingrid lade ifrån sig journalen på kanten till skrivbordet. Hon betraktade under tystnad Wallin. När hon åter talade fanns det en ny styrka i hennes röst.

“Nåt har gått snett och ni försöker dölja det. Det kommer ni inte att lyckas med, det ska jag se till!”

Wallin anlade ett smått vädjande tonfall.

“Både ni och jag är professionella människor. Trots våra instrument, datorer och övriga tekniska hjälpmedel är det den enskilde läkarens erfarenhet och intuition som utgör basen för den diagnos som ställs och den efterföljande behandling som sätts in. Några absoluta sanningar existerar inte men jag kan försäkra att er make fått all den kompetenta vård dagens sjukvård kan erbjuda.” Ingrid tittade på Wallin, uttrycket i hennes ansikte var lika talande som hennes ord.

“Ni ljuger! Mig kan ni inte duperas med er förmenta kompetens.”

“Jag förstår inte vad ni talar om. Ni uttrycker missnöje med den vård er make

fått men kan inte peka på något konkret.” Wallin lutade sig tillbaka i vippstolen och pekade militäriskt på Ingrid. Hans ställde en diagnos.

“Ni var chockad efter olyckan, såväl era tidsbegrepp som era övriga intryck har naturligtvis färgats av det.”

Ingrids ansiktsfärg steg, hon talade mellan sammanbitna tänder.

“Jag ska anmäla det här till hälso-och sjukvårdsnämnden. Jag ska få Sören att använda varenda politisk kontakt han har. Jag kommer att driva detta till sitt slut — eller rättare sagt, *ert* slut!”

Överläkare John Wallin log medlidsamt och avfärdade Ingrids hot med en nedlåtande gest.

“Inget fel har begåtts. Ni kommer i bästa fall att framstå som en blockerad rättshaverist och er make som en omdömeslös och skrupelfri politiker i St Emilsjukhusets sold — som försöker utnyttja en personlig och tragisk händelse för att vinna politiska poäng.”

Ingrid svarade inte. Hon reste sig, gick fram till fönstret och tittade ut på den mörka natten. Stadens ljus gjorde Stockholm till en glittrande juvel, full av liv — och av död. Varje dygn blev folk påkörda, misshandlade, råkade ut för olyckor, akuta sjukdomar eller något annat som krävde en insats från sjukvården. Storstadens relativa närhet till sjukvårdens resurser var i jämförelse med glesbygdens avstånd en positiv faktor. Men å andra sidan gjorde i de större tätorterna mängden fall och vårdinrättningarnas storlek att den enskilde patienten kunde komma på undantag. Ingrid hade hittills tagit relativt lätt på det. Dels hände det inte så ofta, dels hände det bara andra. Till nu. Det senaste dygnets händelser hade också fått henne att inse hur hjälplösa och beroende både patienter och anhöriga var.

På uppfarten till sjukhusets parkeringsplats kom en svart bil glidande, Ingrid kunde inte se vilket märke det var. Bilen körde mot ena kortsidan, backade in i en lucka och parkerade. Billyktorna släcktes men ingen klev ur. En ljuslåga från en cigarettändare eller tändsticka flammade till.

Ingrid lät blicken glida över till en upplyst reklamskylt med texten: “HÖGSTA KOMPETENS, SERVICE OCH EFFEKTIVITET TILL LÄGSTA PRIS — VÄLJ SAHLBERGSKA SJUKHUSET!” Hon bestämde sig.

“Jag vill att min make omedelbart flyttas till St Emils sjukhus.”

“Tyvärr, i hans tillstånd måste jag sätta mig emot något sådant. Jag har mitt medicinska ansvar för patienten att tänka på.” Ingrid snurrade runt.

“Hör ni inte vad jag säger, människa! Jag har inget som helst förtroende för er eller för Sahlbergska. Jag vet att min man är er motståndare i fusionsfrågan. Jag är övertygad om att ni låter ert omdöme färgas av det och det är ändå en välvillig tolkning av vad jag tror att ni egentligen håller på med. Jag kräver att Sören omedelbart flyttas!”

“Helt uteslutet. Det vore att riskera hans liv.” Överläkarens röst var definitiv men Ingrid vägrade ge sig.

“Jag struntar i ert ansvar. Jag kan ordna den trygga transport som krävs. Han är min make, jag bestämmer!” John Wallin blinkade inte ens.

“Inte i det här fallet. Mitt medicinska ansvar väger rent juridiskt tyngre. Herr Landgren blir kvar här.” Ingrid tittade klenetroget på honom, hon trodde inte sina öron. Att lagen gav en läkare större makt än en nära anhörig över en intagen patient var nytt för henne. Sedan satte hon fart mot dörren.

“Det ska vi bli två om!”

John Wallin betraktade tyst den stängda dörren. Sedan vek han ihop journalsidan och mumlade för sig själv:

“Det är vad du tror.”

*

Så fort Ingrid försvunnit ringde Wallin upp Svante Jonasson.

“Svante, ursäkta att jag stör dig så här sent men det har hänt något jag vill informera dig om. Sören Landgrens hustru är utom sig. Hon anklagar sjukhuset för någon form av försummelse.”

Svante Jonasson lät yrvaken

“Varför det?”

“Paul kom för sent till akuten. En åldring har dött och Sören Landgren ligger i koma.”

“Helvete! Vi har inte råd med några skandaler.” Jonassons utbrott fick Wallin att höja på ögonbrynen.

“Lugn, jag har det under kontroll, i alla fall just nu. Spåren efter Pauls klandrighet är igensopade i journalen. Men fortfarande återstår att gardera sig mot risken att Sören Landgren vaknar upp och börjar kasta anklagelser omkring sig.”

“Hur då?” Det hörde på Jonasson att han fruktade svaret.

“Landgren är vittne till det som hände. En sak jag vill göra när det här är över är att avskeda Paul. Om han inte duger till något annat kan han åtminstone få tjänstgöra som syndabock.”

“Räcker det, att hänga ut Berglund?”

“Det beror på händelseutvecklingen. Dör Landgren i natt hänger vi Paul. Vaknar han upp och börjar gasta, samma sak. Det viktigaste i det senare fallet är dock att Landgren inte tillåts komma med några anklagelser förrän efter fusionsbeslutet. Helst inte ens vakna. Och det kan kräva extraordinära grepp.”

Svante Jonasson lyssnade under tystnad och sade sedan med tonlös stämma:

“Det medicinska är ditt ansvar, jag vill inte bli inblandad. Gör vad som måste göras.”

*

Stina Carlsson hoppade till när Ingrid knuffade upp dörrarna och stormade in på intensivrummet.

“Jag vill ha en sån där blåsa som man ger syre med — och en ambulans. Sören ska flyttas till St Emils.” Utan att vänta på svar gick hon fram till Sörens säng och började dra loss kateterna. Stina försökte hejda henne.

“Låt bli! Ni kan skada er make!” Men Ingrid var stark, knuffade henne bara åt sidan. Stina sprang ut i korridoren och ropade till Tomas och Lennart Källgren:

“Kom fort! Fru Landgren tänker själv flytta patienten!”

Både Tomas och Lennart fick hjälpas åt med att få ut henne. Ingrid var hysterisk, fäktade med armarna och skrek. Väl ute i korridoren brast hon i gråt. I samma ögonblick kom John Wallin stegande runt hörnet.

“Vad pågår här?”

“Den jäveln försöker döda min man!” Ingrid pekade anklagande på Wallin. Tomas och Lennart satte upp förvånade ansikten. Tomas grep åter tag i Ingrid och försökte tala lugnande till henne.

“Fru Landgren, lyssna på mig. Jag är polis. Om det är som ni säger finns här all hjälp ni behöver. Varför tror ni det?” Ingrid andades tungt och svalde, sedan försökte hon klä sina misstankar i ord.

“Sören har inte fått den tillsyn som krävs. Nu ligger han i koma.” Wallin fnyste irriterat men bakom den överlägsna masken dunkade hans hjärta hårt. Jävla fruntimmer! Men han kunde kontrollera situationen. Med myndig röst sade han:

“Fru Landgren lider av posttraumatisk chock. Stina, gör i ordning ett rum och ge fru Landgren en lugnande spruta. Vi lägger in henne, hon behöver tillsyn.” Men innan Stina hann göra en ansats att efterfölja ordern slet sig Ingrid loss från Tomas. Hon backade bort från dem samtidigt som hon hytte åt Wallin.

“Nej, du, gosse lilla! Det skulle passa dig, va!” Sedan vände hon och sprang allt vad hon orkade nedåt korridoren. Tomas gjorde en ansats att följa efter men Lennart hindrade honom.

“Nej, Tomas, vårt jobb är att bevaka Harry.”

John Wallin ägnade de närmaste tio minuterna åt att förklara för Tomas och Lennart vad en posttraumatisk chock var för något. Åtminstone Tomas verkade till fullo förstå vad han talade om.

När Wallin gick tillbaka till sitt rum släppte han ut en befriad suck. Genom sitt huvudlösa agerande hade Ingrid Landgren skadat sin trovärdighet. Samtidigt insåg att han så här kunde det inte fortsätta.

Det var dags att göra något radikalt.

*

Mannen i ormskinnsstövlarna trummade med foten till Country-and Westernmusiken som dämpat strömmade ut från bilradion. Han drog ett bloss på cigaretten och vevade ned rutan en aning för att släppa ut röken.

Sjukhusets parkeringsplats hade lyktstolpar utplacerade utefter mittraden. Han hade ställt bilen på så långt avstånd som möjligt från lamporna men hade ändå tillräckligt med ljus för att se vad han gjorde. Inte för att det var nödvändigt, han kunde om det krävdes utföra rörelserna i totalt mörker.

Han arbetade systematiskt. Först skruvade han på ljuddämparen och kontrollerade tillslutningen. Sedan tog han av dämparen igen och lade den på sätet. I ett trängt läge var pistolen för klumpig med dämparen på. Den skulle komma till användning senare. Han gillade att gardera sig för alla eventualiteter. Det var det som skiljde proffsen från amatörerna.

De båda magasinen laddades med tio kulor, samtliga med mjuk spets för maximal effekt. Han tryckte upp det ena magasinet i kolven och gjorde mantelrörelse. Nöjd säkrade han vapnet och lade det på sätet bredvid sig.

Tjugo skott hade inget med själva uppdraget att göra, han brukade träffa med det första. Däremot var det en säkerhetsåtgärd, om än väl tilltagen. Enligt uppdragsgivarens senaste information vaktades Vackre Harry av bara två polismän. Men det kunde ju dyka upp andra störningsmoment — eller vittnen.

Han fimpade cigaretten, satte sig bekvämare till rätta och tittade upp mot sjukhusets upplysta fönster. En blick på armbandsuret sade honom att klockan var strax efter midnatt. Om inte kinesen förts från sjukhuset före tre tänkte han slå till. Timmarna mellan tre och fem, "hundvakten" på militärspråk, var de svåraste när det gällde att hålla sig vaken. Eller i varje fall alert.

Och det skulle snutarna behöva vara.

Kapitel 24

Entrén till St Emils sjukhus var minst lika påkostad som Sahlbergskas. Oberoende av varandra hade under de senaste två åren de båda sjukhusstyrelserna tagit investeringsbeslut efter investeringsbeslut. Det gällde att hänga med i konkurrensen och inget av sjukhusen sparade på slantarna när det gällde lokaler och utrustning. Om detta ur ett samhällsekonomiskt perspektiv var vettigt ägnade dock Ingrid Landgren ingen tanke när han strax efter midnatt med andan i halsen stormade in genom St Emils entrédörrar. Hon småsprang över stengolvets fram till receptionen.

“Överläkare Kaldén, var kan jag få tag i honom? Hans hustru sa att han ska finnas här.”

Sjuksköterskan bakom glasrutan vred på huvudet och kastade en blick på en whiteboardtavla på väggen.

“Överläkare Kaldén opererar, han får inte störas. Om ni ... “

Ingrid vände på klacken och gick snabbt mot sjukhusets inre regioner. Framme vid kirurgavdelningens nattlåsta dörrar tryckte hon otåligt på ringklockan. Efter ett tag dök ett sjukvårdsbiträde upp men vägrade trots lock och pock att släppa in henne. I stället hänvisades Ingrid till Kaldéns tjänsterum mot löfte att Kaldén så snart operationen var avslutad skulle underrättas om att hon väntade.

Inne på Lars Kaldéns rum sjönk Ingrid trött ned i en mörkbrun fåtölj. I hörnet till väster om Kaldéns skrivbord stod en stor Moraklocka. Ingrid kunde inte låta bli att stirra på visarna som ryckvis utmätte den tid som gick.

Den tid Sören hade kvar att leva.

*

När Lars Kaldén en halvtimme senare steg in på sitt rum fann han Ingrid sittande med händerna i ansiktet, askgrå i hyn. Kaldén insåg omedelbart att hon balanserade på kanten till en kollaps. Men även om Ingrid var helt slutkörd hade hon inga svårigheter att berätta det hon hade på hjärtat. Kaldéns ansikte uttryckte starka tvivel.

“Det du säger låter otroligt. Wallin måste ha nått ett stadium av total maktberusning om han tror att ... “. Kaldén avbröt sig och gav Ingrid en forskande blick.

“Ingrid, har du ätit nåt sen krocken?” Hon skakade på huvudet men svarade inte. Åter lät hon ansiktet vila i händerna.

“Har du haft nån chans att vila?” Ingrid fick till en ny huvudskakning och tittade upp.

“Strunt i det. Vi måste göra nåt, jag ... ” Kaldén avbröt henne.

“Har du fått medicin, nåt lugnande?”

“Nej. Varför frågar du det?”

“Du får ursäkta, men det är inte ovanligt att en olycka av det här slaget utlöser traumatiska föreställningar.” Han nickade mot hennes mage. “I ditt tillstånd bör du dessutom vara extra känslig.”

Han också! Ingrid öppnade munnen för att protestera men blev åter avbruten. Kaldéns tonfall var faderligt förmanande.

“Oss emellan, Ingrid — visst är Wallin en skitstövel, men det du beskriver trotsar allt förnuft.”

“Det är ju just det han chansar på! Du måste tro mig!”

Kaldén reste sig ur stolen, gick runt skrivbordet och fram till Ingrid.

“Låt mig titta på dig. Det ... ” Ingrid slog ifrån sig med båda händerna och ett vredgat uttryck i ansiktet. I samma ögonblick knackade det på dörren och Anna Thorin steg in. Både Kaldén och Ingrid lade märke till att hon var civilklädd. Kaldén dolde inte sin förvåning.

“Anna? Är du kvar?”

“Ja, jag har nåt viktigt att berätta”.

*

På Sahlbergskas kirurgakut kämpade Stina med sin oro. Hon kollade för fjärde gången på en halvtimme Sören Landgrens värden. Det var ingen tvekan om att de blivit sämre. Stina tittade på klockan, kvart över ett, och gjorde en journalanteckning. Sedan gick hon för att ringa på John Wallin. Hon hade också ringt Anna. Den här gången blev Anna oroad men hade inga råd att ge. Tvekande lyfte Stina luren.

Hon fruktade sin överläkares svar.

*

Efter att ha lyssnat på Annas berättelse verkade Lars Kaldén ha tagit ställning för Ingrid's version.

“Sören har sannolikt en blödning i hjärnan efter krocken. Han måste omedelbart genomgå en datortomografi så att blödningen kan lokaliseras. Därefter måste han opereras.” Han lät bestämd men undvek att gå in på hur det skulle ske. Ingrid lade märke till det och insåg att överläkaren inte hade några andra lösningar att komma med än de rent medicinska.

“Hur lång tid har vi på oss?”

“Han borde operera så snart som möjligt, helst omedelbart.”

“Vad kan vi göra?” På Ingrid's direkta fråga tittade Kaldén först i golvet, sedan slog han ut med båda händerna i en uppgiven gest. Det både märktes och hördes att han fann frågan obehaglig.

“Tyvärr, i-ingenting vad jag kan se. Wallin h-har det medicinska ansvaret så länge Sören f-finns på hans avdelning. Det är k-klart att du i efterhand kan få till stånd e-en utredning, men om Stina Carlssons misstankar är riktiga s-så hjälper det inte d-din make nu.”

“Jag ringer polisen!”

Kaldén höjde avvärande båda händerna.

“Det k-kan jag inte rekommendera. Du såg j-ju hur det gick när du försökte anklaga Wallin i-inför poliserna på sjukhuset. Ord står mot ord och Wallin skulle skriva ut ett v-vårdintyg på stående fot. Och vilken patrullerande polis s-skulle

sätta större tilltro till dig i d-ditt tillstånd än till en chefsläkare med Wallins pondus? Du åker u-under bevakning iväg t-till närmaste psykiatriska klinik. Där s-sätts du på lugnande medel och kommer d-definitivt att vara borta ur handlingen.”

“Försöker du säga att det inte finns nåt jag kan göra åt Wallins manipulationer? Att Sören ska dö?” Ingrid's röst bröts. Anna, som suttit tyst och med växande irritation lyssnat på sin klinikchef tog till orda.

“Problemet är att vi inte har nån röntgenbild som bevisar att det finns en blödning. Då skulle Wallin inte våga vara passiv.” Kaldén nickade bekräftande men kom i nästa ögonblick med en invändning.

“Röntgen är t-troligen blockerad av andra undersökningar... .” Ingrid studsade upp ur stolen, hennes blick var desperat.

“Nu får det vara nog! Jag hämtar honom själv. På nåt sätt ska jag få ut honom därifrån!” Utan att se sig om lämnade hon rummet. Anna reste sig också och tittade anklagade på Kaldén.

“Tänker du sitta här och göra ingenting?”

“Jamen, v-vad kan vi göra?”

Anna gick med snabba steg mot dörren. Hon svarade över axeln, föraktet i hennes röst var tydligt.

“Det du också borde göra. Hjälpa henne!”

*

Ingrid hade just öppnat bakdörren till en taxi när Anna kom springande och ropade åt henne att vänta. Ingrid tittade överraskat på henne.

“Vad är det?”

“Kan du sköta en respirator?”

“Nej, men... .”

“Då så! Klockan går, hoppa in nu!”

Ingrid gav henne en trött men förtjust blick och gjorde som blivit tillsagd. Anna gled in efter henne och gav adressen till chauffören. Sedan lutade hon sig fram mot Ingrid och viskade i hennes öra:

“Vi behöver tjuvkoppla en ambulans — det har jag aldrig gjort. Har du?”

Kapitel 25

John Wallin förvånades på sätt och vis över sin känslökyla. Men å andra sidan var inte Sören Landgrens fall märkvärdigare än att avbryta vilken terminalpatients som helst behandling. Parallellen var given — i båda fallen underlät man att sätta in den livsuppehållande åtgärden. När det gällde Sören Landgren hade han tänkt låta naturen ha sin gång men Stina hade ringt igen. Hon hade låtit förstå att hon påbörjat en ny journal över Landgren. Wallin svor tyst för sig själv — han visste vad han måste göra och han måste dessutom gardera sig. Men först ett annat angeläget ärende. Åter grep han telefonluren. Han fick svar efter andra signalen.

“Älskling, jag är ledsen men jag blir sen. Jag är inte så säker på hur sen. Sitt inte uppe och vänta, jag kommer så fort jag kan.” Han lyssnade en kort stund, skrattade till och fortsatte:

“Ja, men min hustru är van, hon tror att jag sover över här på sjukhuset. Vi har natten på oss, även om den blir kort. Nu måste jag kila.” När han lagt på satt han en stund och tänkte på kvinnan i andra ändan. En ny och lockande erövring, kvinnor kunde han aldrig få nog av.

Han lämnade sitt tjänsterum och gick nedåt korridoren, mot röntgenavdelningen. Framför dörrarna lyckades han till sin belåtenhet göra en perfekt “jorden-runt” med jo-jo:n.

*

Ingrids mobiltelefon brusade kraftigt men hon hörde ändå tydligt den sömndruckna rösten i andra änden.

“Bergström.”

“Det här är Ingrid Landgren. Från sjukhuset.” Hon kunde höra hur Sune Bergström satte sig upp i sängen.

“Har det hänt nåt?”

“Nej, men det ska. Du sa att du ville hjälpa till. Nu har du chansen.” Bergström

gjorde något med luren, kanske gnuggade han sömnen ur ögonen.

“Kan du vara lite mer precis?”

Ingrid blev irriterad.

“Inte nu. Antingen pallrar du dig ned till Sahlbergska, vi väntar utanför akuten. Eller så kan du dra åt helvete!” Det blev tyst i andra änden, sedan kom ett kort:

“Jag kommer.”

*

Mannen i ormskinnsstövlarna drog ur kavajfickan fram en tunn plåtask och fimpade sin femte cigarett. Noggrant tillslöt han locket och lät asken glida ned i sitt gömställe. Med dagens DNA-teknik gällde det att inte lämna några som helst spår efter sig. Lite saliv på en fimp kunde vara ödesdigert.

Utan brådska steg han ur bilen och tog väskan från baksätet. Han såg sig om och började gå mot entrén.

Ingen lade märke till honom när han passerade glasdörrarna och försvann in i sjukhuset.

Kapitel 26

Sune steg ur bilen på Sahlbergskas parkeringsplats och gick mot akutintagets ingång. I förbigående lade han märke till en svart Lincoln Towncar med ett halvöppet fönster på förarsidan. Ytterligare en naiv eller glömsk medborgare som skulle få problem med sitt försäkringsbolag efter det inbrott som nästan säkert skulle följa. Varför kunde inte folk låta bli att underlätta för buset? tänkte han irriterat.

Sune kände sig visser. Halvvaken, skäggstubb som kliade, skjortan luktade armsvett. Inte ens dom kunde han få tvättade och strukna, det skulle han göra själv. I jämställdhetens namn.

Men mest kände han sig olycklig. Och ensam. Annikas tomma sänghalva fyllde hans inre med förtvivlan, i magen satt en ångestklump som gjorde honom kallsvettig. Han saknade henne och sin dotter, gemenskapen, allt — till och med Malins i vanliga fall så störande mitt-i-natten-sängbesök. Sune skrämdes av tanken på att det var så här han skulle framleva resten av sitt liv.

Småtimmarna hade varit svåra. Han kastade sig av och an i sängen. Ölflaskorna i kylan lockade. Men han lät bli. Att ge efter skulle manifesteras något slutgiltigt. Att han inte hade kontroll. På något vis kände han det som att han stod inför en brytpunkt — vilket steg han än tog så skulle riktningen innebära någonting definitivt.

När han äntligen lyckats slumra in ringde telefonen. Rösten väckte en annan vånda till liv. Han suckade. På väg fram till Ingrid Landgren, som väntade på den asfalterade uppfarten, försökte Sune blinka bort gruset i ögonen. Han vek kragen över slipsen och drog åt knuten. Ingrid lade inte fingrarna emellan.

“Vi måste stjäla en ambulans och kidnappa min make.” Innan Sune hann protestera fick han höra hela historien.

“Säger lagen verkligen det? Ger den läkaren sån makt?” Sune lät tvivlande för att i nästa ögonblick bli polisiär.

“Jag går upp och griper fanstyget.”

Ingrid skakade på huvudet. En mörkhårig kvinna dök upp bakom henne. Sune lade märke till att hon hade bruna ögon. Precis som Annika.

“På vilka grunder då?” Hon ställde den retoriska frågan samtidigt som hon sträckte fram handen och presenterade sig. Ingrid fortsatte där Anna Thorin slutat.

“Vi kan för tillfället inte bevisa ett dugg och om jag känner John Wallin rätt kommer vi inte att kunna göra det efteråt heller.” Hon grep Sune runt armbågen och började dra honom tvärs över en gräsmatta, mot baksidan på akutintaget. Sune följde motvilligt muttrande med.

“Jag undrar vilka lagar vi kommer att bryta mot.”

“Vi har inte tid med några juridiska spetsfundigheter.” Ingrid pekade mot några upplysta fönster. “Där uppe ligger min man och dör. Tänker du hjälpa till eller inte?”

Göra bot! ekade det inne i Sunes huvud. Att hjälpa Ingrid, kanske rädda makens liv, skulle utjämna balansräkningen. Han bestämde sig, det var inte svårt. Annars skulle skuldkänslorna utplåna honom.

Som brottslingar smög de utefter tegelväggen. Ingrid gjorde trots magen snabba, hukande ruscher mellan skuggpartierna. Sune kunde inte låta bli att le — hon hade tydligen sett för många TV-filmer. Samtidigt kände han beundran, den kvinnan gick inte av för hackor.

Framme vid garaget tittade Sune snabbt in. Tre ambulanser stod uppställda på rad. Ingen människa syntes till. Han gav tecken till Ingrid och Anna att gå och känna på dörrarna till två av fordonen, själv satte han kurs mot det tredje.

Oberoende av varandra upptäckte de samtidigt att dörrarna var olåsta. De var så uppslukade av vad de höll på med att ingen stannade upp för att kolla vad de andra gjorde. I nästa ögonblick satt de i var sin ambulans.

Nästa sak de samtidigt upptäckte var att nycklarna satt i.

“Naturligtvis, alltid klara för uttryckning!” Sune tog tag i nyckeln och vred om. Samma sak gjorde Anna och Ingrid. Det mullrade till och samtliga ambulanser stod med motorerna igång. Alla tre tittade upp och på insåg att de övriga befann

sig på fel plats.

“Herregud!” Sune slog snabbt av motorn, precis som sina medbrottslingar. De började frenetiskt vinka åt varandra att komma till just den ambulansen. Sedan hoppade de ut, Sune sprang över till Ingrid's ambulans, Ingrid tog bakvägen över till Annas, som i sin tur sprang på andra sidan till Sunes. Åter stod de vid var sin ambulans. Sune slog hjälplöst ut med båda armarna, Anna himlade med ögonen.

Plötsligt började en ringklocka med samma styrka som ett brandlarm skrälla. Sune hukade sig överraskad, Ingrid och Anna såg ut som om någon smugit upp bakom dem och ropat “BU!”. Alla tre brast ut i nervösa skratt tills Ingrid tog sig åt magen och grimaserade. När hon såg Sunes ansiktsuttryck log hon lite och signalerade falskt alarm. Sune släppte ut en lättnadens suck.

Ambulansbesättningarna kom skramlande nedför trappan till vänster. Sune, Ingrid och Anna tog snabbt betäckning bakom den ambulans som stod närmast väggen. Sune svor tyst, han fick en känsla av hur det måste vara att ha polisen efter sig. Besättningarna såg dem inte utan hoppade in. Två av fordonen åkte iväg. Bilen de gömde sig bakom blev kvar.

De tittade på varandra. Sedan kastade de sig in i den kvarvarande ambulansen.

*

Anna försökte se obesvärad ut när hon passerade Lennart Källgren och gick in på expeditionen. Stina var ensam, hon tittade upp från några papper när Anna steg in.

“Hej, Stina.” Anna talade lågt.

“Anna! Är du här?”

“Var är den andra polisen?”

“Han har gått för att hämta kaffe. Hur så?”

“Hur är det med Sören Landgren?”

Stina såg förtvivlad ut.

“Han är sämre. Och Wallin har gjort sig oanträffbar.” Anna lade en arm runt Stina.

“Stina, lyssna nu. Det är så här ... “

*

Mannen i ormskinnsstövlarna öppnade sin väska och tog fram sitt vapen och en vit läkarrock. Väskan stoppade han in i ett av omklädningsrummets skåp. Den gick inte att spåra. Han satte på sig rocken och hängde ett stetoskop runt halsen. En blick i väggspegeln gjorde att han knäppte de nedersta knapparna men inte fler — det räckte för att dölja pistolen innanför livremmen. Ljuddämparen gled ned i rockfickan.

Hans armbandsur visade på en kvart över tre. Han gläntade på dörren, korridoren gapade tom.

Han stoppade händerna i rockfickorna och började gå.

Kapitel 27

Sune och Ingrid tryckte bakom ett hörn i korridoren. Stina gick förbi och låtsades inte se dem. Framför dubbeldörrarna stod Anna och vinkade. Sune och Ingrid skyndade fram, Ingrid försvann tillsammans med Anna in genom dörrarna. Sune gick fram till Lennart som rest sig upp med ett uttryck av mild förvåning i sitt långa ansikte.

“Lennart, gå och ta en rök, en paus, vad som helst. Men gör dig osynliga i fem minuter. Jag tar ansvaret för Harry.” Lennart höjde sitt vänstra ögonbryn och betraktade Sune några sekunder.

“Inte för att jag röker, men gärna det. Vad gäller saken? Rör det Landgren?”

Sune såg sig nervöst omkring.

“Tro mig, du vill inte veta. Är Tomas fortfarande upptagen med att hämta kaffe?” Lennart tittade på klockan.

“Ja, men han borde vara tillbaka när som helst.”

“Fånga in honom också och håll honom borta från dörrarna några minuter.” Sune såg att Lennart tvekade. Sune lade en hand på hans arm.

“Gör det här för mig och jag är skyldig dig. OK?”

Lennart tog ett steg närmare Sune och sade med låg röst:

“Vi fick just ett anrop från narkotikaroteln. Tao Li har hittats skjuten i sin lägenhet. Ett skott i ryggen, ett bakom örat. Ett proffsjobb. Det är storstädning på gång, Harry kan mycket väl vara nästa mål. Precis som Hao förutsåg.” Hans orörliga ansikte granskade Sunes ytterligare några sekunder, sedan bestämde han sig.

“Du får fem minuter.” Utan att vänta på svar gick han mot ytterdörrarna. Sune tittade sig nervöst omkring och sprang sedan in på övervakningsrummet.

John Wallin stängde dörren till röntgenavdelningen. Han gick nedåt korridoren. I ena handen höll han ett stort, brunt kuvert, i den andra gungade jo-jo:n. Vid hissen tvekade han men svängde sedan vänster och steg ut i trapphuset. En pil på väggen med en splitter ny skylt under förkunnade att intensivavdelningen låg två trappor ned.

*

Inne på övervakningsrummet kopplade Anna ifrån respiratorn och hjälpte sedan Ingrid att lyfta över Sören till en säng med hjul. När Anna kontrollerade Sörens pupillreflexer undslapp hon sig en låg svordom. Ingrid frågade omedelbart varför.

“Höger pupill är avsevärt större än den vänstra. Det tyder på en blödning i hjärnan. Nu är det bråttom!” Anna sköt fram en ställning med en droppflaska till Sune.

“Här, håll i den och skjut den parallellt med sängen.” Utan att ta vidare notis om honom stack hon in en kateter i Sörens arm och anslöt droppet. Anna kopplade en syrgaspump med Rubensblåsa till intubationstuben i Sörens svalg, sedan var det Ingrids tur att bli kommenderad.

“Pumpa mjukt och i jämn takt, ungefär som du själv andas. Försiktigt nu, så skjuter vi ut honom.” Sune grep tag i sängänden och började baxa.

Ett snörvlande från den angränsande sängen fick Sune att titta upp. Bakom ett halvt fördraget draperi låg Harry och sov med öppen mun. Underläppen darrade lite, det såg ut som om han frös. På golvet under sängen låg en vit plastmugg.

Anna och Sune böjde sig mot sängen innan de fick den i rätt riktning. Sune försökte att inte vara i vägen och samtidigt hålla droppställningen utan att sträcka slangen. Ingrid pumpade koncentrerat under höga sympatiflåsaden. Till slut fick de ut sängen genom dörren.

*

Mannen i den vita rocken men med det för läkarkåren något aparta fotbeklädnadsvalet hörde på långt håll ljuden från deras framfart. Han stannade upp och såg sig omkring. Till höger hade han en dörr med en matt glasruta. Snabbt slank han in och stängde tyst dörren bakom sig.

Rummet var litet. Väggen mitt emot dörren hade två fönster, det silade in tillräckligt med ljus utifrån för att han skulle kunna se. Det såg ut som ett undersökningsrum med en säng täckt av skyddspapper, en stol, ett handfat och en väggfast hållare för pappershanddukar. På sidoväggen fanns en hylla, ovanför hängde en affisch med människokroppen i genomskärning. Han log sardoniskt, kanske var det en vink från någonstans. Men att sätta en kula i huvudet på kinesen krävde inga större anatomiska kunskaper. Han ställde sig med ryggen mot fönstren och höll dörren under uppsikt. Lugnt fiskade han fram ljuddämparen ur fickan och började skruva på den.

När Anna, Sune och den flåsande Ingrid med sängen framför sig passerade i korridoren, körde en bil upp utanför sjukhuset. Bilens två ljuskäglor lyste för ett ögonblick upp den matta glasrutan. Sune, som instinktivt registrerade varje tänkbart gömställe, såg i ögonvrån något som fick honom att tvärstanna. Både Anna och Ingrid tittade förvånat på honom. Sune verkade obeslutsam, han började gå igen men bara runt hörnet. Där gjorde han halt. Ingrid blev irriterad.

“Vad gör du? Kom nu!” Sune lade ett finger över läpparna och drog sin pistol. Anna spärrade upp ögonen, Ingrids haka föll ned. Sune sade lågt, samtidigt som han vinkade iväg dem:

“Fortsätt ni, det har dykt upp en sak jag måste ta hand om. Jag kommer så fort jag kan.”

Ingrid och Anna tittade på varandra, sedan på pistolen i Sunes hand. De ryckte på axlarna, grep åter tag i sängen och baxade den vidare nedför korridoren. Ingrid fortsatte hela tiden att pumpa men vände sig om och tittade efter Sune.

Sune fattade post bakom hörnet med draget vapen. Om det han tyckte sig sett stämde skulle Harry snart få sjukbesök. Men inte av det slag man som patient välkomnar. Sune höll dörren med den matta glasrutan under uppsikt.

Det tog inte många sekunder förrän den öppnades. Först lite, sedan helt. En man i vit rock steg ut i korridoren och tittade sig vaksamt omkring. Han höll ena handen innanför rocken, Sune fick syn på ormskinnsstövlar. Han skulle just stiga fram och ryta “Upp med händerna!” eller något åt det hållet när en sjuksköterska, en blond, ung kvinna med en vagn full med instrument framför sig kom trippande från andra hållet. Hennes halvhöga klackar smällde mot golvet, hon var bara några meter från mannen i stövlarna. Sune hejdade sig och

svor tyst. Han ville inte ha något gisslandrama.

Mannen började gå, han mötte sjuksköterskan mitt i korridoren och nickade vänligt åt henne. Hon besvarade hälsningen men när de passerat varandra vred hon på huvudet och tittade på mannens fötter. Hon såg road ut, även hon hade lagt märke till doktors val av skodon.

När hon svängde runt hörnet och fick syn på Sune med draget tjänstevapen försvann det roade uttrycket. Hon spärrade upp ögonen av rädsla. Sune höjde ett varnande pekfinger och fumlade fram polisbrickan. Sköterskan såg fortfarande rädd ut. Hennes blick gick till hörnet av korridoren. Sune stack försiktigt fram huvudet.

Mannen var nästan framme, han rörde sig kattlikt. Framför dörrarna till övervakningsrummet stannade han och såg sig åter omkring. Sedan backade han in.

Sune sprang på lätta fötter efter. Han insåg att han inte skulle hinna kalla på Lennart och Tomas. Han förbannade sin otur.

Sune stannade till utanför dörrarna och drog ett djupt andetag. Käften kändes som pergament, hjärtat bultade. Sedan smög han med pistolen i högsta hugg försiktigt efter.

Kapitel 28

När John Wallin svängde runt hörnet fick han syn på Stina som stod vid entrén och tittade ut i den mörka natten. Han lät jo-jo:n glida ned i fickan.

“Varför står du här?” Avdelningsföreståndaren ryckte till och vände sig om.

“Oj, vad du skräms!” Hennes blick flackade bort mot akutsalen.

Wallin vred automatiskt på huvudet. Han tittade på korridoren, på stolarna och soffan mitt emot dörrarna. Först registrerade han inte förändringen, sedan blev han varse tomheten. Inga polismän i soffan. Ingen sjukvårdspersonal. Han vred tillbaka huvudet mot Stina som tittade i golvet.

Wallin rynkade pannan, öppnade munnen för att säga något men vände sedan tvärt och skyndade mot övervakningsrummet.

*

Mannen med ormskinnsstövlarna höjde den ljuddämparförsedda pistolen. Vackre Harry sov, snart skulle han göra det för evigt. Sakta höjde han vapnet och tog sikte. Hans leende kunde ha fryst solen.

“Polis! Släpp vapnet!” Sune dök in genom dörrarna. Han höll pistolen rakt framför sig, hade mannens breda ryggtavla i siktet på mindre än tre meters avstånd. Sune spände hanen med ett ljudligt knäpp.

Mannen stelnade till. Sedan vred han sakta på huvudet. Pistolen var fortfarande riktad mot Harry. Mannens ögon mötte Sunes, han slickade sig om läpparna. Det Sune såg i mannens blick fick honom att kröka fingret runt avtryckaren, söka tryckpunkten.

“Släpp pistolen — NU!”

Lönnmördaren in spe höjde sakta armarna men släppte inte Sune med blicken. Ett konstigt leende satt i hans ansikte. Sune kände hur huden på ryggen blev knottrig. Han insåg att han framför sig hade en ytterst farlig människa. I ögonvrån kunde Sune se att pistolen nu hängde och gungade på mannens

långfinger. Mannen började vända sig om.

I samma ögonblick brakade det till bakom Sune och John Wallin kom inrusande. Sune reagerade med en snabb huvudvridning men förbannade på tillbakavägen sin dumhet. Blixtsnabbt snurrade mannen framför honom upp pistolen i handen och sköt. Sune tryckte automatiskt av.

Sunes skott träffade mannen i bröstet och kastade honom bakåt. Kulan från lönnmördarens vapen klippte bort snibben på Sunes öra innan den slog i dörrposten bredvid Wallins huvud så att flisorna yrde. Lönnmördaren damp i golvet, hans pistol snurrade iväg och kanade in under Harrys säng.

Wallin tittade mållös på hålet i dörrkarmen. Han flyttade sedan blicken till Sunes rykande pistol, blodet som rann nedför Sunes hals och därefter till mannen på golvet. Han verkade inte fatta det han såg.

Sune lutade sig mot väggen, knäna skakade. Han fick fram sin redan blodfläckade näsduk och tryckte den mot örat. Tomas och Lennart kom instörtande med dragna vapen men hejdade sig när de insåg att det var över. Bakom dem kom Stina Carlsson. Hon satte först handen för munnen, sedan sprang hon fram till mannen på golvet. En växande blodpöl färgade golvet rött.

Wallins hjärnceller kopplade samman saker igen. Han fick syn på den tomma respiratorn och insåg omedelbart vad det betydde. Han ansikte skiftade från förvåning till ursinne.

“Helvete!” Han snurrade runt och rusade ut.

Stina reste sig från golvet.

“För honom finns det inget vi kan göra. Han är död.” Hon gav Sune en förebrående blick, sedan gick hon över till Harrys säng.

Sune noterade att kinesen inte rört sig trots braket från skotten. Stina böjde sig över honom, slog honom lätt på kinden och satte sedan fingrarna mot hans hals. Hon vände sig om, hennes ansikte uttryckte förvåning.

“Detsamma gäller den här.” Sune skakade tvivlande på huvudet.

“Omöjligt! Skithögen på golvet fick aldrig en chans att skjuta Harry.” Sune tog

kommandot. Han vände sig till Lennart Källgren.

“Lennart, spärra av rummet, nej förresten, hela avdelningen. Ingen kommer ut eller in förrän dom legitimerat sig. Kalla hit Våld och Nark, det här är deras baby också. Sedan vill jag att du så fort du kan återvänder till roteln.” Han pekade på Harry. “Jag vill ha en snabb obduktion, kräv förtur av rättsmedicinska.”

Stina Carlsson ingrep.

“Jag kan kalla in vår egen patolog omedelbart.” Hon var medveten om att det hon föreslog var olagligt, en rättsmedicinsk undersökning måste begäras av polismyndigheten och utföras av en rättsmedicinsk institution. Men hon reagerade med ryggmärgen. Som om Sune läst hennes tankar sade han:

“Utmärkt. Betrakta min närvaro här som en formell beställning.” Han gav henne ett uppskattande leende. Sedan vände han sig till Tomas.

“Tomas, du kommer med mig.”

*

Anna lotsade Ingrid genom korridorerna till kulverten som anslöt den nya byggkroppen till den gamla. Hon halvsprang och sköt på sängen. Det var tungt, kulverten lutade en aning uppåt. Ingrid skötte syrgaspumpen och släpade på droppställningen, droppflaskan vajade fram och tillbaka. Hon var röd i ansiktet av ansträngning. Då och då måste de stanna, Ingrid hade kramper, fostret gjorde sig påmint. De närmade sig slutet av kulverten, på höger sida hade de en lastkaj. Anna fick snedskjuta sängen för att kunna se att sängens hjul inte gick över kanten.

De hade bara tio meter kvar till utgången när en sidodörr öppnades och John Wallins resliga gestalt spärrade vägen. Han såg vild ut. Bakom honom stängde dörren sig själv med ett pysande. När Wallin fick syn på Anna verkade han åter tvivla på sina ögons vittnesbörd.

“Anna?” Han ställde sig framför sängen och blockerade deras framfart. Anna svarade inte. Wallin släppte loss vreden. Han skrek så det ekade mellan kulvertens väggar.

“Vad i helvete tror ni att ni sysslar med! Det här ska stå er dyrt!” Ingrid blinkade

inte ens.

“Sören ska härifrån. Försök inte hindra oss!” Wallin grep tag i sänggaveln. Rösterna var hård.

“Han får bästa tänkbara vård här!”

“Varför har han i så fall inte skullundersökts?” Anna stirrade misstänksamt på sin gamle älskare som omedelbart började vifta med det stora, bruna kuvertet han höll i handen.

“Det har han. Här är bilderna.” Han vände sig till Ingrid Landgren. Ett stänk av vädjan hade smugit sig in i hans stämman.

“Er make har ingen blödning. Ni riskerar hans liv med dom här dumheterna!”

Ingrid såg osäker ut. Anna gick runt sängen och tog kuvertet ur Wallins hand. Hon drog ut några bilder och studerade dem under tystnad. Hon höll upp en av dem mot lysröret i taket. Sedan gav hon Ingrid en blick och nickade. Ingrid såg frågande ut.

“Det finns inga tecken på någon blödning på dom här.” Hon räckte över bilderna till Wallin som såg nöjd ut. I samma ögonblick som han tog emot dem sparkade Anna honom i skrevet — hårt. Ljudet fick det att krypa i Ingrid. Wallin vek sig framåt med ett stönande och tappade bilderna och kuvertet på cementgolvet.

“Kom igen! Spring!” Anna knuffade till Ingrid och grep tag i sängen igen.

Ingrid tog ett steg i sidled men blev stående. Hon tittade överraskad ömsom på Anna och ömsom på den dubbelvikta Wallin. Innan Ingrid hann säga något eller samla ihop sig till handling kastades sidodörren upp igen. Ut klev Paul Berglund.

Dörren Berglund vräkt upp träffade Wallin i baken, den kroppsdel som för tillfället befann sig högst. Wallin förlorade balansen och föll med huvudet före nedför lastbryggan. Han träffade cementgolvet med ett dovt ljud. Det ryckte några gånger i Wallins vänstra fot, sedan låg han stilla.

Paul Berglund ryggade tillbaka när Wallin försvann över kanten. Berglund såg skrädd ut, svettdroppar glänste på hans överläpp och panna. Ögonen var stela, det ryckte i ena kinden. Han stirrade oförstående på Ingrid och Anna. John

Wallins medvetslösa kropp ägnade han ingen uppmärksamhet. När han fick syn på Sören började ett osäkert leende sprida sig över hans bleka ansikte. Ingrid gav Berglund en förebrående blick.

“Se dig för!” Hon pekade på Wallin. “Titta vad du ställt till med!” Sedan satte både hon och Anna iväg, sängen med Sören slirade från sida till sida. Berglund tittade gapande efter dem. Sedan lät han blicken vandra över till Wallins medvetslösa gestalt.

*

Bakdörren var olåst och ambulansens bakdörrar öppna, Anna hade ställt upp dem på väg in. De körde fram sängen mot kanten på rampen. Nattmörkret gjorde det svårt att se, de fick ta det försiktigt. Ingrid kunde inte låta bli att kommentera Annas tilltag.

“Du lägger inte fingrarna emellan, du inte!”

“Han hade trixat med bilderna, satt på etiketter. Numera graveras namnen direkt på bilden, bara när graveringsmaskinen är trasig eller nån glömt att gravera används dom gamla etiketterna. På Johns röntgenplåtar satt etiketten *ovanpå* ett graverat namn.”

“Hur kunde du se det?”

“Jag kände gravyren med fingrarna. Dig hade han antagligen kunnat lura, men inte mig. Men han visste ju inte att jag skulle dyka upp och skaffa honom en reservuppsättning halsmandlar! Men prata inte nu, sno på!”

Ingrid skrattade till.

“Visst, vad du vill bara du inte ger dig på mig också!” Anna skakade på huvudet.

“Bär dig inte åt som en karl. Bli imponerad av lite våld.” Hon hoppade in i ambulansen genom bakdörrarna, Ingrid sköt in sängen. I samma ögonblick brummade ambulansens motor igång.

Både Ingrid och Anna spratt till. De tittade på varandra. Ingrid tog ett par steg åt sidan för att kunna se förarplatsen. Hade Wallin trots allt överlistad dem?

Lars Kaldén stack ut huvudet genom det öppna fönstret. Han hade ett roat uttryck i ansiktet.

“Jag kör! Om vi blir stoppade av en polispatrull har jag större chanser att prata oss förbi dom.” Han log ironiskt. “Jag är ju i alla fall läkare och därmed höjd över alla misstankar!” Ingrid släppte ut lite luft. Kaldén skrattade förtjust. Avgångsvederlaget tänkte han be Rimfors stoppa upp på ett onämnbart ställe.

“Jag har alltid längtat efter att få köra ambulans!”

Så fort Ingrid och Anna hoppat in och stängt bakdörrarna stack Kaldén iväg — med både blåljus och siréner påslagna. Anna och Ingrid log mot varandra.

Vuxna män och deras leksaker ...

Kapitel 29

Halv sju på morgonen ringde den inkallade patologen in sin rapport. Sune och Tomas tog emot den på Lagers kontor.

Patologen hade först inte velat inställa sig utan en direkt order från någon högre i rang. En sjuksköterska borde inte ha den befogenheten ansåg han, en åsikt han dock var klok nog att hålla inne med. Att Stina kunde återropa ett faxat intyg som Sune ordnat fram från en ansvarig kommissarie imponerade inte på honom. Men när han fick höra om skottlossningen, Vackre Harrys död och att Wallin låg medvetslös insåg han situationens allvar. En skandal skulle kunna äventyra hela den framtida ekonomiska grunden för Sahlbergskas expansion. Han var därför nog med att redan i inledningen framhålla Sahlbergskas sjukhusets förträfflighet.

“Patientens död kan inte skyllas något slarv från sjukhusets sida.” Rösten var avmätt, Sune kunde höra hur han bläddrade i några papper.

“Den direkta dödsorsaken var att hjärtat sviktade, den bakomliggande en överdos av kokain. Fyra kondomer fanns i magsäcken varav två var spruckna.” Sune blåste ut luft genom näsborrarna och skulle just till att tacka läkaren och avsluta samtalet när rösten i andra änden harklade sig och hummade. Sune insåg att obducenten hade mer att komma med. Läkaren tvekade, det bar honom tydligen emot att fortsätta.

“Jag vet inte vad det här betyder men rent medicinskt måste jag också rapportera att den troliga orsaken till att kondomerna spruckit är ett kraftigt yttre våld. Bukhinnan har skador, de yttre blodkärlen i huden har spruckit. Ett antal hårda slag i magen skulle ha den effekten.” Åter blev han tyst. Sune hade satt sig upp i stolen.

“Jaha, fann ni nåt annat anmärkningsvärt?” Tystnaden blev åter enerverande lång, Sune greppade en blyertspennstump och började tugga på den. Han var alldeles torr i munnen. Han längtade efter en öl.

“I magsäcken fanns också spår av kloralhydrat.”

“Vad är det?”

“Ett starkt barbiturat, smak-och färglöst. I ert referenssystem skulle beteckningen ‘knock-outdroppar’ vara korrekt. De verkar snabbt och försvinner fort ur kroppen. Hade obduktionen ägt rum några timmar senare skulle jag inte hittat något.”

“Hur fungerar preparatet?”

“Några droppar i ett glas vatten och effekten infinner sig inom femton till trettio sekunder.” Åter tystnade läkaren men bara en kort stund.

“Magtömning innebär fasta. Vad jag förstår hade den inlagde inte fått varken mat eller dryck på cirka tio-tolv timmar. Törsten är värst, det är inte svårt att locka en magtömningspatient att dricka ett glas vatten.” Sune förstod patologens motvilja inför det han avslöjade. Mord på sjukhus innebar alltid stora rubriker men läkarens yrkesheder var tydligen starkare än hans lojalitet med sin arbetsgivare. Sune tyckte det hedrade honom och försökte sammanfatta:

“Låt mig kontrollera att jag förstått andemeningen i det ni säger. Kinesen kan ha drogats till medvetslöshet och sen fått ta emot ett antal hårda slag i magen vilket kan ha varit den direkta orsaken till att kondomerna sprack med en dödlig överdos som följd.”

Tomas, som tyst suttit och lyssnat på Sunes korthuggna svar, tittade upp och drog in benen under sig. Sune strök sig över hakan när han av obducenten fick ett instämmande svar.

“Jag tackar er för denna information. En sak till — vid vilken ungefärlig tidpunkt dog Harry?”

“Någon gång mellan tre och fyra på morgonen.” Läkarens röst lät plötsligt ogillande. Han tyckte inte om den familjära ton användandet av en avlidens förnamn innebar, det störde den nödvändiga yrkesdistanzen.

“Hur ser dödsförloppet ut?”

“Naturligtvis olika från person till person men i stort inget dramatiskt. Frossbrytningar, några flämtningar och rosslingar. Ibland kramper.”

Sune lade på och tittade på Tomas.

“Vi har fått ett mord på halsen.” I samma ögonblick öppnades dörren och Rune Lager klev in i rummet. Han torkade sig om dubbelhakorna med en av sina gigantiska näsdukar, för dagen röd till färgen.

“Snyggt jobbat, grabbar. Så fort man vänder ryggen till brakar hela helvetet löst. Sjukhuset surrar av rykten. Jag har fått höra att mina poliser skjuter skarpt inne på salarna.” Han log illmarigt åt Sune och Tomas uppsyn.

“Rune? Vad gör du här?”

“Skulle inte du stanna kvar för observation?” Sune och Tomas pratade i munnen på varandra. Lager pinnade fram till sin kontorsstol.

“Flytta på dig, Sune, än är det jag som är chef här.” Han satte sig och lutade sig tillbaka i sin favoritställning. Tomas såg bekymrad ut.

“Rune, är det här förnuftigt? Du borde vila.”

“Förnuftigt? Korkat är vad det är! Hur i helvete lyckades du bli utskriven?”

Lager log. Trots Sunes vrånga formulering vittnade hans inlägg om samma omtanke som hos Tomas.

“Att ha känningar är inte bara bra när man ska läggas in, dom fungerar lika bra åt andra hållet.” Han slog ut med de korta armarna. “Skämt åtsido, jag blir mer stressad av att ligga överksam, framför allt när jag får höra om era härjningar. Dessutom var det ingen riktig infarkt, mera en varning. Jag har fått medicin och stränga förhållningsorder att inte hetsa upp mig. Så i fortsättningen får ni vara snälla mot mig och göra som jag säger. Annars kanske ni får mitt liv på era samveten.” Varken Tomas eller Sune drog på munnen åt hans försök att skämta. Bilden av Lager av smärta ihopsjunken i stolen var fortfarande levande för dem.

“Oroa er inte, grabbar, jag vet vad jag gör. OK, jag har hört en del snack, men det finns luckor. Sune, du kanske vill ha vänligheten att fylla i dom?”

*

Sune lade korten på bordet. Fast inte alla.

Han berättade om krocken och varför han befunnit sig på sjukhuset. Och varför

han bett Lennart att en kort stund hålla sig själv och Tomas borta från dörrarna. Under hela berättelsen tittade både Tomas och Rune på honom, han tyckte att deras ögon borrade sig in i hans huvud. Men han uteslöt ändå alkoholen. När han tystnade gick Rune utan kommentarer över till att diskutera mordet på Harry. Det passade Sune utmärkt, han skämdes som en hund.

Sune hade visserligen lyckats hindra den kontrakterade mördaren från att sätta en kula i Harry men likt förbannat var kinesen död och möjligheten till insyn i kinesmaffians affärer borta. Ett surt äpple att bita i vilket gjorde Lager ännu mer beslutsam att gripa den skyldige.

Att triaden skulle skicka två för varandra okända mördare efter samme man var uteslutet. Det behövdes helt enkelt inte och skulle dessutom vara ett idiotiskt upplägg. Grundhypotesen var att någon anställd på sjukhuset gjort det. Att varken Tomas eller Lennart sett någon obehörig annan än Ingrid Landgren och Anna Thorin passera genom dörrarna styrkte den hypotesen. Mördaren måste ha använt genomgången via uppvakningsrummen vilket innebar att förövaren haft lokalkännedom.

“Det utesluter Ingrid Landgren men inte Anna Thorin. Hon har arbetat på Sahlbergsska tidigare. Men jag kan ge henne alibi.” Sunes röst var skrovlig av trötthet. Lager nickade.

“Vi har misstänkta ändå så vi klarar oss. Läkare, sjuksköterskor och biträden — alla på kirurg-och intensivvårdsavdelningen ska höras.”

“Det är värre än så, vi måste nog vidga cirkeln.” Tomas halvlåg i stolen och kvävde en gaspning. Han tittade i smyg på klockan. Sonens födelsedag skulle bli ett kraftprov.

“Lennart och jag mötte en receptionist vid inskrivningen av Harry. Hon såg ut att både vara kapabel och villig att ge Harry ett par körare i kistan. Praktiskt taget vem som helst på sjukhuset kan ha gjort det.” Lager suckade och pekade på Sune.

“Patologen angav tidpunkten för Harrys död till mellan tre och fyra. Sune, du var där. Du sa att du hörde Harry ge ljud ifrån sig. Vad var klockan då?”

“Strax efter tre, tio över, tror jag.”

“Mördaren måste ha hört er komma och slunkit iväg. Det du såg och hörde var antagligen Harrys sista sekunder.” Han sade det utan spår av anklagelse men Sune grinade illa.

“Fan, om jag vetat ... “

“Det hade ändå inte varit mycket du kunnat göra.” Lager tittade under lugg på Sune. “Fast det struntar ju pressen i, anklagelser om försummelse kan du nog räkna med. Liksom sjukhuset. Dom kommer att behöva en syndabock.” Sune ryckte på axlarna. Han hade viktigare saker att bekymra sig om. Lager fortsatte sitt resonemang:

“Möjligen skulle sjukhuset kunna hävda att ert ‘fritagningsföretag’ gjorde att personalens uppmärksamhet avleddes och att därmed nödvändig tillsyn eftersattes.” Han härmade medvetet kanslisvenskan. “Men efter vad jag förstår av omständigheterna runt den händelsen är det där nog nåt sjukhuset helst vill glömma.” Lager såg fundersam ut, sedan började han ge order.

“Sune, åk ner till labbet och kollar upp den där plastmuggen. Tomas, ta kontakt med narkotikaroteln och hör om dom har något material på Vackre Harry och den där Tao Li. Vi ses här om en timme.”

Kapitel 30

Rune Lager plöjde som en snöplog genom byråkratin och åstadkom de nödvändiga prioriteringarna. Framåt nio på morgonen började pusselbitarna falla på plats.

Det ballistiska resultatet kom först. Kulan i dörrposten och de man plockat ur Tao Li's lik matchade varandra.

Interpol kom in som god tvåa — mördaren var en Esteban Carlos Diaz, legosoldat och kontraktsmördare med anknytning till Calikartellen. Så långt gick det att följa det spåret, sedan var det stopp. Sune återvände från laboratoriet med lite mer positiva nyheter.

“Labbet säger att dom har tydliga fingeravtryck på plastmuggen som låg under sängen. Och dessutom att det fanns kristaller av” — av han tittade i ett papper — “kloralhydrat i muggen.”

En knackning på dörren avbröt hans utläggning. In steg Tomas följd av en lång, mager man i säckiga manchesterbyxor och vinröd nylonjacka. Han var brunbränd och såg väderbiten ut, förde tanken till en seglare. Han skelade lite med ena ögat, i hans ansikte fanns det gott om skrattrynkor. Sune tyckte han påminde om en av TVs programledare för Barnjournalen. Tomas presenterade honom med en knyck på nacken.

“Bjarne Lindström, narkotikaroteln. Han har en sak att berätta.”

Lindström slog sig ned i Lagers soffa. Sune hade alltid undrat hur den hade blivit så sliten, för i den satt sig aldrig någon av ekoroteln personal. Anledningen var att det strax ovanför soffan satt en darttavla. En av Lagers ovanor var att rätt som det var rycka åt sig en pil från stället på skrivbordet och med en knyck på handleden snärta iväg den mot tavlan. En sämre pilkastare än Rune Lager existerade inte. Lindström, ovetande om faran han befann sig i, korsade de skrynliga byxbenen.

“Tao Li finns i vårt spaningsregister sen ungefär nio månader. En småhandlare men på väg upp. Vi har hållit ett öga på honom.” Han stack in handen innanför jackan och drog fram ett kuvert.

“Han höll låga priser och hög kvalité. Guldkrogar, innepartyn, lyxresor — Li var en charmknutte och arbetade hårt på att etablera en fast, exklusiv kundkrets. När vi såg honom i farten tog vi mest på rutin bilder av dom han gnuggade sig emot.” Han räckte Lager kuvertet som öppnade det och lämnade över innehållet till Tomas. Ett efter ett vandrade fotona runt rummet.

“Doktor Paul Berglund.” Sune höll triumferande upp ett kort där Berglund leende samtalade med Tao Li. Sune blev påstridig.

“Berglund fanns på platsen, det ger honom tillfälle. Så här efteråt tycker jag nog också att hans reaktion när han såg Harry var lite märklig.” Sune pillade sig på läppen. “Det kan finna minst fyra tänkbara motiv — knark, pengar, hämnd eller utpressning.”

Lager tittade uppbragd först på Sune och Tomas, sedan på Bjarne Lindström. Han höll upp höger hand, Sune satte tyst en månadslön på att Lager skulle börja räkna på fingrarna. Han vann.

“Berglund kände Harrys kompanjon, kanske också Harry. Han finns på sjukhuset och har därmed tillgång till det där hydratet, vad det nu hette. Naturligtvis har han lokalkännedom. Sune tycker att doktorn uppträdde misstänkt när han mötte Harry på intensiv. Mycket talar för Berglund som huvudmisstänkt.” Han tog ned handen och trummade med de knubbiga fingrarna på skrivbordet.

“En läkare som mördar — och som missbrukar kokain!”

“Det är inte den förste.” Lindström konstaterade det utan åthävor.

“Om Berglund använder kokain och det avslöjades skulle han sannolikt bli av med sin legitimation.” Sune spann vidare på utpressningsmotivet. “Och antagligen omedelbart sparkas från sjukhuset, om jag rätt tolkat överläkare Wallins rykte. Tänk er Berglunds situation när hans langare plötsligt dyker upp — och under polisbevakning. Harry kan ha hotat att avslöja honom om inte Berglund hjälpte honom bli av med knarket i magen och komma ut därifrån.”

Rune Lager kunde tydligen inte komma över det han just hört. Han muttrade ilsket:

“Knarkläkare! Där har vi en yrkesgrupp som borde lämna urinprov varje morgon.” Sune ignorerade hans stickspår. Den här gången slog han vad högt.

“Jag sätter en månadslön på att det var Berglund som gjorde det. Matchar fingeravtrycken på plastmuggen så har vi honom.” Ingen satte emot. Han skrattade till.

“Det är fan i mig strålande. Vi har löst fallet på några timmar och dessutom praktiskt taget sittande på våra rumpor. Tänk om allt polisarbete vore så här lätt.”

Lager lade huvudet på sned och tittade på honom. Sedan slog han resolut handflatorna i stolens armstöd.

“Tomas, du åker till sjukhuset och griper doktorn.” Han nickade åt Lindström. “Ni gör det tillsammans.” Sedan vände han sig till Sune.

“Sune, ordna ett tillstånd för husrannsakan hos Berglund.” Alla utom Lager hade rest sig upp. Han pekade på Sune.

“Men inte än. Du och jag ska sitta på våra rumpor och lösa problem en stund till.”

Sune försökte inte ens protestera.

Kapitel 31

Rune Lager tittade över skrivbordet på Sune. De grå ögonen var stadigt fästa på honom, i övrigt var hans ansikte nollställt. Det var allvar.

Sune insåg det. Ett tecken på det var att Lager rensade skrivbordet. Ett annat var att hans chef intog sin favoritposition. Han satte sig bakåtlutad i stolen med de knubbiga fingrarna knäppta över sumomagen och de korta benen utsträckta fram för. Ett tredje var att han inte kommenterat vare sig bandaget i Sunes panna eller häftan över örat som Stina och en läkare trollat fram och satt dit. Det var illavarslande tecken, Rune Lager var känd som en krävande men omtänksam chef.

Så fort Sune satt sig ned på stolen mitt emot, började Lager tala. Han gick rakt på sak.

“Sune, berätta för mig vad som pågår. Jag hoppas du inte ber mig förklara varför jag frågar.”

Sune lutade huvudet bakåt och drog med båda händerna över det glesa håret. Han blundade, tårar — av trötthet? — trängde på bakom ögonlocken. Med en tung utandning lät han sina stora händer landa i knät.

“Nej, jag vet varför. Jag är medveten om att jag inte skött mitt jobb på det sätt du har rätt att fodra.”

“Varför?” Trots den korthuggna frågan kunde Sune känna omtanken. Med tanke på det sista dygnets skuldkänslor var det nästan lätt att tala om resten av livet — inklusive äktenskapet.

“Jag har jobbat för mycket på sistone. Detsamma gäller Annika, vi har svårt att få det att gå ihop med att vara föräldrar.” Han tystnade, Runes blick kändes som en röntgenkamera. “Annika flyttade hemifrån i går.”

Rune Lager lät kontorsstolen snurra ett halvt varv och tittade ut genom fönstret. Solen stod redan högt, det skulle bli ännu en het — och för hans del — svettig dag.

“Är det orsaken till att du sitter här?” Frågan var inte provokativ, Sune förstod att Lager ville ge honom en chans att vara ärlig. Han visste också att Lager bara gav en sådan chans. Besvärat gnuggade Sune sina stora händer mot varandra, magen kändes som en cementklump. Han mötte Lagers blick.

“Nej. Annika och jag är oense i ett väsentligt avseende till. Det rör mitt sätt att dricka. Jag har varit torrlagd i fyra år, nu dricker jag med måtta. Precis som du. Oavsett vad du tycker är det min rättighet.” Det sista kom trotsigt. Sune förbannade sin glappande käft. Lager tittade på honom en lång stund, sedan skiftade han skinka.

“‘Precis som jag’. Har du sett mig missköta mitt arbete?” Lagers röst var neutral. Sune höjde handflatorna.

“OK, inte som du. Men som dom flesta. Att man kan ha det jobbigt under en period är inget ovanligt.” Sedan, med blicken i golvet och utan att han kunde hjälpa det, hörde han sig säga:

“Jag hade druckit två starköl när jag krockade.” Tystnaden som följde på hans bekännelse kändes lång som en evighet.

“Genomgick du nån alkoholtest vid olycksplatsen?” Lager reste sig, gick runt skrivbordet och satte sig på kanten. Sune kände sig som en skit.

“Nej, jag lyckades undvika det.”

Rune Lagers ögon var uttryckslösa. Han verkade fundera på någonting.

“Sune, jag uppskattar att du är rättfram emot mig, men det där sista har jag aldrig hört. Det får du själv leva med.” Han satte de tjocka tummarna mot varandra.

“Tänker du fortsätta med dina ‘normala’ dryckesvanor?”

“Nej.” Sune insåg i det ögonblicket att han bara formulerade det beslut han tagit under förnatten. Det finns inget så ödsligt som ett tomt hem.

“Varför det?” Lagers röst avslöjade fortfarande ingen sinnesrörelse.

“Därför att dricka är idiotiskt. Man förlorar allt och vinner ingenting. Jag vill inte se den dumheten varje gång jag tittar mig i spegeln.”

Rune Lager gungade med de korta benen och pustade ut. Ett vänligt leende syntes i hans ansikte.

“Du vet hur mycket jag uppskattar dig, Sune. Både som polis och människa. Det där svaret gläder mig oerhört.” Sune log men höll blicken kvar i golvet. Han blev alltid lika rörd när någon uttryckte sitt gillande eller sin omtanke om honom. Sedan blev Lagers buddaansikte bekymrat.

“Men vad ska jag ta mig till med dig? Du är som en tjur i en porslinsbutik.” När Sune såg ut att surna till höjde Lager sina händer.

“Du åstadkommer resultat, ingen tvekan om det. Du stoppade Haos mördare, dessutom Li’s och därigenom Harrys tilltänkte baneman.” Han började sin vana trogen räkna på sina knubbiga fingrar.

“På kreditsidan har vi det faktum att du öppnade eld bland en massa oskyldiga människor, medverkade till stöld av en ambulans och till en variant av människorov, även om du och dina ‘medbrottslingar’ sannolikt kommer undan med det.” Han tittade begrundande på Sune. “Utanför den meritlistan ligger, och fastän jag officiellt inte hört det kan jag inte låta bli att ta in det i bilden, att du satte dig i bilen med alkohol i kroppen.” Han slog vädjande ut med båda armarna, skjortan gled

omedelbart upp ur byxorna på ena sidan.

Nu var det Sunes tur att hålla upp sina händer. Han avbröt sin chef.

“Rune innan du säger nåt mer vill jag att du ska veta att jag tänker sluta. Jag säger upp mig med omedelbar verkan.” Lager såg bestört ut.

“Stopp och belägg! Inga överilade handlingar nu, Sune.” Sune lugnade honom.

“Det är ingen överilad handling. Jag har från och till funderat på det här dom senaste två åren.” Han såg Lager rakt i ögonen.

“Jag gör det här för min familjs skull. Eller rättare sagt för min egen skull. Om jag vill rädda mitt äktenskap och behålla Annika och Malin måste jag göra nåt radikalt.” Han tystnade ett tag och såg bestämd ut.

“Jag har tänkt på en sak som inte vill lämna mig ifred. Vet du, Rune, det enda av

bestående värde vi lämnar efter oss är våra barn. Allt vi gjort, kämpat och slitit med kommer inte att betyda ett dugg om några år. Ingen kommer att minnas oss eller vad vi åstadkom. Men våra barn lever vidare och vi genom dom. Det vi kan ge dom är ett bra hem och därmed god start i livet. Det är det enda som egentligen räknas i ett större perspektiv.” Han log ett vemodigt leende och tillade: “Det där kinesiska ordspråket om handen och hålet i vattenhinken stämmer.” Lager nickade eftertänksamt och såg märkvärdigt nöjd ut.

“Kommer du inte att sakna polisarbetet?”

“Ibland, kanske. Men jag har hållit på med det här i olika former i nästan trettio år. Jag är less. Så om den saknaden dyker upp kan jag hantera den. Dessutom kommer jag ju att fortsätta som privatsnok.” Lager log, att Sune använde det uttrycket om sitt “utredningsföretag i säkerhets-och personfrågor” vittnade om att han hade distans till det han pratade om. Lager gick tillbaka till sin kontorsstol och landade i den med en duns. Hans grova ansikte var bekymrat igen.

“Jag önskar jag var lika säker.” Sune blev irriterad. Ibland kändes Lagers självpåtaga papparoll besvärande.

“Rune, jag uppskattar din omtanke, men jag är en stor pojke nu.” Lager tittade på honom.

“Jag tänkte inte på dig — utan på mig själv.” Han tystnade och betraktade Sunes förvånade ansikte innan han fortsatte:

“Pumpen orkar inte. Läkarna har flera gånger bett mig fundera på förtidspension.” Hans knubbiga fingrar fick tag i en dartpil. Han missade tavlan grovt och gav Sune en blick under de buskiga ögonbrynen.

“Så även jag har ett beslut att fatta.”

“Varför har du inte sagt nåt!?” Sune lät arg.

“Jaha du, och ha dig, Tomas och Lennart i nacken så fort jag ska gå i en trappa eller på muggen? Det hade definitivt inte minskat påfrestningarna på mitt gamla hjärta.” Sune insåg att Rune hade rätt.

“Hur ska du göra?”

“Jag har nog inget val. Det är som du säger — ibland måste man göra nåt radikalt för att få behålla det man har. I mitt fall verkar det gälla livet.” Sune nickade.

“I mitt med, fast på ett annat sätt. Jag beklagar Rune, när du slutar kommer det att innebära en stor förlust för ekoroteln, för hela rikskrim.” Han tittade länge på sin chef. Sune insåg att även om han kanske inte skulle sakna själva arbetet så skulle han desto mer känna tomrummet efter arbetskamraterna — främst Tomas och Rune.

“Men jag hoppas att du väljer att prioritera dig själv. Vem ska jag annars vända mig till när det kör ihop sig?” Sune blev grötig på rösten, det här klarade han inte. Lager log brett och reste sig ovigt ur stolen.

“Jag hade nog tänkt hänga med ett tag till även om det inte blir på det här stället.” På väg mot dörren klappade han Sune på axeln och var åter chef för rikskriminalens ekorotel.

“Din avskedsansökan tänker jag inte bevilja idag. När du fixat tillståndet för husrannsakan ser du till att Lennart får det. Sen åker du över till Nark och går igenom Vackre Harrys saker, dom bör ha städat ur hans lägenhet. Kanske kan du hitta nåt vi kan gå vidare med.” Sune nickade. Typiskt Rune Lager, som en bulldog in i det sista.

*

På väg till narkotikaroteln stannade Sune till vid St Emils sjukhus och möttes av goda nyheter. Klockan åtta hade operationen varit över. Sören Landgren återfick medvetandet en timme senare. Han skulle bli helt återställd. Anna Thorin och Lars Kaldén var mäktat belåtna. Ingrid var överlycklig. Sören var stridslysten. Överläkare John Wallin hade inte hört det sista från honom.

För Sune innebar beskedet en stor lättnad. Han tackade högre makter för att hans dumhet inte hade kostat ännu mer lidande hos familjen Landgren.

Nu återstod att se om han skulle kunna reparera det han ställt till med i sin egen.

Epilog

Tomas höll upp polisbrickan och gav draken bakom receptionsdisken en

igenkännande nick. Hon låtsades inte om honom. Bakom sig hade Tomas Bjarne Lindström som ogenerat kliade sig på höger skinka. Tomas lade upp sitt charmigaste leende.

“Vi vill träffa doktor Paul Berglund. Kan ni säga oss var vi kan få tag på honom?” Receptionisten kastade en snabb blick på ett papper framför sig. Hennes röst var frostig.

“Han opererar just nu. Ni får vänta.”

“Hur lång tid kan det ta?” Bjarne vek sin långa lekamen över disken och plötsligt log damen.

“I hans fall är det omöjligt att säga. Men jag ska hålla er underrättade. Var så god och sitt, där borta finns tidningar att läsa. Borta vid väggen står ett bord med kaffe och pepparkakor.”

Tomas tittade på Bjarne och gapade. När de gick bort mot stolarna frågade han:

“Hur gjorde du det där?”

*

Patienten låg på operationsbordet. En grön duk täckte det mesta av hans torso och bakhuvud men lämnade ansiktet och den rakade fläcken på hjässan bar. Droppet var isatt, EKG:et blippade som det skulle. Narkosläkaren stod beredd med sin narkosspruta. Han var lite nervös, det var inte varje dag han sövde en kollega. Han höjde injektionssprutan.

Paul Berglund rättade till ansiktsskyddet och gav sitt första kommando när John Wallin visade svaga tecken på att han höll på att återfå medvetandet. Narkosläkaren sökte ögonkontakt med Berglund som med en nonchalant handrörelse hejdade honom. Han lutade sig fram över Wallin. Paul Berglund var hög som ett hus.

“Seså, John, var lugn. Vi ska bara öppna skallbenet och försäkra oss om att det inte finns någon blödning som ligger och trycker på hjärnan.” I hans röst fanns ett dolt men för Wallin tydligt hån. Och ett hot.

Wallin klippte med ögonen. Han vägrade tro det han såg och hörde, han måste

drömma. Men synen ville inte försvinna — Paul Berglund i operationsmask, pupiller som knappnålar och med skalpellen i hösta hugg.

En iskall skräck fyllde Wallin. Han gjorde en svag men tydligt protesterande rörelse men Berglund nickade åt narkosläkaren som tryckte i sprutans kolv.

Det var bara John Wallin själv som hörde det skräckfyllda vrålet eka inne i sitt huvud.

*

“När kan du vara här?” Sune höll andan. Han hade lyckats utverka ett löfte av Annika att hon skulle komma över så att de fick prata.

Han hörde på henne att hon var ledsen och att hon inte satte mycket hopp till deras förestående samtal. Men när han lade på luren hade han i alla fall lyckats övertyga henne om att göra ett försök. Hon och Malin skulle vara hemma om en timme.

Han kunde inte klandra henne för att hon misströstade, de hade ju försökt otaliga gånger förut. Men hon kände inte till de nya förutsättningarna. Sune gjorde en sista runda.

Han hade städat hela lägenheten. Och placerat ut små överraskningar. I Malins rum tronade mitt i henne säng en jättenalle, ett brunt, lurvigt kramdjur. I famnen på nallen satt två Barbiedockor. Hon skulle i alla fall bli glad.

I deras dubbelsäng, bredvid kudden på Annikas sida låg fyra A 4-sidor med hela storyn från Sahlbergsska sjukhuset. Med den fick hon göra vad hon ville men Sune var övertygad om att Annika skulle skriva om det — och därmed sänka alla Sahlbergsskas möjligheter att ro hem övertagandet av St Emils kirurgverksamhet. Och stoppa den där skitstöveln Wallins fortsatta framfart.

På bordet i vardagsrummet ställde Sune en vas med röda tulpaner, Annikas älsklingsblommor. Mot vasen lutade han två dokument — uppsägningen från rikskrimnalen som Rune Lager nu undertecknat och ett dagsfärskt intyg från Anonyma Alkoholister. Papperet var undertecknat av tjugo personer.

Det där sista hade kostat men han hade genomfört det. Med ångesten klösande i magen ställde han sig inför gruppen och berättade utan förskönande

omskrivningar sin historia — och vad han ville göra. Responsen var omedelbar och resulterade i texten på det vita papperet.

Vi som undertecknat detta dokument intygar att Sune Bergström idag inför oss avlagt sitt nykterhetslöfte. Vi lovar att stödja honom i hans kamp för ett oberoende, alkoholfritt liv — och om det behövs, jaga honom med blåslampa på vägen dit.

Sedan följde alla tjugo namnen. I ett PS hade en kvinna i gruppen lagt till:
“Annika, han älskar dig.”

Sune satte sig i soffan och väntade. Tomheten vällde upp, omkring honom och inom honom. Den kändes nästan fysiskt påtaglig, han svalde tungt. De stora händerna famlade mekaniskt över bordet och knöts runt någonting svalt och välbekant. När han tittade till, måste han le. Ett vemodigt men dock leende. Välbekant, jovisst, men det var i alla fall inte det gamla vanliga föremålet.

Hans stora händer behöll sitt grepp runt vasen med Annikas älsklingsblommor när han hörde henne sätta nyckeln i låset.